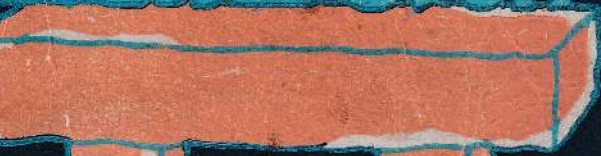

வீரகிரி
பிரகரம்

சுமைகளா

மாமா

சாமரைச் செல்வம்

சுமைகள்

தாமரைச் செல்வி

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"Sumaikal"

Written by:

Thamaraichelvi

No. 77, Kumarapuram
Paranthan

FIRST EDITION

JULY 1977

COPYRIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 4/40

VIRAKESARI 55
PIRASURAM

Published by

VIRAKESARI

P. O. Box 160, COLOMBO,

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.

185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

ஆசிரியை முன்னுரை

தனக்காக மட்டும் சிந்திக்காமல் பிறருக்காகவும் சிந்திப்பவன்தான் உண்மை எழுத்தாளனாகின்றான். அவனது சிந்தனை மிகவும் பரந்தது. சமுதாயத்தின் இன்பமும் துன்பமும் ஓயாமல் அவனைத் தாக்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. உலகின் ஏதோ ஒரு மூலையில் எழும் சோகக் குரல் அவன் இதயத்தைத் தீயாகசுகுகிறது. யாரோ சிந்தும் சிரிப்பொலி இன்ப சுகத்தை அள்ளிக் கொடுக்கிறது. இத் தாக்கத்தால் தோன்றும் கருவை தனது அனுபவத்தின் சாரத்தை ஊட்டி வளர்த்து உரிய நேரத்தில் பிரசவிக்கும் போதுதான் அது அமரத்துவமான படைப்பாகிறது.

திடீர்த் திருப்பங்களையும் அதிகமான கற்பனைகளையும் கலந்து மக்களை மயக்க முயல்வது போலித்தனமான நடப்பாகும். மக்களின் பார்வைக்கு சுலபமாக எட்டக் கூடிய நியாயமான பாதையைக் காட்டுவதுதான் பயன் தரும் படைப்பாகும் சோகமும் சோதனைகளும் நிறைந்த வாழ்வில் பலத்தையும் நம்பிக்கையையும் ஊட்டி ஒருவித தெம்பை ஏற்படுத்துவது எழுத்தாளனின் கடமையாகும்.

செந்திலை ஒத்த ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்கள் எம்முன் நடமாடுவதைக் காணலாம். அவர்கள் செய்யும் தவறுகள் சிலவாகவும் சந்தர்ப்பத்தின் கெடுபிடியால் செய்யும் பிழைகள் பலவாகவும் இருக்கின்றன. மனிதன் பலவினங்களுடன் கூடிய ஒரு பிறவிதான் என்பதை அறியாத—அல்லது ஏற்க மறுக்கின்ற சமுதாயத்தின் அவநம்பிக்கைக்கு ஆளாகி தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் தன்னம்பிக்கையை இழந்து கூனிக் குறுகி நிற்கும் இவர்களைக் கண்டு என் இதயம் வேதனைப்பட்டது.

அவர்களுக்கும் மனம் உண்டு. அதில் மறைந்திருக்கும் மனிதத் தன்மையைத் தட்டிவிட்டு, சம மதிப்பைத் தந்து

வாழ்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால்...இப்படி நான் எண்ணிய போது...கூழாங் கல்லாக இருந்த செந்தில் ஒரு கமைதாங்கியாக மாறியதைக் கண்டுகொண்டேன். அவனது கதை மட்டுமல்ல இது. ஏக்கம், எதிர்பார்ப்பு ஆசை, பாசம், துயரம் கொண்ட எத்தனையோ இதயங்களின்கதை.

ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியில் வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தின் பங்கு மகத்தானது. அதன் உயிர் நாடியாக திகழ்பவர் நூல், வெளியீட்டு நிர்வாகி திரு. சி. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் எனலாம். அவரது ஊக்கம்தான் இது நூலுருப்பெறுவதற்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. இக்கதையை பிரசுரிக்க முன்வந்தமைக்காக எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆரம்பம் முதலே என்னை எழுத ஊக்குவித்துவந்த என் அன்புத் தோழிகளுக்கும் என் அருமைத் தங்கைகளுக்கும் இச்சமயத்தில் என் மகிழ்ச்சி கலந்த நன்றிகளைச் சேர்ப்பிக்கின்றேன்.

அச்சில் அரங்கேறும் முதல் நாவலர்தலால் ஏற்படக் கூடிய சரி பிழைகளை இனங்கண்டு திருத்திக் கொள்வது வாசகர்களின் பொறுப்பு.

வணக்கம்,

“தாமரைச் செல்வி”

இல. 77, குமரபுரம்,

பரந்தன்,

16-6-77.

ஆசிரியை அறிமுகம்

“தாமரைச் செல்வி” என்ற புனைபெயரில், ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு சிறுகதைகள் மூலம், அறிமுகமாகிய திருமதி ரதிதேவி கந்த சாமியின் கன்னி நாவல் இந் நூலாகும். இவரின் பிறந்த ஊர் பரந்தன் பகுதியிலுள்ள குமரபுரம் என்னும் கிராமம். வயது 24. ஒரு குழந்தைக்குத் தாய். இவர் கல்வி பயின்றது யாழ். இந்து மகளிர் கல்லூரியில். கதைகள் எழுதுவதுடன், ஓவியம் வரைவதிலும் ஈடுபாடு கொண்ட ‘தாமரைச் செல்வி’ தன் எழுத்துலக முயற்சிகளுக்கு, தனது கணவரும் உற்றதுணையாக உள்ளார் எனக் கூறுகின்றார்.

—பதிப்பாசிரியர்.

அலைகடல் நடுவே, கப்பலில் உள்ள தொழிலாளர்கள், கப்டன் துரையை எதிர்த்து புரட்சி செய்கின்றார்கள். விறுவிறுப்பான கதை. திருகோணமலை கப்பல்தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை பின்னணியாகக்கொண்ட சமூகச் சித்திரம்.

அருள் சுப்பிரமணியம்
அளிக்கும்

“அக்கரைகள் பச்சையில்லை”

(சமூக நாவல்)

வீரகேசரி பிரசுரம் - 56.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுரு வில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங் கள் இல்லத்தில் ஓர் 'குடும்ப நூல் நிலை யத்தை' ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள் வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இனா மாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப் பரி சுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத் துக்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனாமாக நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவ தில் சிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

— நூல்கள் — எம். சீனிவாசன்

சுமைகள்

மார்கழி மாதம். கருமையான இருள் கொஞ்சமேனும் விலகாமல் மூடிக்கிடக்கிறது. புலராத அதிகாலைப் பொழுது.

டான் டான் என்று கோவிலின் மணி ஓசை கணீரென ஒலித்து ஊரை எழுப்ப முயன்று கொண்டிருந்தது.

செந்தில் அரைத் தாக்கத்தில் புரண்டு படுத்தபோது மணியின் ஓசை காதைப் பிய்த்துக் கொண்டு போனது. இரண்டு வீடுகள் தள்ளி அந்த முருகன் கோவில் இருந்தாலும் மிகவும் பக்கத்திலிருந்து கேட்பது போன்ற சத்தம்... திருவெம்பாவையை முன்னிட்டு சற்று முன்பு 'பஜனைக் கோஷ்டி' பாடல் பாடிக்கொண்டு சென்றதை செந்தில் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான்.

“இன்டைக்கு முருகன் கோவில்ல திருவெம்பாவை தொடங்குது.”

“செந்தில்!” அம்மாவின் குரல் கேட்டது. அவன் போர்வையை விலக்காமல் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

மார்கழி மாதத்திற்குரிய குளிர் ஊசிபோல உடம்பைத் தாக்கியது. பரந்தன் சந்தியிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பிரியும் குமரபுரம் கிராமத்தின் பிரதான வீதியில் அமைந்திருந்தது அவர்களது வீடு. கிராமத்தின் கடைசி வீடு அவர்களு

டையதுதான். அதற்கப்பால் பார்க்குமிடமெங்கும் ஒரே வயல்தான். இரண்டு மூன்று நாட்களாக ஒரே அடைமழை. வயல்களின் வெட்ட வெளியிலிருந்து சில்லென்ற காற்று வந்து நடுங்க வைத்தது. போதாதற்கு பணி வேறு.

“செந்தில்! எழும்படா...” மீண்டும் அம்மாவின் குரல்.. அவனது தோளைத் தொட்டசைத்தாள். அவன் சிணுங்கினான்.

“இப்பஎன்னத்துக்கு எழுப்பறாய். இன்னும் விடியேலை”

“நான் தலைவாசல் மெழுக வேணும். எழும்பு.”

கூறியபடி சின்னக்கா சாணித்தட்டும் வாளித் தண்ணீருமாக வந்தாள்.

“நான் கிடக்கிறதுதான் உனக்கு கண்ணுக்கை குத்துது. மற்ற வேலைகளை செய்திட்டு வா. கடைசியாய் இது மெழுகலாம்.”

முகத்தைப் போர்த்துக் கொண்டு அவன் திரும்பிப் படுத்து விட்டான்.

“முந்தா நாளோடதான் சோதினையள் முடிஞ்சுதே. இனியாவது விடியப்புறம் படுக்க விடுங்கோவன்.”

அவன் முணு முணுத்தது சின்னக்காவின் காதில் விழுந்தது.

“ஓ! நீ விடியப்புறம் எழும்பிப் படிச்ச லட்சணத்தில இப்ப ஓய்வு வேணுமாக்கும். அம்மா சச்சியை எழுப்பி விடு. முத்தத்தைக் கூட்டட்டும்.”

மெத்தென்றிருள் விலக மெல்லிய வெளிச்சம் படரத் தொடங்கியது. அருகிலிருந்த பரந்தன் இரசாயனத் தொழிற்காலைச் சங்கு ‘ஊ’ என்ற பெருங் குரலில் கூவி ஓய்ந்தது.

“ஓ...நேரம் ஆறு மணியாகி விட்டதா.....”

செந்தில் பாயைச் சுருட்டி வைத்து விட்டு எழுந்தான். சின்னக்கா மெழுகுவதற்காக வந்தாள்.

தலைவாசலும் எதிரே இருக்கும் அடுக்களையும் ஓலையால் வேயப்பட்டவை. மண்தரைதான். இரண்டுக்கும் நடுவே சற்றுத் தள்ளி ஒரு அறையும் அதன் முன்னால் விரிந்ததாய்

மாக ஒரு சின்ன வீடு இருந்தது. ஓலையால் வேயப் பட்டாலும் சீமெந்து தரை.

மார்கழி மாதக் குளிரின் நடுக்கம் தீராதவனாக துவாயால் இரு தோள்களையும் போர்த்துக் கொண்டு வீட்டு விரூந்தைத் தூண் அருகில் போய் அமர்ந்தான் செந்தில். முற்றத்தைக் கூட்டிக் குப்பைகளை அள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள் சச்சி. அவள் செந்திலுக்கு இரண்டு வயது சிறியவள்.

“சச்சி பெரியக்காட்ட எனக்கு தேத்தண்ணி வாங்கி வந்து தா” என்றான் செந்தில்.

முகத்தில் விழுந்த மயிரை பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டே “எனக்கு இங்கை வேலை கிடக்கு. நீ போய் வாங்கிக் குடி” என்றாள் சச்சி.

“சே...உன்னைப் போய்கேட்டேனே...” என்று அலுத்த படி, செந்தில் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தான்.

ஈரத் தலையிலிருந்து நீர் துளி துளியாய்ச் சிந்த பெரியக்கா விறகுகளை அடுக்கி அடுப்பை மூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“இந்தக் குளிர்க்குள்ள முழுகினியா—?” கேட்ட படி, பலகை ஒன்றை எடுத்துப்போட்டு அதில் அவன் அமர்ந்தான்.

“திருவெம்பாவை தொடங்கியிட்டுதல்லே. இண்டையிலிருந்து பத்து நாளும் நான் விரதம்” புகைக்கும் அடுப்பை ஊதியவாறு சொன்னாள் அவள். அவளது மெலிந்த முகத்தை ஊடுருவிப் பார்த்துச் சிரித்தான் செந்தில்.

“என்னத்துக்கு விரதமெல்லாம் பிடிக்கிரய். ஒரு நேரச் சாப்பாட்டை மிச்சம் பிடிக்கவா?”

தண்ணீர்க் குடத்துடன் உள்ளே வந்த சின்னக்கா, “கழுதைக்கு பதினெட்டு வயசாகுது. இன்னும் இந்தக் குத்தல் கதையள் போகேலை—”

என்றபடி குடத்தை இறக்கி வைத்தாள்.

“பெரியக்காட்டைத்தான் நான் கேட்டான் உன் னட்டை இல்லை.”

“ஆரிட்ட கேட்டா என்ன? அக்கா தேத்தண்ணி ஊத் தியிட்டுக் கூப்பிடு.”

சின்னக்கா வெளியே போனாள்.

“எங்கே அண்ணையின்ரை சத்தத்தைக் காணும்?”
மெதுவாக கேட்டான் அவன்.

“இப்ப மூண்டு நாளாய் ஒரே மழை. வயலெல்லாம் தண்ணி நிரம்பிப் பாயுதாம். வெட்டிக் கடத்த எண்டு இரவு போனவர் இன்னமும் வரேலை. இருக்கிறதே மூண்டு ஏக்கர் வயல். அதுவும் வெள்ளத்தில் அழிஞ்சிட்டு தெண்டால் என்ன செய்யிறது.”

“வயலுக்குப் பக்கத்து மேட்டில செய்யிற ஒரு ஏக்கர் தோட்டமும் சரிவராது போல கிடக்கு. பிஞ்சு கன்றுகள் எல்லாம் அழுகப்போகுது. பாதி இடம் நான் தனியாக மிளகாய்க் கண்டு வைச்சிருக்கிறன். நல்லா வரவேணுமே எண்டு கவலையாக இருக்குது.”

“ஓ...ஓ... நல்லாய் வந்தால்தானே உன்பாட்டில செல வழிக்கலாம். இவ்வளவு நாளும் சோதினைக்குப் படிக்க வேணும் எண்டு உன்னை ஒரு வேலையாளுக்கும் அண்ணை விடுற தில்லை. இனி அண்ணையோட கூடமாட செய்.”

பெரியக்கா கொடுத்த தேநீரை குடித்துக் கொண்டே கேட்டான் செந்தில்:

“அண்ணை எங்கேனும் இண்டைக்குப் போவாரே...”

“ஏன்—”

“சும்மா கேட்டான்.”

“எனக்குத் தெரியுமே. சச்சியை இங்கை கூப்பிட்டு விட்டிட்டு நீ போய் பாலை எடுத்துக் கொண்டு வா.”

செந்தில் பாற் செம்புகளை எடுத்துக் கொண்டு பட்டிக்குப் போனான். கதிரேசன் மண்வெட்டியுடன் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தான்.

பாலைக் கறந்து கொண்டு போய் பெரியக்காவிடம் கொடுத்ததும் நாலு போத்தலுள் பாலை விட்டு துணிப் பைக்குள் வைத்துக் கொடுத்தாள் அவள். பரந்தன் சந்தியில்

வாடிக்கையாகக்கொடுக்கும்கடைகளுக்கு பாலைக்கொடுத்து விட்டு திரும்பி வீட்டுக்கு வரும் வரை அந்த விஷயத்தை வீட்டில் சொல்லி விட்டே செய்யலாமா என்ற நினைவு மனதுள் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்த மனுஷனை இண்டைக்கு வீட்டுக்கு வரச்சொல்லியிட்டன்...வீட்டில் என்ன பிரளயமோ தெரியாது...பார்ப்போம்...

பரந்தனிலிருந்து திரும்பும் வழியில் அவனது வீட்டிற்கு இரண்டு வீடு முன்னே தள்ளி தெருவோரம் இருந்தது முருகன் கோவில். கோவிலில் பூஜைகள் ஆரம்பமாகும்அறிகுறி. செந்தில் வீட்டுக்கு வந்து சைக்கிளை விட்டிறங்கிய போது பெரியக்கா வெற்றிலை பாக்கு பழம் வைத்த தட்டை நீட்டி "கோயில்ல கொண்டு போய் கொடுத்திட்டு வா. ஐயரிட்ட அர்ச்சனைக்குச் சொன்னாங்கள்" என்றான்.

"உந்த வேலை எனக்குத் தெரியாது. நான் இண்டைக்கு ஓரிடமும் போகமாட்டன்.

"நான் ஆரிட்ட குடுத்து விடுறது."

"முன் வீட்டில் செல்லம்மக்கா கோவிலுக்குப் போவா அவலிட்ட குடுத்துவிடன். அவதானே உங்கடை பரோபகாரி."

அவன் சொல்லி வாய் மூடவில்லை.

"நான் கோயிலுக்குத்தான் போறன் பிள்ளை. என்ன வேணும்" என்றபடி வந்தான் செல்லம்மா.

செல்லம்மா அவர்களின் முன் வீட்டில் இருப்பவள். பிள்ளைகுட்டி என்று எவ்வித தொந்தரவுமில்லாமல் வட்டிக்கு காசு கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவள். கிராமத்தில் அவள் போகாத...பழகாத வீடு இல்லை. ஒவ்வொருத்தரைப் பற்றியும் தூண்டி துருவி அறிந்து விடுவாள். எல்லா வீடுகளையும் விட செந்திலின் வீட்டோடுதான் அதிக ஐக்கியம்.

"இவனிட்ட ஒரு வேலை சொல்ல ஏலாது" என்று முணு முணுத்த படி அர்ச்சனைத் தட்டை அவளிடம் கொடுத்தான் பெரியக்கா.

"நீ ஏன் போய் அவனிட்டை சொன்னனி. மத மத வெண்டு வளர்ந்ததே தவிர ஒரு பொறுப்புக் கிடையாது."

“என்னைப் பற்றி ஒருத்தரும் கதைக்கத் தேவையில்லை. ஊர்க்கதை நிறைய வைச்சிருப்பீங்கள், அதுகளைப் பற்றிக் கதையுங்கோ” அவன் வெடுக்கென்று சொல்லி விட்டு நகர்ந்தான்.

தலைவாசலுள் ஒரு ஓரமாக அடுக்கி வைத்திருந்த இரண்டு நெல்லு மூட்டைகளையும் ஒரு தடவை பார்த்துக் கொண்டான். நேற்று நெல் தேடித்திரிந்த ஒருவரிடம் ஒரு மூட்டை நெல் தருகிறேன் வீட்டுக்கு வா என்று கூறிவிட்டிருந்தான். இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது அவன் வராவிட்டாலும் நல்லதே என்று யோசித்தான். நெல் விற்புரல் அண்ணை கட்டாயம் ஏசுவார். ஆனால், அவருடன் கூட நானும் வயலுக்குள்ள நிண்டு பாடுபடுறன்தானே. உழைக்கிற எனக்கு அந்த வருமானத்திலிருந்து செலவழிக்கவும் உரிமை இருக்கிறதுதானே...ஆனால், அண்ணை, அம்மா எல்லாகும் ஒரு கட்சியில நிண்டு என்னை அடக்கிப் போடு வினம். வீண்வம்பு. அந்த ஆள் வராவிட்டால் பரவாயில்லை. ஆனால்...ஆனால்...நெல் விற்புரல்தானே செல்வராசனிடம் சொல்லி வைத்திருக்கிற இந்தியா சாரத்தை வாங்கலாம். செல்வராசனிட்ட சாரத்தைக் குடுத்தவன் தொண்ணூறு ரூபாய் எண்டு சொன்னவன். அவ்வளவு தொகைக்கு எங்கை போறது. நெல் வித்தால்தான் காசு வரும். சொல்லி வைச்சிருக்கிற பொருளை நான் வாங்காமல் விடுகிறதும் சரியில்லை. இப்ப என்ன செய்யிறது.

“செந்தில்...!”

தலைவாசலுள் சின்னக்கா தையல் மெஷினில் தைத்துக் கொண்டே கூப்பிட்டாள்.

“என்ன...?”

“பரந்தனுக்குப் போய் நூல் வாங்கி வாறியா?” என்ற படி ஐந்து ரூபா தானே நீட்டினாள்.

“மிச்சக் காசு எனக்கு” என்றபடி செந்தில்எழுந்தான்.

“நான் முதல்லயே சொல்லி வைச்சிட்டேன்” குறுக்கிட்டாள் சச்சி.

“பின்ன நீயே போய் நூலை வாங்கி வந்து கொடு.”

“அவள் கிடக்கிறாள். நீ போய் வா செந்தில்.”

சிறிய ஒரு சிவப்புநிறத் துண்டைக் காட்டி “இதே நிறத்தில நூலை வாங்கி வா” என்றாள் அவள்.

செந்தில் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். பரந்தன் கடைகளில் நூல் கிடைக்கவில்லை. வந்ததுதான் வந்தோம், கிளிநொச்சியிலும் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்ற எண்ணத்துடன் கிளிநொச்சிக்குப் போனான். பரந்தனிலிருந்து மூன்று மைல் தள்ளியிருந்த கிளிநொச்சி டவுனில் நூலை வாங்கிக்கொண்டான். வெயில் சிந்து இறங்கி விட்டிருந்தது.

அவன் திரும்பி வரும்போது குமரபுரச் சங்கக்கடை வாசலில் செல்லம்மா நின்றுகொண்டிருந்தாள். செந்திலைக் கண்டதும் “என்ன உங்கடை விட்டிலை என்னவோ ஆரவாரம் நடக்குது. ஆரோ ஒருத்தன் வந்தான். கொண்டை பேசிக்கொண்டிருக்கிறான். உன்னால்தான் ஏதோ பிரச்சினை யாக்கும் என்று நான் நினைச்சன். பார்த்தால் நீ இங்காலை வாராய்” என்றாள்.

அவள் நீட்டி முழக்கிக் கூறவும், செந்திலின் மனம் திக் திக்கென்று அடித்தது. அந்த ஆள் இப்படித் தான்இல்லாத நேரமாகப் பார்த்து வந்துவிட்டானே... என்று குழம்பிய படி பயத்துடன் வீட்டுக்கு வந்தான். இன்றைக்கு என்ன நடந்தாலும் தைரியமாக இருக்கவேண்டும் என்று திகிலால் படபடக்கும் இதயத்தை தேற்றிக்கொண்டே வந்தான்.

2 வீட்டிற்குள் நுழைந்து பார்வையை ஓடவிட்ட வனுக்கு அந்த அசாதாரண அமைதி ஒருவித கலக்கத்தைத் தந்தது. நெல் வாங்க வந்த ஆளைக் காணவில்லை. சைக்கிளைவிட்டு இறங்கியபோது, தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த கதிரேசன் அவனிடம் “இங்கை என்ன நெல்லு மூட்டைக் கணக்காக இருக்கிறதோ?” என்றான் கேலியாக.

ஏதோ சொல்லத் துடித்தாலும் மென்று விழுங்கியபடி நின்றான் செந்தில். அண்ணனுடன் அந்தளவுக்கு அவன் எதிர்த்து இதுவரை பேசியதில்லை.

“அம்மா! இவன் பேசாமல் நிற்கிறதைப் பாருங்கோ. நெல்லு விற்கிறதைப் பற்றி இவன் ஆரிட்டையாவது கேட்டவனே. எல்லாம் தன்ரை இஷ்டம்.”

செந்தில் மெதுவாக அம்மாவைப் பார்த்தான்.

“அண்ணையிட்ட ஒரு சொல்லு சொல்லேலை. அது சரி, இப்ப உனக்கு ஏன் காசு?” அம்மா கேட்டாள்.

முதல் தடவையாக செந்தில் வாயைத் திறந்தான். “எனக்கு சாரம் வாங்கவேணும். இந்த வயதில எப்படியெல்லாம் மற்றவங்கள் உடுக்கிறார்கள். எனக்குத்தான் ஒரு சாரத்துக்கு வழியில்லை.”

“ஏன் இருக்கிற உடுப்புகளுக்கு என்ன வந்தது.”

“செல்வராசனிட்டைச் சொல்லிவைச்சிட்டன்” வார்த்தைகளை மெல்ல உதிர்த்தான்.

“இப்போதைக்கு இருக்கிறது காணும். ஒழுங்காகப் படிக்கிறதில்லை. முதல்தரம் ஒரு பாடம் பாஸ். இரண்டாந்தரம் எடுக்கேலாமற் போச்சு. இப்ப மூண்டாம் தரம் எடுத்திருக்கிறாய். மறுமொழி எப்படி வருகுதெண்டு பாரிப்பம் பிறகு எல்லாம் வாங்கலாம். சச்சி இந்தமுறைதானே முதலாவதாக எடுத்திருக்கிறாய். இரண்டுபேருடைய கெட்

டித்தனத்தையும் பாப்பம்'' க திரே ச ன் முறைப்புடன் சொன்னது 'சுருக்'கென்று குத்தியது செந்திலுக்கு. அழகை கூட வந்தது அவனுக்கு. எரு வித்த காச இருந்தால் சாரத்திற்காக இவர்களிடம் ஏன் கெஞ்சிக்கொண்டு நிற்க வேண்டும். இரண்டுதரம் எருவித்த காசையும் வேறுவழியில் செலவழித்தாயிற்று. இப்ப படிப்புக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்.

அண்ணை இப்பிடிக்குத்திக்காட்டிப் பேச மற்றவையும் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கினம். மௌனமாகக் குமுறிய படி வெளியே போகத் திரும்பினான்.

சச்சி அவனிடம் "எங்கை போராய்...?" என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

கோபத்தில் உதட்டைச் சுழித்து அவள் மீது வெறுப்பை வெளிக்காட்டிவிட்டு பேசாமல் நடந்தான். எதிரே மாமாவந்துகொண்டிருந்தார். அம்மாவின் அண்ணன் அவர். பக்கத்து வீடு அவருடையது. அவர் ஓரளவு வசதியுள்ளவர். சுதா அவரது ஒரே மகள். இந்த வீட்டைப் பொறுத்தவரை நன்மை தீமை அத்தனையிலும் அவருக்குத்தான் முதலிடம். உள்ளே வந்த மாமாவிடம் கதிரேசன், செந்திலைப்பற்றிக் குறைப்பட்ட நேரத்தில் செந்தில் தெருவிற்கு வந்து விட்டிருந்தான்.

வெயில் நன்றாக இறங்கிவிட்டது, அவனுக்குத் தீபாவை பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது. இந்நேரம் தீபா பாலத்தடியில் மாடுகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்பாள். சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு ஒழுங்கையில் இறங்கி வேகமாக நடந்தான். மழையின் காரணமாக ஒழுங்கை சேறும் சகதியுமாய் இருந்தது.

கிராமத்தின் தெற்கு எல்லையிலும் வயல் பரந்திருந்தது ஒரு ஏக்கர் காணிக்கு மூன்று ஏக்கர் வயல் காணி அரசாங்கம்மூலம் அந்தக்கிராமத்து ஜனங்களுக்கு கிடைத்திருந்தது. அதனால் கிராமத்து மக்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயிகளாகவே இருந்தனர்.

ஒழுங்கையைக் கடந்து வயல்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும் அகன்ற வாய்க்கால் இருந்த இடத்திற்கு வந்தான். மழைநீர் வாய்க்கால் வழியே வெள்ளமாகப் பாய்ந்தது. வாய்க்காலைக் கடப்பதற்கு சீமெந்துப் பாலம் போடப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பாலத்தைக் கடந்து பாறைபோலப் பெரிய பெரிய கற்கள் இருந்த வாய்க்கால் புறமாக நடந்தான் அவன்.

அந்தப் பக்கம் வீடுகளும் குறைவு, பெரும்பாலும் அங்கு மனித நடமாட்டம் இருக்காது.

வாய்க்காலோடு சேர்ந்த அவ்விடம் பசும்புற்களால் நிறைந்திருப்பதால் தங்கள் பசுக்களை அவ்விடத்தில் சிலர் மேய்ப்பதுண்டு. தீபாவும் தன் வீட்டு மாடுகளை அதில் மேயவிட்டு அந்திசாயும்போது வந்துஅழைத்துப்போவாள்.

செந்தில் சுற்றுப்புறத்தை நன்றாகக் சவனித்தான். தீபாவின் வீட்டு மாடுகள் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. மெதுவாக அவன் வேப்பமரத்தடியை நெருங்கினான்.

ஒரு கல்லில் உட்கார்ந்தபடி கால்களைத் தண்ணீருக்குள் தொங்கப் போட்டபடி அமர்ந்திருந்தாள் தீபா. வெள்ளை வெளேரென்ற செழுமையான கால்களின் அழகு அவன் கண்களை வந்து கவ்வியது.

செந்தில் வேப்பமரத்திற்குப் பின்னால் சென்றபோது சுற்றிலும் உள்ள செடி கொடிகள் அவனை மறைத்துக் கொண்டன. எட்டித் தீபாவைப் பார்த்தான், கையில் ஒரு புத்தகம் இருந்தது. ஆனால், அதை அவள் படிக்கிறாளா? இல்லையா என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

“தீபா...!”

குரல் கேட்டு நிமிர்ந்த தீபா புத்தகத்தை மூடிவிட்டு, “வாங்க... இரண்டு நாளாகக் காணவேயில்லை” என்று வரவேற்றாள்.

“சச்சியை ஏமாத்திவிட்டு வரவேணுமே” என்று கூறிக் கொண்டு எதிர்ப்புறமாக ஒரு கல்லில் அவளும் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“சச்சியிடம் நாங்களும்தான் மாட்டி விழிக்கிறோம். ஒவ்வொருவரையும் மட்டம் தட்டுவதுதானே அவளின்ரை வேலை. எங்கள் வகுப்பிலேயே வாயாடி அவள்தான்.”

“தீபா! எங்கள் விஷயம் அவளுக்குத் தெரியக்கூடாது” சிறிது பரபரப்புடன் கூறினாள் செந்தில்.

“உஹும்... தெரிய நான் விடமாட்டேன். அவளின் ஜம்பம் என்னட்டப் பலிக்காது. அன்றைக்கு உங்கள் மாமா வின்ரை மகள் சுதாவிடம் கடைசி எக்ஸாமன்று கணக்குக்கு விடை சொல்லித்தரச் சொல்லி ஒருத்தன் கேட்டிட்டான். சுதா ஒண்டும் பேசவில்லை. அதைச் சச்சி எப்படியேர் சண்டிட்டான். ஹோலை விட்டு வெளியே வந்ததும் அவளை ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்துவிட்டான். நக்கலாகவும் நையாண்டியாகவும் பேசி அவளைத் தலைகுனிய வைத்த பிறகுதான் அவள் ஓய்ந்தாள்” சொல்லிவிட்டு அந்தச் சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்தவள் போல மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டாள்.

“எனக்குச் சச்சியிடம் துளிகூடப் பிடிக்காத குணம் இதுதான் தீபா. என்னைக்கூட அண்ணையென்று மதிக்காமல் தூக்கியெறிஞ்சு பேசுவாள். சரி... அன்று சுதா வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தாளா என்ன? அவளுக்கும் வாய்க்குக்குறைவில்லை.”

“ஆனால், சுதா, சச்சி மாநிரி வாயாடி இல்லை. அவள் ஒன்றுமே பேசாமல் என்னுடன் நின்றுவிட்டாள்”

“நீ சச்சியோடும் சுதாவோடும் ஒரே வகுப்பில் படிக்கிறாய். அதுவுமில்லாமல் ஒன்றாகப் போய்வாறனீங்கள். வாய் தடுமாறியும் கூட என்னைப் பற்றிச் சொல்லிவிடாதே.”

“பயப்படாதீங்க” அவனுடைய பயம் தீபாவுக்குச் சிரிப்பைத் தந்தது.

“அதுசரி. உது என்ன புத்தகம்? சோதினை எல்லாம் தான் முடிஞ்சு இரண்டு நாளாயிற்றே! இன்னும் என்ன படிக்கிறாய்?”

“இது பாடப் புத்தகமில்லை கதைப் புத்தகம். ‘பொன்னுன மலரல்லவோ’ நல்ல கதை. உண்மையான காதலுக்கு

என்றும் அழிவில்லை என்பதை விளக்குகிறது" என்று குறும்புடன் சிரித்தாள் தீபா.

"அப்ப எனக்கும் தா. வாசிச்சிட்டுத் தாறன்" ஆவலோடு அவன் கேட்டான்.

"சச்சிக்கு வாசிக்கக் கொடுப்பேன். அப்ப நீங்களும் வாங்கி வாசியுங்கோ. சரியா... எப்படி நீங்கள் நன்றாகச் சோதினை செய்தனீங்களா?"

"நீ.....!" செந்தில் சோர்ந்து போய்த் திருப்பிக் கேட்டான்.

"ஓரளவு, கடைசி நாலு'சி' என்றும்வரும். நீங்கள்--"

"எனக்குப் பயமாக இருக்கு தீபா. நீ, சுதா, சச்சி மூன்றுபேரும் முதல் தரம்தானே எடுத்தனீங்கள். நான் பள்ளிக்கூடத்தில இருந்தும் கூட இரண்டாந்தரம் எடுக்க ஏலாமற் போச்சு. இப்ப பிறைவேற்றாக எடுத்திருக்கிறன். நீங்கள் தோற்றும் பரவாயில்லை. நான் கோட்டைவிட்டால் ஆண்ணையிடம் தப்ப ஏலாது. பூசைதான் தருவார். சச்சிக்கு என்னைவிட நல்ல ரிசல்ட் வந்தால் நான் வீட்டில் இருக்கேலாது. அவள் என்றை உயிரை எடுத்துவிடுவாள்"

"இப்படியெல்லாம் கவலைப்படுறனீங்கள்முன்பே கவனமாகப் படிச்சிருக்கலாமே..."

"என்னட்டை கொப்பியோ குறிப்போ ஒன்றுமில்லை. சச்சியிடம் வாங்கிப் படிக்க வேணும். சரித்திரப் புத்தகத்தைத் தா என்று கேட்டால், அட சரித்திரப் புத்தகம்தான் படிக்கவேணும் என்று எடுத்து எடுத்தன்... நீ கேட்கிறியே. நான் என்ன பண்ண... என்று தான் படிக்கத் தொடங்குவாள். ஆத்திரமாக வரும். ஆனால், அவளை ஒண்டும்செய்யேலாது. அவளின் மேலே கை வைச்சாப் போதும், எல்லாரும்என்னை பிடுங்கிப்போடுகினம். அவ கடைசிப்பிள்ளையெண்டு பெரிய செல்லம்" உதட்டைச் சுழித்துக் கொண்டான் அவன்.

தீபா சிரித்துக்கொண்டே "என்விடம் கேட்டிருக்கலாமே..." என்றாள்.

“அப்ப சோதனைக்குள்ள உன்னைச் சந்திக்கவுமில்லை. நீயும் படிக்கவேணும் தானே. கடவுளே எண்டு சச்சியிலும் விட நல்ல முடிவு எனக்கு வந்தால் போதும்.”

“அதெல்லாம் நல்ல முடிவு வரும். கூடாத ரிசல்ட் வந்தால் ஒன்றும் செய்திடாதேங்கோ.”

“மாசி மாதத் தொடக்கத்திலேயே ரிசல்ட் வந்திடுமாம்.”

“இப்பெல்லாம் கெதியாகவே திருத்தி வெளியிடுகினம்” என்றாள் தீபா.

“செல்வராசன் நன்றாகச் செய்தாளுமா?”

“அண்ணாவோ...? அது எங்கை செய்யப்போகுது. போனமுறை மூன்றுபாடம். இந்தமுறை எல்லாம் ‘எவ்வோ’ ஆருக்குத் தெரியும். ஆனால், இந்த முறை விழுந்து விழுந்து படிச்சது. தனக்கு ஆறு ‘சி’ வருமாம்.”

“வந்தாலும் வரும் தீபா. தான் இந்த முறை நல்ல மாதிரி பாஸ் பண்ணுவன் என்று எனக்குச் சவால் விட்டிருக்கிறான். என்ன வைராக்கியமோ தெரியாது.”

“உங்கடை மச்சாள் சுதாவுக்கு நல்ல ரிசல்ட் வரும். எங்கடை வகுப்பில அவள்தான் கெட்டிக்காரி.”

“எப்படியும் நான் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணி உத்தியோகம் பார்க்க வேணும் தீபா. எனக்கெண்டால் இந்த வீட்டில இருக்கவே பிடிக்கேலை. சும்மா தோட்டம் வயல் எண்டு இதுகளையே கட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது எரிச்சலாய் இருக்கு” செந்திலின் கண்களில் விரிந்த கனவு அவன் பேச்சில் மலர்ந்தது.

“உத்தியோகம் என்பது நினைத்ததும் கிடைச்சிடுமா? முதலில் நன்றாகப் படித்துப் பாஸ் பண்ணுங்கோ.”

“நானும்தான் முயலுகிறேன். முடியவில்லையே...”

செந்தில் தன்னையே நொந்து கொண்டான். அதைப் பார்க்க தீபாவுக்குப் பாவமாக இருந்தது.

“நேரமாகிறது செந்தில். இருட்டிவிட்டது. நான் மாடுகளை சாய்த்துக்கொண்டு போகிறேன். நீங்க போங்க”

புத்தகத்தைக் கையில் பிடித்தபடி மாடுகளை ஒன்றாகச் சேர்த்தாள். அங்கிருந்து பார்க்கும்போதே சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள தீபாவின் வீடு தெரிந்தது. அரைப் பாவாடை அசைய அவள் மாடுகளுடன் தன் வீட்டுக்குப் போவதைப் பார்த்தபின் நான் செந்தில் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பி நடந்தான்.

நடந்தான் என்பதைவிட, பாய்ந்தான் என்பதுதான் சரி. பொழுது இருட்டிவிட்டது. வீட்டில் தனக்காகக் காத்திருக்கும் வேலைகளை நினைத்து ஊரைந்தான். அவனது மனதில் தீபாவின் இனிய நினைவு நிறைந்துபோயிருந்தது. அவள் மீது ஒருவித அன்பு—பாசம்— இதுதான் காதலா? காதல் என்ற உணர்வை அடைய வயது இன்னும் பக்குவப்படவில்லையே. இந்தப் பதினெட்டுவயது உண்மையான காதலை உணரும் வயதா? குமரபுரத்தில் இருக்கும் பாடசாலையில் முன்பு எல்லோரும் படித்தபோதே அவனுக்கு தீபாவைத் தெரியும். அவனும் தீபாவின் அண்ணன் செல்வராசனும் ஒரே வகுப்பில் படிக்க இரண்டு வகுப்புகள் கீழே தீபா- சச்சி-சுதா மூவரும் படித்தார்கள். அப்போதிருந்தே தீபாவிடம் அவனுக்கோர் ஈடுபாடு. பிறகு எட்டாம் வகுப்பிற்கு மேல்கிளிநொச்சியிலுள்ள பாடசாலைக்கு அவன் படிக்கப் போனதும் அனைவரும் அங்கேயும் படிக்க வந்து விட்டார்கள். கிராமத்திலிருந்து பரந்தனுக்குப் போய் ஒன்றாக நின்று பேருந்தில் ஏறி பாடசாலை சென்று திரும்பவும் ஒன்றாக வருவார்கள்.

ஆரம்பத் தொடர்பு தொடர்ந்தும் வரவே அவனுக்கு தீபாமேல் இன்னும் அபிமானம் எழுந்தது. ஓரளவு வயது வந்தும் கூட பழைய நட்பு மாறாமலே இருந்தது. யாருக்குமே தெரியாமல் தனியாசந்திப்பதில் இருவருக்குமே தனிச்சுகம். செந்தில் தீபாவின் வீட்டிற்கு செல்வராசனை சந்திக்க அடிக்கடி சென்றாலும் கூட செல்வராசனிடமோ மற்றவர்களிடமோ இதுபற்றி மூச்சும் விடுவதில்லை.

அவன் அவசர அவசரமாக வீட்டுப் படலைக்குள் கால் வைத்தபோது—

“இந்தச் செந்தில் எங்கை போய்த் தொலைஞ்சான்” என்று அண்ணா கதிரேசன் பெருங்குரலில் சத்தம் போட்டது அவன் காதில் விழுந்தது. முகம் சுருங்க விறு விறு வென்று உள்ளே போனான் அவன்.

3 “வா...வா... எங்கை உலாத்தியிட்டு வாராய். இருட்டினது கண்ணுக்குத் தெரியே லையே...”

தமையனின் கண்டிப்பு அவனுக்கு கோபத்தைத் தந்தது. தமையனின் கேள்விக்கெல்லாம் தான் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது போல அவன் நேராக மாட்டுப்பட்டிக்குச் சென்றான்.

“மாடுகள் வந்து எவ்வளவு நேரம். அதுகளைக் கட்ட வேணும். பால் எடுக்க வேணும் எண்ட நினைவில்லை. இண்டைக்கு எருக்கூட அள்ளேலை” அம்மா தன் பங்கிற்கும் சொல்லி வைத்தாள். அதற்குள் கதிரேசன் பட்டிக்கு வந்தான்.

“எருவும் அள்ளேலை. எங்கை சுத்தியிட்டு வாராய். உன்ரை எண்ணப்படி திரியிறதை இனி விடு. நேரகாலத்திற்கு செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் செய்” அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

“பொழுது பட்டால் பிறகெண்டாலும் வீட்டுக்கு வந்து தொலைவன் தானே. வந்து உன்ரை வேலையினை செய்வன். வரிசையாய் ஒவ்வொரு தரும் சொல்லத் தேவையில்லை.”

முணுமுணுத்துக் கொண்டு வாசல் தடிகளை எடுத்து விட்டு மாடுகளை உள்ளே வரச் செய்தான்.

“இவனுக்கு சரி பிழை சொல்லக்கூடாது. மூக்குக்கு மேல கோவம் வந்திடும்.”

அம்மா இடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு நடந்தாள். கதிரேசன் அங்கேயே ஒரு கல்லில் அமர்ந்து கயிறு திரித்துக் கொண்டிருந்தான். மாடுகளை ஒழுங்காகக் கட்டிவிட்டு அங்கிருந்த படியே வீட்டு முற்றத்தைப் பார்த்துக் கத்தினான் செந்தில்.

“சச்சி! செம்பை எடுத்து வந்து தா.”

தலை வாசலுக்குள் எரிந்து கொண்டிருந்த லாம்பை வைத்து விட்டு நிமிர்ந்த சச்சி—

“செம்பு தானே..... நீயே வந்து எடுத்துக் கொள்” என்று கூறி முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு தன் பாட்டில் போனான்.

பல்லைக் கடித்தான் அவன்.

இந்த வீட்டில் உதவி எண்டு ஒரு துரும்பைக் கூட நகர்த்த மாட்டினம்.

செந்தில் தானே வந்து செம்பை எடுத்துக் கொண்டு போய் பாலைக் கறந்தான். இரண்டு செம்பு நிறைய கறந்த பாலைக் கொண்டு குசினிக்குள் நுழைந்த போது இழுத்துச் செருகிய சேலையுடன் பெரியக்கா ஈரவிறகோடு போராடிக் கொண்டிருந்தான்.

“கடைக்குக் குடுக்கிற பாலை போத்திலுக்குள்ள விட்டுத்தா. நேரமாயிட்டுது.”

அவனது அவசரத்திற்கு பெரியக்காவினால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. “நீ ஊரைச் சுத்திப் போட்டு இப்ப கறந்து தந்திட்டு நேரம் போட்டுது எண்டு என்னை விரட்டினால் நான்என்ன செய்யிறது மழைஈரத்தில்விறகும் எரியுதில்லை. பெரிய ஆக்கினை.”

கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு போத்தல்களில் பாலை விட்டுக் கொடுத்தாள்.

பாற்பையுடன் சைக்கிளை எடுத்த போது—

“செந்தில்! பரந்தன் சந்தியில நிண்டு வம்பளக்காமல் உடனவா ஒரு வேலை கிடக்கு” என்று கதிரேசன் எச்சரிப்பது போலச் சொன்னான். தலையைக் கூட அசைக்காமல் சைக்கிளில் ஏறினான் செந்தில்.

“எந்த வேலையையும் என்னிடம் தான் சொல்ல வேணுமோ?” முணு முணுத்தபடி சக்தியெல்லாம் திரட்டி சைக்கிளை மிதித்தான்.

கடைசியில் பாலைக் கொடுத்து விட்டு திரும்பும் போது செல்வராசன் எதிர்ப்பட்டான். அவனுக்கு செந்திலின் வய தானாலும் செந்திலின் தோற்றத்தைவிட ஒல்லியாகவும் பொது நிறமாகவும் இருந்தான். செந்திலின் வயது மீறிய வளர்ச்சியின் முன் அவனது வளர்ச்சி குறைவாகத் தான் இருந்தது.

“செந்தில்—” ஆவலோடு அழைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தான் செல்வராசன்.

“என்னடா?”

“ஒரு வேலை உன்னால் ஆகவேணும் செய்வியா?” செல்வராசனின் முகம் பூரிப்புடன் கெஞ்சியது.

“என்ன சொல்லு?”

“ஆறுதலாக பேச வேணும். வாரியா ஒரு இடத்தில் இருந்து பேசுவோம்.”

“இப்ப இருந்து கதைக்க நேரம் காணுது. வீட்டுக்கு உடனே போக வேணும். எனக்கு ஏதோ உத்தியோகம் வைச்சிருக்கிறார் அண்ணை. போய் பதவிப் பிரமாணம் எடுக்க வேணும்.” கேலியாக செந்தில் கூறிய போது செல்வராசனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

“சரி. நீ போய் உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொள். என் விஷயம் ஆற அமர செய்ய வேண்டியது. நாளை மாலை சந்திப்போம்.”

சைக்கிளில் வீட்டுக்கு வரும் போது செல்வராசன் சொல்ல வந்த விஷயம் என்னவாயிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டே வந்தான்.

தலைவாசல் பக்கமாக சைக்கிளை சாத்திவிட்டு அவன் முற்றத்திற்கு வந்த போது கதிரேசனைக் காணவில்லை.

லாம்பு வெளிச்சத்தில் மெஷினில் தைத்துக் கொண்டிருந்த சின்னக்கா—

“அண்ணை குளிக்கிறார். உன்னை ஒரு இடமும் போக

வேண்டாமென்றார். ஏதோ வேலை கிடக்கு" என்றான்.

தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்த செந்தில் "எல்லாரும்தங்களை வேலையாளுக்கு என்னை ஏவ நான் என்ன வேலைக்காரனே..." என்று முகத்தை நீட்டினான்.

சின்னக்கார அவனைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டுச் சொன்னான்: "நீ ஏன் அப்படி உன்னையே பிரிச்ச நினைக்கிறாய். குடும்பத்துக்காக..... தாய்க்காக..... சகோதரங்களுக்காக..... என்று ஒவ்வொன்றையும் செய்யும் போது அதை உண்மையான பாச உணர்வோடு செய்தால் இந்தச் சிடு சிடுப்பெல்லாம் வராது..... நீ வரவர மோசம்."

"நீயும் சொல்லியாச்சு..... இனியார் மிச்சம்?"

"அலுக்காதை செந்தில், எல்லாரும் வேணுமெண்டே சொல்லினம். நீ செய்யிறதும் அப்பிடித்தானே. பொறுப்பு என்று வரவேணும். உன்னை பொறுப்பில்லா தன்மையால்தான் எல்லாரும் இப்பிடிச் சொல்லினம்."

"நீ இப்ப லெச்சர் வைக்காதை. வாயை மூடு"

கையால் மெஷின் தொடர்ந்து இயங்கியது. செந்தில் மெளனமாக இருந்தான். ஒரு நிமிஷத்தால் சச்சி தேனீர்க்கோப்பைகளுடன் வந்தாள். சின்னக்காரவிடம் ஒன்றைக் கொடுத்து விட்டு அவன் பக்கம் திரும்பினான்—

"இந்தா—"

டக்கென்று கோப்பையைத் திண்ணையில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த போது, "நீ வீட்டில இருந்து என்னத்தைக்கிழிக்கிறாய். ஒரு நாள் நான் வரப்பிந்தினால் அந்த எருவை நீ அள்ளக்கூடாதா?" என்றான் செந்தில் காரமாக.

"நான் ஏன் அள்ள வேணும். எரு வித்த காசை நீ தானே எடுக்கிறாய். கெஞ்சினாலும் தர மாட்டாய். நான் வேணுமெண்டு தான் அள்ளேனா" என்றான் அவள் வெடுக்கென்று.

"இப்ப என்னத்துக்கு கதையை நீட்டுகிறாய். பேசாமல் போ."

"நீ கதைக்கத் தொடங்கியிட்டு என்னை வெருட்டியே"

பெரியண்ணை உண்ண திட்டி வைக்கட்டும் என்று தான் நான் அள்ளாமல் இருந்தனன்."

"அண்ணன் எண்ட மரியாதை இல்லை. திருப்பி திருப்பிக் கதைக்கிறாய். வாயை மூடிக்கொண்டு போ."

"மரியாதை தர உன்னட்டை என்ன இருக்கு." ஈட்டி யாகி இதயத்தில் பாய்ந்த அந்தக் கேள்வியை ஜீரணிக்க முடியாமல் தடுமாறிய செந்தில் பல்லை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டே கத்தினான். "ஆகவும் கதைக்காதை என்ன செய்வன் என்று தெரியாது."

"பூ. கோபத்திற்கு மட்டும் குறைச்சலில்லை.

சச்சி கேலியாகச் சிரித்தது அவனுக்கு எரிகிற நெருப் பில் எண்ணெய் ஊற்றியது போலிருந்தது. வந்த ஆத்திரத் தில் சட்டென்று பக்கத்திலிருந்த தேனீர்க் கோப்பையை எடுத்து அவளை நோக்கி வீசினான். இதை அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

தொளில் பட்டுத் தேனீர் கைவழியாக வழிந்தது. "அம்மா" என்று அலறி விட்டாள் சச்சி.

அங்கே வந்த அம்மா, "அவனுக்குத் தான் எதுசொன்னாலும் மூளையில் ஏறுது. நீயெண்டாலும் அவனோட வாய் குடுக்காம இரேன். போடி போய் உடுப்பை மாத்து" என்றாள். சச்சி விசும்பிக்கொண்டு வீட்டுக்குள் போய்விட்டாள்.

தையல் மெஷின் ஓசையைத்தவிர வேறு சத்தம் கேட்க வில்லை. செந்தில் சிறிது சிறிதாக நிதானத்திற்கு வந்தான்.

தான் செய்வது தவறு என்று அவன் நினைப்பதற்கு முன்னால் அவன் அப்படி பேசியது தவறு என்ற நினைவு தான் மனதை முதலில் நிறைத்தது. அதனால், அவன் அவனால் மன்னிக்க முடியவில்லை. மனதோடு பொருமிக் கொண்டான். தொண்டைக்குள் ஏதோ கரகரத்தது. ஒரு கப் தேனீர் குடித்தால் நல்லது என்று நினைத்தான். ஆனால், தேனீருக்காக அம்மாவையோ, பெரியக்காவையோ போய் இரந்து கொண்டிருக்க அவனால் முடியாது.

சின்னக்கா தனக்காக வந்திருந்த தேனீர்க் கோப்பையை அவன் பக்கம் நகர்த்திய போதும் கூட அவன்

அதைக் கவனித்ததாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“அம்மா.....! செந்திலுக்கு சாப்பாட்டைக் குடுத்து விடுங்கோ வேலை கிடக்கு” திடீரென்று கதிரேசனின் குரல் கேட்டது. செந்தில் நிமிர்ந்து பார்த்தான். தோனையும் மார்ப்பையும் துவாயால் துடைத்துக் கொண்டு வந்தான் கதிரேசன்.

“போய்ச் சாப்பிட்டிட்டு வா செந்தில்.”

“இப்ப எனக்குப் பசிக்கேலை.”

“வயலில தண்ணி நிறைஞ்சு கிடக்கு. இப்பிடியே விட்டால் பயிர் பாழாகி விடும். தண்ணி வெட்டிக் கடத்த வேணும். நீ தான் இரவு வயலுக்குப் போக வேணும்.”

“என்னுல இயலாது” செந்தில் மறுத்தான். துவாயை கழுத்தில் மாலையாய் போட்டபடி தலைவாரிக் கொண்டிருந்த கதிரேசன் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்:

“ஏன்—”

மெளனம்.

“ஏலாதெண்டால் ஏனைண்டு சொல்லன்.”

“என்னுல நித்திரை முழிக்க ஏலாது.”

“நித்திரை முழிச்சு பாடுபடாம இருந்தா வயலில் எப்பிடி வருமானம் வரும்.”

“... ..” திரும்பவும் மெளனம்.

அம்மா குறுக்கிட்டாள்: “அண்ணை தான் எப்பவும் எல்லாததையும் பார்க்க வேணும். நீயும் கூட ஒத்தாசை செய்யிறது தானே. மாறி மாறி வேலைகளைக் கவனிப்பம் என்றில்லை.....”

“பொப் ஷோ விடிய விடிய நடந்ததெண்டால் விடிய மட்டும் நித்திரை முழிப்பார்” குரோதத்துடன் வந்த குரல் சச்சியினுடையது.

அவள் பக்கம் திரும்பி, “நீ எதுவும் பேசத்தேவையில்லை. வாயை மூடு” என்று இரைந்தான் செந்தில்.

“அவளில ஏன் பாய்கிரும். நீ போகப் போறியோ இல்லையேர்.....”

“அது தான் ஒரு தடவை சொல்லியாச்சே...”

"வர வர உனக்கு வாய்க்கொழுப்பு."

அண்ணலின் கடுமை அவனுக்குப் பழகிப் போய்விட்ட தொன்றானதால் அவன் அசையாமல் இருந்தான்.

கதிரேசன் சாப்பிடுவதற்கு அநீக்கனைக்குள் நுழைந்தான். சச்சி சின்னக்கா தைப்பதை அருகில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

"உயைக் குடி செந்தில்" சின்னக்காவின் குரல்.

"தேவையில்லை."

கதிரேசன் சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு மண்வெட்டியையும் தூக்கிக் கொண்டு வெளியேறினான்.

ஒரு கணம் செந்திலின் இதயம் இளகியது. தானே போகலாமா என்று நினைத்தான். ஆனால், அது வரையாருமே தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் எடுத்தெறிந்து பேசியதை நினைக்க மனம் கசப்புடன் திரும்பவும் இறுகி விட்டது.

நான் என்ன உழைக்காமல் இருக்கிறேனே... சோம்பேறியாகத் திரிகிறேனே... நானும் வயலிலும் தோட்டத்திலும் மாடு போல உழைக்கிறேன் தானே. என் உழைப்பு யாருக்கும் தெரிவதில்லை. ஒரு நேரம் மறுத்து விடுவதுதான் பெரிய பாரதூரமாகி விடுகிறது.

ஆனாலும், சச்சிக்கு இவ்வளவு வாய் ஆகாது. என்னமாய் எடுத்தெறிந்து பேசுகிறான். தீபா எல்லாம் செல்வராசனுடன் இப்படி நடப்பதில்லையே. எவ்வளவு அன்பாக நடக்கிறான். செல்வராசன் கொடுத்து வைத்தவன். ஆக எனக்குத் தான் வீட்டில இத்தனை பிக்கலும் பிடுங்கலும். இந்த நரகத்துக்குள் எப்படி தொடர்ந்து இருப்பது... நல்ல ரிசல்ட் வந்தால் ஏதாவது வேலை கிடைக்க வேண்டும். தோட்டம் வயல் என்று இங்கே சதா கிடந்து கஷ்டப்படுவதை விடுத்து எவ்வளவு சொகுசாக உத்தியோகம் பார்த்து மாநா மாநம் சம்பளம் வாங்கலாம்.

அவனது எண்ணங்கள் சிறகடித்துப்பறந்தன. அவனது கணவுக் கண்களில் ஒரு சொகுசான வாழ்க்கை விரிந்து பரந்தது.

நீண்ட பெருமூச்சு இழுத்து விட்டுக் கொண்டான். எதற்கும் படிச்ச பாஸ் பண்ண வேணுமே— அவனுக்கென்றால் இந்தத் தடவை ரிசலற்றில் நம்பிக்கையில்லை. நிச்சயம் காலை வாரி விடத்தான் போகிறது. பிறகு இவர்கள் கண்ணில் எப்படி விழிப்பது?

அதே சமயம் தன் பெட்டிக்குள்ளிருக்கும் பொருளை ரகசியமாக நினைத்துக்கொண்டான். தன்னுடைய வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சிக்கும், பொலிவான உடலுக்கும் பெல் பொட்டமும் ஷேர்ட்டும் போட்டால் எவ்வளவு எடுப்பாக இருக்கும் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அதனால், தான் ரகசியமாக சேர்த்து வைத்த பணத்தில் கரும் நிலத்தில் பெல் பொட்டமும் மெல்லிய நீல நிறத்தில் டெட்ரோன் ஷேர்ட்டும் வாங்கித் தன் பெட்டிக்குள் வைத்திருந்தான். அதை வெளியே அணிந்து செல்ல மனம் தயங்கியது. அதற்குக் காரணம்... அன்று—

இந்த உடைகளைக் கொண்டு வந்து பெட்டிக்குள் வைத்தபோது நடந்தவை அவனுக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருந்தது. ஒரு தடவை சச்சியை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு அன்றைய சம்பவத்தை நினைத்துக்கொண்டான்.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. மாலை நேரம். செந்தில் ஒரு பார்சலுடன் வீட்டிற்கு வந்தான். அறைக்குள்ளிருந்த தன் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு தலை வாசலுக்கு வந்தான். தன்னுடைய உடைகள் மட்டுமே வைக்கப்பட்டிருந்த—தனக்கு மட்டுமே சொந்தமான பெட்டிக்குள் அந்தப் பார்சலை வைக்கப் போனான்.

பின்னாலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது. "என்ன பார்சல் அது?"

திரும்பிப் பாராமலே அது சச்சிதான் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

"ஒண்டுமில்லை" அவன் தலையாட்டிவிட்டுப்பெட்டியை மூடினான்.

"என்னமோ அதுக்குள்ள இருக்கு. என்ன சொல்ல மாட்டியா?" சச்சி அவனருகில் அமர்ந்து கெஞ்சுவதுபோல கேட்டாள்.

யாருக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாக வைக்கவேண்டும் என்று நினைத்துத்தான் கொண்டு வந்தான். ஆனால் இப்போது சச்சி கேட்டதும் மனம்மாறியது. அவளுக்கு அதைக் காட்டி ஜம்பமடிக்க வேண்டும் என்ற வினாயாட்டுத்தனமான ஆர்வம் மனதிலெழுந்தது.

"என்னமோ பெரிய பொக்கிஷம் மாதிரிமறைக்கிறாய். சொல்லன்"

செந்நில் பெட்டியைத் திறந்து அதை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான். அவசரமாகப்பிரித்துப்பார்த்தாள் சச்சி.

"அடேயப்பா...! இது ஆருக்கு?"

சச்சி இப்படிக்கேட்டதும் அவன் உள்ளம் சட்டென்று கூம்பினிட்டது.

"எனக்குத்தான்" அவன் கூறியதும் அவள் கலகல வென்று சிரித்தாள்.

"ஆரிட்டையிருந்து வாங்கி வாறாய்" அவளின் கிண்டல் அவனுக்குக் கோபத்தைத் தந்தது.

"நான் ஒன்றும் இரவல் வாங்கி வரேலை. விலைக்குவாங்கினான்."

"பொய் பொய்..."

"நீ நம்பாட்டிப் போ"

"நீ இதைப் போடப் போறியா?"

"ஏன் போட்டான் என்னவாம்?"

அவள் மீண்டும் சிரித்தாள்.

"எதுக்குப் பல்லைக் கடிக்கிறாய்?" எரிச்சலுடன் கேட்டான் அவன்.

"எஸ். எஸ். சி. பாஸ் பண்ண வக்கில்லை. பெல்போட்டம் கேட்கிறதோ?"

இதுவரை யாரும் இப்படி வெளிப்படையாக அவளை அவமதித்ததில்லை.

“நான் போடுவன். நீ கேட்கத் தேவையில்லை”

“போடுற உடைக்கும் ஒரு மதிப்பு இருக்க வேணும்.”

“நான் போட்டால் உடம்பில இருக்காதோ?”

“அது சரி... இது வாங்க பணம் எங்காலை?”

“இதுவரை பேசினதே அதிகம். இனிப் பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு போடி.”

“எனக்குத் தெரியும். வீட்டில ஏதாவது காணாமல் போயிட்டிடுதோ என்று தேடவேணும்.”

கோபத்துடன் அவளை முறைத்தான் செந்தில்.

“என்ன முறைப்பு. உண்மையைச் சொன்னால் உடம்பெரியுதோ?”

“எதடி உண்மை. வாய் கூசாமல் என்னைக் கள்ளன் என்று சொல்லுய” நறுக்கென்று பலமான குட்டு அவள் தலையில்விழுந்தது. அவள் உதட்டைச் சுழித்து அழகு காட்டி விட்டு விலகிவிட்டாள்.

பற்றி எரியும் மனதோடு அவைகளை மடித்துப்பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டுப் பெட்டியை அறைக்குள் வைத்தான். பூட்டு சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டுத்தான் பட்டிக்குப் போனான். மாடுகளைக் கட்டிப் பால் எடுத்துக் கடைக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவன் திரும்பியபோது, வீட்டில் ஒரு சிறிய நீதிமன்றம் கூடியிருந்தது.

4 இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போது கூட சச்சியின் மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வரு

கிறது. சராசரி ஒருவன் அனுபவிக்க விரும்புகிற மிகச் சாதாரண ஆசைகளைக் கூட அனுபவிக்க விடாமல் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சச்சி அன்று நின்றானே...

அவன் வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் முதல் விசாரணையைத் தொடங்கியவன் அம்மா.

"ஏதோ உடுப்புகளெல்லாம் வாங்கியிருக்கிறியாமே?"

"அதுவும் விலையுயர்ந்த துணிபோலக் கிடக்கு"—சச்சி ஆமரப்போட்டாள்.

"எங்காலை உனக்குக் காசு?" இது அண்ணனின்கேள்வி.

"என்னுடைய காசு" செந்தில் பதிலளித்தான்.

"அதுதான் கேட்கிறன். உன்னட்டை காசு எப்படி வந்தது?"

என்னுடைய காசு என்றால் நம்ப மாட்டார்களாம். விளக்கம் வேறு சொல்ல வேணாமோ... மனசு பொருமியது.

"சொல்லடா"

"எருவித்த காசு சேர்த்து வைச்சேன்."

"கையில காசிருந்தால் கண் மண் தெரியாத சிலவே. இதுக்கெல்லாம் என்ன அவசரம் எண்டு வாங்கினாய். கிட்டத்தட்ட இரு நூறு ரூபாய் வருமே...?"

செந்திலுக்கு உள்ளம் குமுறியது.

"அது நான் உழைச்ச காசு. அதில எனக்கு உடுப்பு எடுத்தால் உங்களுக்கென்ன. எனக்கு ஆசையாயிருந்தது. வாங்கினன்."

"ஆசைப்பட்டதெல்லாம் வாங்கி அனுபவிக்கக் கூடிய நிலையில நாங்கள் இருக்கிறம். இந்தக் குடும்பத்தில் உனக்கும் பொறுப்பிருக்கு. உணர்ந்து நடந்து கொள்."

அண்ணலின் அறிவுரையைத் தொடர்ந்து வந்தது சச்சியின் கேலிக் குரல்...

"பெல்பொட்டம் வாங்குவதற்கு இருந்த அவசரமும் ஆர்வமும் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிறதில இல்லை." "

சிவந்த விழிகளுடன் சச்சியின் பக்கம் திரும்பினான் செந்தில்.

அவள் கழுத்தை அப்படியே நெரித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் மனதை அடைத்தது.

"உனக்குத் திருப்பித் திருப்பி சொல்லேவாது. இனிவாயைத் திறந்தியோ—"

"என்ன செய்வாயாம்—?"

கதிரேசனுக்குப் பின்னால் நின்று கண்களைச் சிமிட்டிய படி சிரித்தாள் அவள்.

செந்திலின் பொறுமை கொஞ்சமாக அவளை விட்டு விலகிக் கொண்டிருந்தது. பல்லைக் கடித்தபடி...

"என்னை அவ்வளவுக்கு மட்டம் தட்டிப் பேசாதை. நானும் எஸ். எஸ். சி. பாஸ் பண்ணுவன். அப்ப உனக்கு முன்னாலேயே அதைப் போடுவன். அப்ப பார்த்துக் கொள்..." என்றான்.

"இன்னும் நாலு வருஷமாவது செல்லும். அதுக்குள்ள உடுப்புக்கள் அளவில்லாமல் போயிடும்."

அவளின் இந்தக் கிண்டலை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. அவள் இப்படித் தன்னை எதிர்த்துப் பேசுகிறாள் என்பதை விட அதை மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொண்டும் அவளைக் கண்டிக்காமலிருந்ததுதான் அவனுக்கு மிகப் பெரிய வேதனையாக இருந்தது.

தனக்கு அந்த வீட்டில் எள்ளளவும் மரியாதை இல்லை... என்ற எண்ணம் மனம் முழுக்க கசப்புடன் நிறைந்தது. முகத்தை நீட்டி வைத்துக் கொண்டே அவ்விடத்தினின்றும் அகன்று விட்டான்.

அன்றிவிருந்து அந்த பெல்பொட்டமும் சேட்டும் பெட்டிக்குள்ளேயே கிடந்தன. அதைப் போட்டுப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசைகூட நிறைவேறவில்லை.

* * *

“செந்தில் சாப்பிட வாடா.” நினைவுகளைக் கலைத்து விட்டுத் திரும்பினான். பெரியக்கா அழைத்தாள்.

“எனக்கு ஒரு மண்ணும் வேண்டாம்.”

செந்தில் தலைவாசல் திண்ணையில் பாயைத் தட்டிப் போட்டான். நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்து விட்டான். அவனது பிடிவாதம் தெரியுமாகையால் பெரியக்கா நகர்ந்து விட்டாள்.

சின்னக்கா தையல் மெஷினை மூடிவிட்டு எழுந்தாள்.

அதற்குப்பின் அவனுடன் யாரும் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. வெறித்த பார்வையுடன் படுத்துக்கிடந்தான். தூக்கம் வராமல் கண்கள் அகல விரிந்தபடி படபடத்தன. குப்புறப்படுத்துக் கொண்டு தலையணையில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு சுற்றிலும் பார்வையைச் சுழற்றினான். ஒரே நிசப்தம்.

பெரியக்கா இரவில் அடுக்களைக்குள் படுப்பாள். சின்னக்காவும் சச்சியும் வீட்டுக்குள் படுக்க அம்மா விருந்தையில் படுப்பாள். கதிரேசனும் அவனும் தலைவாசலுள் படுக்கையை விரிப்பார்கள்.

இடையிடையே அம்மா இருமுது தன்ர வேறெந்த ஓனியும் இல்லை. வயல்கள் அருகே இருந்ததால் அந்த வெட்டவெளியிலிருந்து குளிர் காற்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“இன்று இரவும் மழை வந்தாலும் வரலாம். அம்மாடி... என்னவாய் குளிர் காத்து அடிக்குது...அண்ணை தனிய வயலுக்குள்ள நிற்கிறார். கூடப் போயிருந்தால் இரு

வருமாக தண்ணியை வெட்டிக் கடத்தியிருக்கலாம். மழை இப்பிடி விடாமல் பெய்கிறதே. தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் தனியாகவும் மிளகாய் நட்டிருக்கிறன். பிஞ்சுக்கன்றுகள் இந்த மழையில் அழுகப் போகுது. அந்த மிளகாய்க் கன்றுகள் நன்றாக வந்தால் எனது செலவுகளைத் தாங்கும். செல்வராசன் போனகிழமை பச்சை நிறத்தில் ஒரு பற்றிக் சாரம் வாங்கினவன்... அதைப் போல ஒன்று நானும் வாங்க வேணும். கையில் இருக்கிற காசு காணுது. நெல்லு வித்தாவது எடுக்கலாம் எண்டால் அதுவும் சரி வராமற் போய்ட்டுது..."

"லொக்.....லொக்..."

அம்மாவின் இருமல் கடுரமாகக் கேட்டது.

"இப்பிடி இருமிருவே... மருந்து ஏதும் எடுத்திருக்கக் கூடாதா?" அண்ணை மருந்து எடுத்துக் கொடுக்காமல் இரும விட்டிட்டார்.

தலையை நிமிர்த்தி வீட்டு வீரூந்தையைப் பார்த்தான்.

அம்மாவின் ஒடுங்கிய தோள்கள் குலுங்குவது தெரிந்தது.

"பாவம் சரியா இருமுறு."

தலையைத் தலையணையில் அழுத்திக் கொண்டான்.

அம்மா சதா திட்டினாலும் கூட தன்னையறியாமல் ஒரு பாசம் வரத்தான் செய்கிறது. இத்தனைக்கும் அண்ணைக்குக் கொஞ்சமும் குறைவில்லாமல் அம்மாவும் திட்டி வருவதானே! பொறுப்பில்லாதவன், ஊர்கற்றி ரௌடி என்று அவனுக்கு எத்தனை செல்லமான (?) பட்டப் பெயர்கள். குடும்பம் இருக்கும் நிலையில் இந்த ஆடம்பரம் தேவைதானா என அன்று சதிரேசன் கேட்டது காதில் கழன்றது.

குடும்பம் எந்த நிலையில் இருக்கிறது—?

தங்களது குடும்பத்தின் விபரமான வரலாறு அவனுக்கு தெரியாது. தாயும் தகப்பனும் உழைப்புத் தேடிப் பரந்தனுக்கு வந்தவர்கள். கூலி வேலைக்கு வந்தவர்களுக்கே அரசாங்கத்தால் இந்தக் கிராமத்தில் ஒரு துண்டு வீட்டுக் காணியும் மூன்று ஏக்கர் வயற் காணியும் கிடைத்தது. வயலோ

ரம் சாடாஃ இருந்த மேட்டுப் பகுதியில் ஒரு ஏக்கரளவுக்கு வெட்டி, தோட்டமும் செய்தார்கள்.

செந்திலுக்குப் பத்துவயதாக இருக்கும்போதே காலம் தகப்பனை அவர்களிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது. கடைசிப் பிள்ளையான சச்சிக்கு அப்போது எட்டு வயதுதான். இந்த எட்டு வருடமும் மூத்த பிள்ளையான சதிரேசன் தூண்வயல், தோட்டம் இரண்டையும் கவனித்து வருகிறான்.

செந்திலும் சிறு வயதிலிருந்தே எந்த வேலையும் செய்யப் பழகியிருந்தான். அந்த உழைப்புத்தான் அவனுக்குக் கட்டான உடலையும், வாளிப்பான வலிமையையும் தந்தது. அவனைப் பார்ப்பவர்கள் பதினெட்டு வயது என்பதை நம்ப முடியாமல் மேலும் கீழும் பார்ப்பார்கள். திரண்ட தோளும் உருண்ட சரங்களும் 'பளிச்' சென்ற சிவப்புமாக கம்பீரமாக இருப்பான். சதிரேசன் அவனைவிட பதினான்கு வயது மூத்தவன். வருமானம், செலவு எல்லாம் அவன் கையில் தான்.

செந்தில் என்றால் சதிரேசனுக்கு ஆகாதோ அல்லது செந்தில்தான் தனது நடத்தைகளினால் தமையனுக்குப் பிடிக்காதவனாக ஆகிவிடுகிறானே தெரியாது. சதா சச்சரவு தான். செந்தில் எதைச் செய்தாலும் அதில் பிழை கண்டு ஏசுவான். அதனால் தான் அண்ணன் என்றால் அன்பு, மரியாதை என்ற உணர்ச்சி கூட செந்திலுக்கு இல்லாமற் போய்விட்டது.

மீண்டும் அம்மாவின் இருமல் சத்தம்.....

இப்போது செந்தில் எழுந்து அமர்ந்தான்.

“அம்மா” அழைத்துப் பார்த்தான்.

படுத்திருந்தபடியே அம்மா திரும்பினாள்.

“இருமலோடு குளிர் காத்துக்கை கிடக்காதே. அறைக்குள்ள போய்ப்படு”

“பரவாயில்லை... படுக்கிறேன்” இதில அம்மா சொல்லி விட்டுத் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

அவனுக்குச் சப்பென்று ஆகிவிட்டது. அம்மா மேல் அனுதாபப்பட்டுச் சொன்னதற்காகத் தன்னையே நொந்து கொண்டான். அவன் சொன்னதும் அம்மா கேட்டு உள்ளே போய்ப் படுத்திருந்தால் அவனுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்திருக்கும். தன்னுடைய சொல்லுக்குக் கிடைத்திருக்கும் மதிப்பு அவனை மகிழ்ச்சி செய்திருக்கும். செந்தில் கசப்புடன் படுத்துக் கொண்டான். நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. வெளியே மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. திரும்பவும் வயல் நினைவு வந்தது.

வர வர மழை பெரும் தூறலாகக் கொட்டத் தொடங்கியது. வயலுள் தண்ணீர் நின்றால் எவ்வளவு சேதம். குடலைப் பருவம் பயிர்கள் அழுகப் போகிறதே.....

அவன் எழுந்து அமர்ந்தான். வயலுக்குப் போனால், அன்னையுடன் சேர்ந்து தண்ணியைக் கடத்தலாம். பாவம் தரிய நிண்டு கஷ்டப்படுவார். இயல்பான சுறுசுறுப்பு வர துவாயால் தலையைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டான். சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வயலுக்கு நடந்தான். வீட்டிலிருந்து இரண்டாவது வயல் துண்டு அவர்களுடையது.

மழைக்காலம். ஒரே இருட்டாக இருந்தது. தவளைகளின் கத்தல்கள் மாறி மாறிக் கேட்டன. காற்றின் மெல்லிய 'ஊய்' என்ற ஒலியுடன் சில்லென்ற குளிர் உடலைத்தாக்கியது.

வயலுக்கு வந்து பார்த்தான் இருட்டினுள் கதிரேசன் எங்கே நிற்கிறானென்று தெரியவில்லை, வரம்பில் நடந்தபடி ஒவ்வொரு கடவான்களையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தான். கடவான்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தாலும் தண்ணீர் வடியாமல் ஏதோ தடுத்துக் கொண்டிருந்தது. மண் சாக்குகளுடன் மண் வெட்டியும் கிடந்தது. செந்தில் மண் வெட்டியை எடுத்து கடவானை அகலமாக்கினான். குறுக்கே கிடந்த கல்லை எடுத்து வீசிவிட்டு தண்ணீர் வெள்ளமாகப் பாய்வதை பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

மழை பலமாகப் பெய்யத் தொடங்கியது. சற்றுத் தள்ளி தோட்டத்தின் வேலியுடன் இருந்த சிறு கொட்டிலுக்கு நடந்தான். நான்கு தடிகளை நட்டு ஓலையால் வேய்ந்திருந்த அந்தக் கொட்டிலுக்குள் நுழைந்தவன் அப்படியே நின்று விட்டான். கீழே செட்டியான மண்தரையில் கதிரேசன் சுருண்டு படுத்திருந்தான். செந்திலுக்கு மனம் அப்படியே நெகிழ்ந்து விட்டது.

பாவம் அண்ணை. இரவிரவாக முழிப்பதெண்டால் முடியுமே... மழை சிறிதுவிடும்போது ஒவ்வொருகடவானாக வெட்டிவிடுவதும் மழை பலமாக பெய்யும் போது மரங்களின் கீழேயோ அல்லது கொட்டிலுள்ளேயோ நின்று கொள்வதுமாக தண்ணீரை ஒரு வாரறு பாயச் செய்து விட்டான். ஒரு தடவை எல்லா கடவான்களையும் பார்த்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தான். உடையை மாற்றிக் கொண்டு படுத்த போது உடம்பு வெட்டுவென்று நடுங்கியது. குளிர்காற்று முகத்தில் மோசதி மோதி வீசியது.

மறு நாள் மாலை செல்வராசன் செந்திலைக் கூட்டிக் கொண்டு பாலத்தடிக்குப் போனான். வெய்யில் நன்றாக குறைந்து விட்டிருந்தது. பாலத்தில் அமர்ந்து கீழே கால்களை தொங்கவிட்டுக் கொண்டார்கள் இருவரும்.

தூரத்தில் புல்வெளியில் மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. செந்தில் தன் பார்வையை திருட்டுத் தனமாக அங்கே பரவ விட்டான். தீபாவைக் காணவில்லை.

“செந்தில் முக்கியமான விஷயமடா.” என்று ஆரம்பித்தான் செல்வராசன். அவனது முகத்தை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் சிரிப்புடன் சொன்னான் செந்தில்.

“இவ்வளவு தூரம் இழுத்து வந்ததிலிருந்து முக்கியமான விஷயம் என்று தெரிகிறதே சொல்லு.”

“நீ சத்தியமாக யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது.”

அவன் இவ்வளவு தயங்கியதும் செந்திலுக்கு சுவாரஸ்யம் வந்து விட்டது. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தவன்,

“பயப்படாம சொல்லு செல்வா—” என்றான்.

“இன்னுமொன்று. நான் சொல்லுவது உனக்கு பிடிக்காமல் கூட இருக்கலாம்.”

அவன் இழுக்க இழுக்க செந்திலுக்கு ஆவல் பெருகியது.

“நீ சொல்லி முடியிறதுக்குள்ள என் உற்சாகம் வடிந்து விடும்..”

“நான்...”

“நீ...?”

“நான் ஒருத்தியை விரும்புறேண்டா..”

“டேய்—”

செந்தில் வியப்புடன் செல்வராசனைப் பார்த்தான்.

“இப்ப அப்ப இல்லையடா. கணகாலமாய் விரும்பிறன்..”

“நம்ப முடியேலையடா”

செந்தில் சிரித்தான். “உன்னை நல்ல பிள்ளை எண்டு நினைச்சன். ஆரடா அவ?”

“நான் தான் விரும்பிறன். அவன் என்னை விரும்பிறுளோ தெரியாது. அதுக்குத்தான் உன் உதவி வேணும்..”

“எப்பிடி?” உற்சாகத்தோடு கேட்டான் செந்தில்.

“அவளுக்கு என் மனதை எப்பிடி தெரியப்படுத்திறது? ஏதாவது ஐடியா—?”

“யார் அவள்? சொல்லு?”

“அது இப்ப சொல்ல மாட்டன்..”

“சரி சரி அவளைச் சந்தித்து நேராகச் சொல்லிவிடு..”

“பயமாயிருக்கடா..”

“அவள் என்ன விழுங்கியே விடுவாள்?”

“செய்தாலும் செய்வாள் அப்பிடிப்பட்டவள் தான் அவள்..” தயங்கிக் கொண்டே இழுத்தான் செல்வராசன்.

செந்தில் சிரித்து விட்டான்.

“அப்ப ஒன்று செய். ஒரு கடிதம் எழுதிக் குடுத்து விடு..”

“நானும் அதைத்தான் நினைத்தேன்..” என்றபடி இது வரை தன் பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்த கொப்பியையும் பேனையையும் வெளியே எடுத்தான் செல்வராசன்.

செந்திலுக்கு சிரிப்பாக வந்தது. காதல் லசப்பட்ட உள்ளம் எப்படிப்பட்டதென்று அவனுக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியுமே...சொந்த அனுபவம்.

“எல்லாம் ரெடியாகத்தான் கொண்டு வந்தாயா?”

“செந்தில்! எப்படி எழுதிருக்கொண்டு தெரியேலை, நீ ஏதாவது சொல்லித் தாடா.”

“சரி இனியாவது சொல்லு. ஆருக்கு எழுதப் போறாய்?”

“அவள் உனக்கும் தெரிஞ்சவள் தான்.”

செந்திலுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“யார்?” ஆவலுடன் கேட்டான்.

செல்வராசன் கூறிய பதில் அவனைத் தூக்கி வாரிப் போடச் செய்தது.

5

“உன்னை மாமாவின்னை மகள் சுதா”

செந்தில் அதிர்ச்சியுடன் செல்வராசனைப் பார்த்தான். செல்வராசன் சங்கடத்தில் நெளிந்தபடி—

“அதுதான் சொன்னேன் உனக்குப் பிடிக்காமற்கூட இருக்குமென்று” — எனக் கூறி தவறு செய்து விட்ட உணர்வோடு செந்திலைப் பார்த்தான். செந்திலுக்கு ஒரு வினாடி என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை, இதை அங்கீகரிப்பதா என்ற கேள்விதான் மனதில் எழுந்தது.

“செந்தில்! ஏன் பேசாமலிருக்கிறாய்? உன்னை மச்சாள் தானே சுதா. ஒருவேளை நீ...”

“சேச்சே... அப்பிடி இல்லையடா.” அவசரமாய் இடைமறித்தான் செந்தில்.

“அப்ப ஏன் தயங்குகிறாய்?”

செந்தில் என்ன சொல்வான்?

“நீ இப்படி இருந்தால் என்னால் தாங்கேலாது. எதை யாவது சொல்லித் தொலையடா.”

“ஆழம் தெரியாமல் காலே விடாதேடா. சுதாவின் குணம் எனக்குத் தெரியும். ஆனில்லாமல் அவனிட்டைப் போறியே! ஆனான்பட்ட நானே அவனிட்ட மூக்குடை பட்டிருக்கிறேன்.”

“இல்லையடா, பஸ்ஸில முந்தி போற வாற நேரம் அவள் என்னைப் பார்த்து இரகசியமாகச் சிரிச்சிருக்கிறாள். என்னை ஒருநாளும் எடுத்தெறிஞ்சு பேசேலை. சாதுவாத்தான் இருக்கிறாள். அவளை எனக்கு ரொம்பவும் பிடிச்சிருக்கு. முன்பே சொல்ல தைரியம் வரேலை.”

“இப்போ மட்டும் என்னெண்டு தைரியம் வந்ததாம்?”

“அதுக்கு தீபா தான் காரணம்.”

“திக்’கென்றது செந்திலுக்கு.

“தீபாவாடா...?”

“ஓமெடா. தீபா, சுதாவைப் பற்றி நல்லவிதமாகச் சொல்லுவாள். கேட்கக் கேட்க என் ஆசை கட்டுக்கடங் காமற் போயிட்டுது.”

அப்பாடா என்றிருந்தது செந்திலுக்கு. தான் நினைத்த படி ‘அந்த’ விஷயம் இவனுக்கு தெரிந்துவிடவில்லை.

“உன்னை விருப்பம் தீபாவுக்குத் தெரியுமா?”

“ஊஹூம்! முதல் முதலாக உன்னிடம்தான் சொல்லுறன். கேள்விகளை விட்டிட்டு கடிதம் எழுதினதென்று சொல்லு.”

செந்தில் அப்போதும் தயங்கினான்

“டேய் நீ எழுதிற கடிதத்தை சுதா மாமாவிடையே கொடுத்தா என்ன செய்வாய்?”

“அவள் குடுக்க மாட்டாள் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு.”

“பிடிபட்டால்.....”

“உனக்கு விருப்பமில்லாட்டிச் சொல்லு. இப்படி இழுக்காதே...”

செந்தில் யோசித்தான்.

கடிதம் எழுதாதே என்று கூற தனக்கு உரிமை இல்லை என்பதும், தானே இதே தவறைச் செய்துகொண்டிருப்பதால் மற்றவர்களைக் குற்றம் சொல்ல முடியாதென்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்ததுதானே.

“சரி எழுதடா.”

செந்திலின் சம்மதம் கிடைத்ததும் செல்வராசன் குறு

கலத்துடன் "எப்படி எழுதுவது" என்றான்.

இனிமேல் எது நடந்தாலும் நடக்கட்டும் என்று தீர்மானித்த வண்ணம் "இப்படிக் கொண்டா" என்றான் செந்தில்,

கொப்பியையும், பேனையையும் அவனிடம் தள்ளிவிட்டான் செல்வராசன். செல்வராசன் உண்மையான காதலால் சுதாவை விரும்புகிறான் என்று செந்திலால் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் செல்வராசன் நல்லவன். சிறந்த உழைப்பாளி. விசுவமடுவில் ஒவ்வொரு தோட்டத்திற்கும் சென்று செத்தல் மிளகாய்களை வாங்கிச் சேர்த்து பரந்தன் சந்தையில் மொத்தமாக விற்கும் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவன். அதனால் செந்தில் தைரியத்துடன் எழுத ஆரம்பித்தான்.

"பட்டும் படாமலும் நாகுக்காக எழுதவேணும்."

தங்களது ஆரம்பகால கடிதப் பரிமாறல்கள் செந்திலின் மனதை ஆசையுடன் வந்து நிறைத்தது.

இரண்டரை வருடங்களுக்கு முன்னர்..... அப்போது அவன் படித்துக்கொண்டிருந்தான். முதல் முதல் தீபாவுக்கு கடிதம் எழுதிய போது எப்படி வியர்த்துக்கொட்டியது. அதை அவனிடம் சேர்ப்பதற்குள் பட்ட அவஸ்தையை இப்போது நினைத்தாலும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சதா சச்சியுடனும், சதாவுடனும் திரியும் அவளைத் தனிமையில் சந்திப்பதோ கடிதம் கொடுப்பதோ சமான்ய காரியமாகத் தெரியவில்லை. எழுதிய கடிதத்தை ஒரு வாரமாகக் கொண்டு அலைந்து சச்சியின் கண்ணில் படாமல் காப்பாற்றி ஒரு நாள் பேருந்தினுள் நின்ற போது தீபாவிடம் கொடுத்து விட்டான். அந்த விஷயில் பெரும் சுமை இறங்கியது போன்ற நிம்மதியுடன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டான்.

மறுநாள் திக் திக் என்று மனம் அடிக்க, பரந்தன் பேருந்து நிறுத்தத்தில் தீபாவுக்காகக் காத்திருந்தான். ஏற்கனவே அவளுடன் நட்போடு சகஜமாகப் பழைய போதும் 'காதல்' என்ற பெயருடன் அறிமுகமாவது இதுதான் முதல் தடவை.

சச்சியிடம் கடிதத்தைக் காட்டி விடுவாளோ என்ற பயத்துடன், தீபா என்ன பதில் தருவாள் என்ற ஆவலோடு காத்திருந்தான். பத்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு தோழிகள் மூவரும் வழக்கமான துள்ளலுடன் வந்தார்கள். தீபாவை ஜாடையாகக் கவனித்தான். அவள் முகம் என்றும் போல பிரகாசமாக இருந்தது. பளிங்கு போன்ற அந்த முகத்திலிருந்து அவனால் எதையும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவள் அவனைக் கவனித்ததாகவே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவனுக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

அதன் பிறகு தீபாவைப் பார்க்க அவனுக்குத் தைரியம் வரவில்லை.

இரண்டாம் நாள் பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குப் பேருந்தில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர் அனைவரும். நிறையச் சனங்களுடன் இடிபட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அவனது கையில் ஒரு கொத்துப் பூக்கள் அழுத்திபது போன்ற உணர்வு.....

முகத்தைத் திருப்பினான். மின் வேகத்தில் பூக்கரங்கள் விலகிபதும் கைக்குள் காகிதம் கசங்கியது. ஜில்லென்று ஒரு உணர்ச்சி நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்தது.

அந்தக் காகிதத்தைப் படிக்க மனம் துடித்தது என்ன எழுதியிருப்பாள்? வீட்டிற்குப் போகும் வழியில் பாடப் புத்தகத்துக்குள் வைத்துக் கடிதத்தைப் படித்தான். தீபாவும் செல்வராசனும் ஏற்கனவே பிரிந்து தம் வீட்டிற்கு போய்விட்டிருந்தார்கள்.

அந்தச்சிறிய கடிதத்தில், "கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள். காலம் வரட்டும்" என்று மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தது. தன்னுடைய கையெழுத்தைக் கூட அவள் போடவில்லை ஆனாலும் அதுவே அவனுக்கு பெரிய பொக்கிஷமாக இருந்தது. தன்மீது விருப்பமில்லாவிட்டால் இப்படியெல்லாம் எழுதியிருப்பாளா? ஆக...

அவளும் என்னை விரும்புகிறாள்.

பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை வெற்றி கொண்ட பெருமீதம் அவனுக்கு

அவனையே கவனித்த சச்சி, "அப்பாடி! பெரிய படிப் பூக்காரன் போல தெருவிலேயும் புத்தகப் படிப்பு. மார்கழி சோதனைக்கு இன்னும் ஐந்தாறு மாசம் இருக்கே!" என்று கிண்டலாக சுதாவிடம் சொல்லிச் சிரித்த போது அந்தக் கிண்டல் அவனை ஒன்றும் செய்யவில்லை. உள்ளூரச் சிரித்துக் கொண்டே பேசாமல் நடந்தான். அப்போது அவன் எஸ். எஸ். சி. படித்துக்கொண்டிருந்தான். தீபாவுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பாலேயோ என்னவோ அவன் பரீட்சை கூட நன்றாகச் செய்யவில்லை.

ரகசியமான பார்வையிலேயே ஆவர்களது காதல் வளர்ந்தது. அதன் பின் 'எத்தனையோ—

* *

* *

"என்னடா பேனையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு யோசிக்கிறாய். இன்னும் ஒரு எழுத்தும் எழுதேலை."

செல்வராசன் உலுப்பியதும் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டான். அசடு வழிந்தது.

"எப்படி எழுதலாம் என்று யோசிச்சேன்" என்றுன்.

"நேரம் போகுது எழுதடா. மாட்டை நானே சாய்ச்சு வாறன் என்று தீபாவை வரவேண்டாம் என்று சொல்லியிட்டு வந்தான். கெதியாய் எழுதித் தாடா."

கொப்பியிலிருந்து ஒரு தாளை கிழித்து செந்தில் ஒவ்வொரு சொல்லாக எழுதத் தொடங்கினான்.

"அன்பின் சுதா! உன்னை நான் விரும்புகிறேன். உனது எண்ணத்தை தயங்காமல் எழுது. என்னை உனக்கு முன்பே தெரியும். நீ என்னை விரும்பவில்லையாயினும் ஒரே வரியில் எழுதிவிடு. இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதுவதால் என்னைத் தப்பாக நினைத்துவிடாதே. உன்பதில் எதுவானாலும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். உன்பதிலே ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும்— அன்பன்."

செந்தில் எழுதிய தாளை செல்வராசனிடம் கொடுத்தான். வாங்கிப் படித்து விட்டு—

“நல்லாயிருக்கு. என்னவோ அனுபவப்பட்டவன் போல டக்கென்று எழுதிவிட்டாய்” என்று கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டு சிரித்தான் அவன். தீபாவிற்கு இரண்டரை வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதிய வார்த்தைகள்தான் மறுவடிவம் பெற்றிருக்கிறது என்று செந்திலால் சொல்ல முடியுமா?

“செல்வா! நான் எழுதியதைப் பார்த்து எழுதி அன்பன் என்பதற்குக் கீழ் உன் பெயரைப் போட்டு சுதாவிடம் கொடுத்துவிடு. அது சரி, எப்படி சுதாவிடம் கொடுக்கப் போறாய்?”

“நீ தான் கொண்டு போய் குடுக்க வேணும்.”

“நானா.....?” திகைத்தான் செந்தில். “இது விஷயப் பரீட்சை”

“இல்லையடா. நீ குடுத்தாத்தான் அவள் விபரீதமாக எதுவும் செய்யமாட்டாள்.”

சற்று யோசித்து விட்டு ‘சரி’ என்றான் செந்தில்.

“நானே காலையில் கடிதத்தைத் தாறன். கொடுத்து விடு.” என்று கூறி ஷேட் பையுள்ளிருந்து இரண்டு சிகரெட்டையும் தீப்பெட்டியையும் எடுத்தான் செல்வராசன். ஒன்றை செந்திலிடம் நீட்டினான். தயக்கத்துடன் தீபாவின் வீட்டுத் திசையை நோக்கிவிட்டு பெற்றுக் கொண்டான் செந்தில்.

தான் சிகரெட் பிடிப்பதை தீபாவிடமிருந்து மறைத்து வைத்திருந்தான் அவன். செல்வராசன் புகையை இழுத்து விட்டுக் கொண்டே—

“செந்தில் இன்னொரு விஷயம். நானேக் கால விசுவமடு விற்கு என்னோடு வர்றியா? செத்தல்மிளகாய்க்குச் சொல்லி வைச்சான். வாங்க வேணும்” என்றான்.

செந்தில் ஒரு கணம் தயங்கினான்.

வயலில் தண்ணீர் கடத்துவதற்கு அண்ணலுக்கு ஓரளவு உதவி செய்யலாம். கட்டாயமாக தனது மிளகாய்த் தோட்டத்து தண்ணீரைக் கடத்தி அதைச் சரிப்படுத்த

வேணும் என்று நினைத்திருந்தான். பரவாயில்லை. இந்த வேலைகளை மாலையில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

“சரி வாறன்.”

சிகரெட்டின் மணம் மனதுக்கு இதமாக இருந்தது. புகை வளையங்கள் சுழன்று சுழன்று சென்று கலைந்தன.

“செந்தில்! இன்னொரு விஷயம்?” இழுத்தான் செல்ல ராசன்.

“எனக்குச் சொல்ல என்று ஒரு மூட்டை விஷயங்களை வைத்திருக்கிறாய். என்னது?”

“ஆரோ கதைச்சினம், உண்மையோ தெரியாது.”

மறுபடியும் ‘திக்’ என்றது செந்திலுக்கு. ‘தங்கள்’ விஷயம்தான் தெரிந்து விட்டதோ! அதே சமயம் தன்னிடம் மனம் விட்டுப் பேசும் நண்பனிடம் தான் தனது விஷயத்தை மறைப்பது மனதுக்கு வேதனையாக இருந்தது. என்றாலும் இப்போதே சொல்ல அவனுக்கு விருப்பமில்லை.

“யாரைப் பற்றின விஷயம்?” மென்று விழுங்கினபடி கேட்டான்.

“உன் அண்ணாவைப் பற்றியது.”

செந்தில் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான்.

“என்ன விஷயம்?”

“உன் அண்ணன் வேலுப்பிள்ளையின் மகள் சிவகாமியுடன்.....”

செந்திலுக்கு ஒரே வியப்பு!

“இது உண்மையா?”

“அப்படித்தான் கதைக்கினம். சீலை கூட வாங்கிக்குடும்பாராம்.”

செந்திலின் முகம் மாறி விட்டது. எதனாலோ தெரியவில்லை. அண்ணன் மீது கோபமாக வந்தது. தான் செய்வதைத்தானே அண்ணன் செய்கிறார் என்று அவனால் நினைக்க முடியவில்லை. அவ்வளவு பெருந்தன்மை அவனிடம் கிடையாது. குடும்பப் பொறுப்பு..... பொறுப்பு என்று சொல்லித் திரியும் அண்ணனா—?

அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

“அண்ணை இந்த வழிக்கெல்லாம் போகமாட்டா ரென்றுதான் நினைக்கிறன். இது பொய்யாகவும் இருக்கும்.”

சிகரெட்டை எறிந்து விட்டு எழுந்தான் செந்தில். வெளியே அப்படிச் சொன்னாலும் உள்ளம் குழம்பி விட்டிருந்தது. வீட்டை நோக்கி நடந்தான். இருளத் தொடங்கி விட்டது. இது உண்மையாய் இருக்குமா? சிவகாமிக்கு சீலை கூட வாங்கிக் குடுத்ததாக செல்வராசன் சொல்கிறானே...

செந்தில் நேராக வயலுக்கு நடந்தான். வாய்க்கால் வழியே தண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தான்.

இரவு மணி ஒன்பதுக்கும் மேலாகி விட்டது. நையல் யந்திரத்தின் ஓசை செந்திலை உறங்கவிடாமல் அடித்தது. சின்னக்கா லாம்பு வெளிச்சத்தில் தைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மெஷினை முடியிட்டுப் போய்ப்படு. நாளைக்குத் தைக்கலாம்” செந்தில் முணுமுணுத்தான்.

“பொங்கல் வருகுது. தந்த ஆட்களுக்கு தைச்சுக் குடுக்க வேணும்.”

“பகல்வ தைக்கிறதுக்கென்ன?”

சின்னக்கா மெளனமாக தன் வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

“சொன்னதை ஆர் கேக்கினம்.” எரிச்சலுடன் திரும்பிப்படுத்தான்.

“செந்தில்.”

“என்ன?”

“பெரியக்காவுக்கு ஒரு இடத்தில் கல்யாணம் நிச்சயமாயிருக்கு.”

செந்தில் படுத்திருந்த படியே திரும்பி சின்னக்காவைப் பார்த்தான். முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியுடன் கத்தரிக்கோலால் துணியை வெட்டியபடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். பெரியக்காவுக்கு திருமணமானால் தன் வாழ்வும் சீக்கிரம் அமைந்து விடும் என்ற எதிர்பார்ப்பா—? அந்த எதிர்பார்ப்பில் விளைந்தது தான் அந்த மலர்ச்சியா?

பெரியக்காவுக்கு நிறையத் திருமணம் பேசி எல்லாம் அரையும் குறையுமாக குழம்பி விட்ட பிறகு இதாவது நிச்சயமாகியிருக்கிறதே என்று அவன் சந்தோஷப்பட்டான்.

“விரைவில் பெண் பார்க்க வருவார்களாம். பிடித்திருந்தால் தைமாதமே கல்யாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்று அண்ணை சொன்னார்.”

மனதில் சுர் என்று ஒரு நினைவு.

“அண்ணனுக்கும் அவசரமோ—?”

6

மறுநாட்காலையில் எட்டு மணிக்கே செல்வராசன் சொன்னபடி வந்து விட்டான்.

“மாமாவும் மாமியும் வீட்டில் இல்லை. சுதா தனியத்தான் வீட்டில் இருக்கிறாள். பக்கத்து வீடு தானே. கடிதத்தை தா குடுத்திட்டு வாறன்.”

“நீ வா சொல்றன். கடிதத்தை பிறகு கொடுக்கலாம்” செல்வராசன் அவசரப்படுத்தினான். செந்தில் வந்து ஷேட்டை மாட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

செல்வராசனுடைய சைக்கிளில் இருவரும் விசுவமடு நோக்கி சென்றார்கள்.

“கடிதம் ஏன் தரேலை. மனம் மாறியிருந்தா?” ஞாபகமாகக் கேட்டான் செந்தில்.

“மனசு ஒண்டும் மாறேலை. நேற்று இரவு தனிமைகிடைக்கேலை. தீபா கூட இருந்து கழுத்தறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.”

கேலியாகக் கூட தீபாவை அவன் மட்டம் தட்டிப் பேசியதை செந்திலால் தாங்க முடியவில்லை.

“இன்று மாலை எழுதித் தாறன்.”

செந்தில் வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

“இந்த விஷயம் தீபாவுக்குத் தெரியக் கூடாதெண்டு இவ்வளவு கவனமாக இருக்கிறியே. நாளைக்கு சுதா தீபாவுக்கு சொல்லமாட்டாளா?”

“சொன்னால் பரவாயில்லை. தீபாவுக்குச் சொல்லி ஆரம்பத்திலேயே ஏன் தடை வர வேணும் என்று தான் சொல்லேலை.”

பரந்தனில் பழக்கமான ஒரு கடையில் சைக்கிளை வைத்து விட்டு இருவரும் வானில் விசுவமடுவிற்குச் சென்றனர்.

“ஒரு அந்தர் மிளகாய்க்கு சொல்லி வைச்சான். அவன் திற்கிறானே—என்னவோ—?”

“உன் பாடு பரவாயில்லை செல்வா. இந்த வியாபார மாவது உனக்குக் கை கொடுக்கிறது. வயல் தோட்டம் என்று நம்பியிருக்கிற எங்கள் பாடுதான் கஷ்டம். ஒன்றில் மழை இல்லாமல் எரிகிறது. அல்லது மழை அதிகம் பெய்வதால் அழிகிறது.”

செந்திலுக்கு தான் தனியாக மிளகாய் நட்பிருக்கும் சிறிய நிலம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. மிளகாய் நன்றாக வந்தால் அவனது செலவுகளுக்கு ஈடுகொடுக்கும். இல்லாவிட்டால் அண்ணனிடமோ அக்காமாரிடமோ கையேந்தி நிற்கவேண்டும். அவர்களிடம் இரப்பது அவனுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று.

வானிலிருந்து இறங்கி இருவரும் குளிப்பிட்ட வீட்டை நோக்கி நடந்தார்கள். ஒவ்வொரு காணியும் பசுமையுடன் விளங்கியது. மழையால் இங்கே அவ்வளவு தூரம் பாதிப்புக்கள் ஏற்படவில்லை என்பது நன்கு தெரிந்தது. குளிர்ச்சியான மண்ணில் கால்களைப் பதித்து நடக்கும் போது இதமாக இருந்தது.

ஏற்கனவே அறிமுகமானவர்களின் புன்னகைக்கு தலை யசைத்துக் கொண்டே நடந்தனர். நாலேந்து இளைஞர்கள் ஒரு தோட்டத்தில் நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தத் தோட்டத்தின் சொந்தக்காரனுடன் கதைக்க வேண்டும் என்று செல்வராசன் உள்ளே போனான். அவர்

களை அவ்வளவு பரிச்சயமில்லாவிட்டாலும் செந்திலும் தொடர்ந்து நடந்தான்.

தோட்ட வேலைகளில் தொடங்கிய சம்பாஷணை பல விஷயங்களுக்கும் தாவிக் கொண்டிருந்தது. வாலிபர்க்கே உரிய உல்லாசத்தோடு அவர்களது இயல்பான பேச்சுக்கள் அடிப்போடு எழுந்தன. வீட்டு முற்றத்தில் நின்று இணநீர் பருகிக் கொண்டிருக்கையில் செந்திலின் கண்கள் தற்செயலாக வேலிக்கருகே பதிந்தன. பிரீத்திருந்த கடித உறையும் அதன் உள்ளிருந்த வெண்தாளும் அங்கே தரையில் கிடந்தன. கடிதம் என்றதும் செல்வராசன் சுதாவுக்கு எழுதிய கடிதம் பற்றிய நினைவு வந்தது அவனுக்கு. கூடவே சுவாரஸ்யமான திருட்டு எண்ணமும் அவன் மனதில் எழுந்தது.

இங்கே இருப்பவர்கள் எல்லாம் திருமணமாகாதவர்கள் அல்லது புதிதாக திருமணமானவர்கள். அவர்களுக்கு காதலிகளிடமிருந்தோ புது மனைவிகளிடமோ இருந்து வரும் கடிதங்கள் எவ்வளவு சுவாரஸ்யமுள்ளதாக இருக்கும்—

குரும்பையை எறிந்து விட்டுப் போய் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு செல்வராசனைக் குறும்பாகப் பார்த்தான். அதைப் புரிந்து கொண்டு செல்வராசன் அவனருகே வந்தான்.

“என்ன கடிதமடா அது?”

“அநேகமாக ‘லவ்’ லெட்டராக இருக்கலாம்.”

“பலமாகப் படியடா.”

“ஊ ரும் நான் படிச்சிட்டு பிறகு தர்றேன்.”

கடிதத்தைப் பிரீத்தான் செந்தில்.

“ஓவ்வொருதராகப் படிக்க நேரம் காணுது. ஆற்றை கடிதமோ தெரியாது. கடிதக்காரன் வந்தீடுவான். நீ பலமாகப் படி. எல்லோரும் கேட்கிறோம்” ஒருத்தன் சொன்னான். இதற்குள் அக்கூட்டத்தில் இரண்டு மூன்று பேர் வந்து இணைந்து விட்டார்கள்.

தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு கடிதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

“அக் கடல் வற்றினாலும் என் அன்புக் கடல் வற்றாத—” செந்திலை தொடர்ந்து வாசிக்க விடாமல் குபீரென்ற சிரிப்பு அங்கே எழுந்தது.

“ரொம்ப பழைய பல்லியடா. இது என்ன சரியான பட்டிக்காடு—” ஒருதன் குறைப்பட்டுக் கொண்டான்.

அவனைப் பார்த்து ‘அனுபவமோ—’ என்று குறும் சிரிப்புடன் கேட்டு விட்டு தொடர்ந்தான் செந்தில். சொன்னவன் முகம் போன போக்கைமற்றவர்கள் ரசித்திருப்பார்கள்.

“ஆம்...கடல் வற்றாத... என் அன்பு மகனுக்கு—” சப்பென்று போய் விட்டது செந்திலுக்கு.

நிமிர்ந்தான். எல்லோருக்கும் அது ஏமாற்றம் என்பதை முகங்கள் காட்டின.

“சரி படித்தது தான் படித்தாய் தொடர்ந்து படி.”

செந்தில் படித்தான்: “இறைவன் துணை புரிவான். வருகிற கிழமை இங்கு வந்து விட்டுப்போ. எமக்கு இங்கே பணத்துக்கு சரியான கஷ்டம். பழைய மிளகாய் இருந்தால் வித்திட்டுக் காசை அனுப்பு. சித்திரா உன்னைப் பற்றிக்கேட்கிறாள்”

“யார் இந்தச் சித்ரா?”

விலாசத்தை வாங்கிப் பார்த்த ஒருவன்— “இது ராமனாளுக்கு வந்த கடிதமா? அவனுக்கு இன்னும் கல்யாணமாகேலையே” என்று இழுத்து விட்டு, “மாமாவின் மகளாக இருக்கும்” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தான்.

“எனக்கு உடுக்க நல்ல சீலை இல்லை.” கடிதம் தொடர்ந்தது.

“ஒரு காஞ்சிபுரமாக வேண்டிக் குடுக்கிறது தானே—” செல்வராசன். மறுபடியும் கலீரென்ற சிரிப்பு.

“பெரிய தங்கைச்சிக்கு கல்யாணம் பேசி வந்திருக்கினம். சேதனம் கூட கேட்பினம் போல கிடக்கு. நீதான் ஏதாவது பார்த்துச் செய்—”

“சரியான புராணமடா இது. ஆம்பினைப் பிள்ளையனைப் பெத்த உடன் பொம்பினைப் பிள்ளையனையும் பெத்துப் போடுவினம். அதிட்ட வாங்கி இதுக்குக் குடுக்க...”

திரும்பவும் கலகலப்பு.

“வரும் போது சித்திராவுக்கு முதலாம் வகுப்பு புத்தகமும், சொக்கலேற்றும் வாங்கிக் கொண்டு வா. இல்லாவிட்டால் அழுவாள்.”

எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். மாமாவின மகளாக இருக்கும் என்று ஊகித்துச் சொன்னவனுடைய முதுகில் தட்டுக்கள் தாராளமாக விழுந்தன. அவன் அசடு வழிய சிரித்து சமாளித்துக் கொண்டான்.

“நீ உன் உடம்பைக் கவனி. வெய்யிலில் அலையாதே.”

“மகன் கறுத்துப் போவான் எண்ட கரிசனே.”

“நன்றாக சாப்பிடு— அம்மா.”

மழை பெய்து ஓய்ந்ததுபோலிருந்தது சூழ்நிலை. ஒரு வினாடிதான். மறுவினாடி செந்திலின் சேரீட்டைப் பின்னி ருந்து யாரோ வேகமாக இழுத்தார்கள். அவன் நிதானிக்கும் முன்பே ‘பளார்’ என்று கன்னத்தில் மூர்க்கமான அறை விழுந்தது.

“ராஸ்கல்! உனக்கு என்ன துணிச்சல்”

செந்தில் திரும்பிப் பார்த்தான். அறிமுகமில்லாத ஒரு வன் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஆக்ரோஷத்துடன் அவனை முறைக்கையில் கையிலுள்ளகடிதத்தை அவன் வெடுக்கெனப் பறித்தான்.

“பிறத்தியார் கடிதங்களைப் படிக்கிறது மட்டுமில்லை— விமர்சனம் வேறா? தெருச் சுத்தி நாய்களே...!”

அவன் மீண்டும் அடிக்கக் கையோங்கினான். செந்திலுக்கு அவமானத்தால் உடல் சில்விட்டுப் போயிற்று.

எத்தகைய அனுபவம். செந்தில் இதைச்சற்றும் எதிர் பார்க்கவில்லை. கூட நின்று சிரித்தவர்களில் பாதிப்பேர்கள் கரைந்துவிட்டிருந்தார்கள்.

‘இவன்தான் ராமனா...?’

தெருச் சுத்தி நாய்கள். எத்தகையபெயர். செந்திலுக்கு கோபமும் வன்மமும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு வந்தன. இயல்பான முரட்டுத்தனம் சமயம் பார்த்து எழுந்தது.

“யாரைப் பார்த்து நாய் என்றாய்?” செந்தில் அவன் மீது பாய்ந்தான். செல்வராசன் பதறிப்போய் “வேண்டாமடா செந்தில் வா...” என்று அவனைப் பிடித்து இழுத்தான்.

ராமனாதன் கண்கள் சிவக்க அவர்களைப் பார்த்து உறுமினான்: “எங்கடை ஏழ்மை உங்களுக்கெல்லாம் சிரிப்பா இருக்கிறதா? வேலையில்லாமல் ஊர்மேயும் உங்களுக்கு என் தாயின் வயிற்றெரிச்சல்தானா கிடைச்சது?” அந்த உறுமலினாலே ஒருவித துயரமும் ஒலிக்காமலில்லை.

“கடிதத்தை எங்கையடா எடுத்தனீங்கள்?”

செந்திலுக்கு நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது. பேச வரவில்லை.

“என் வீட்டு வாசல் கூரையில் செருகிவைத்திருந்தேன். எப்பிடி எடுத்தனீங்கள்?”

இந்தப் புதுக் குற்றச்சாட்டு செந்திலை இன்னும்பாதித்தது. வேண்டுமென்றே தேடி எடுத்ததாக நினைத்துவிட்டானே.

“வேலியருகே கிடந்தது. விளையாட்டாக எடுத்துப் படித்தோம். நாங்கள் ஒன்றும் இந்தக் கடிதத்திற்காக உங்கள் வீடுதேடி வரேலை.”

செந்திலின் சேர்ட்டுக் காலர் ராமனாதனின் பிடியில் கசங்கியது. “செய்யிறதையும் செய்துட்டுத் திமிராக பதில் சொல்றியா? உன்னை.....”

“அவனை வீடு” செல்வராசன் குறுக்கிட்டான்.

“எங்களைப் போன்றவர்களின் வாழ்வுப் பிரச்சினைகள் உங்களுக்கு விளையாட்டாகத் தெரியுது.” செந்திலை ஒங்கித்தள்ளிவிட்டான்.

“சிரிக்க ஒரு சந்தர்ப்பமாகத் தெரிகிறது.”

செந்தில் துள்ளி எழுந்தான். “ஆகவும் கதைக்காதேயும். என்னமோ பெரிய குற்றத்தை செய்தது மாதிரி விசாரணை. இதுக்கெல்லாம் நாங்க பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை, வாடா செல்வா”

“போங்கடா. அப்பால இன்னொருத்தன் பிரச்சினை ஏது மிருக்கும். அதிலும் சிரிக்க ஏதாவது இருக்கா பாருங்க..... காவாலிக் கூட்டம், கழிசடைகள். தூ...”

செந்தில் திரும்பி முறைத்தான். ராமனாதன் கோபத்தில் கத்தியபோதும் அவன் கண்கள் சிவந்து கலங்கியிருந்தன. அந்தக் கண்ணீர்... ஒரு வினாடி செந்திலின் உள்ளத்தைப் பிசைந்தது. ஒரு தன்மானமுள்ள ஏழையின் கௌரவத்தைப் பாதித்த குற்றவாளி தான் என்பதனால் இந்த நெகிழ்வா? மறுகணம் அடிபட்ட கன்னம் வலித்து அவனை உறைய வைத்தது. அலட்சியமாக ராமனாதனைப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி நடந்தான். போகும்போது செல்வராசன் ஆதரவாகக் கேட்டான்: “வலிக்கிறதா செந்தில்”

“இல்லேடா”

மனசுக்குள்ளேதான் வலிக்கிறது என்று அவனால் சொல்ல இயலவில்லை. வினையாட்டும் குறும்பும் இப்படி ஒரு இக்கட்டான — மனவேதனையான சூழ்நிலைக்கு கொண்டு வந்துவிடும் என்று அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ராமனாதனின் சீகாபம் நியாயமானதே என்று மனம் ஏற்றுக் கொண்டாலும் அவன் இப்படி அசுரத்தனமாக நடந்து தன்னை இவ்வளவு தூரம் அவமானப் படுத்தியிருக்க வேண்டாம் என்றுதான் நினைத்தான்.

மனம் திரும்பத் திரும்ப அதையே நினைத்துத் துவண்டு கொண்டிருந்தது. அதற்குப் பிறகு மிளகாய்ச் சாக்குடன் பரந்தன் வரும்வரை இருவரும் அதிகமாகப் பேசிக்கொள்ள வில்லை.

மாலை, செந்தில் தன் தோட்டத்தில் நின்று மழையின் வேகத்தால் சரிந்து விட்டிருந்த மிளகாய்க் கன்றுகளை ஒழுங்கு படுத்துவதில் முனைந்திருந்தான்.

செல்வராசன் வேகமாக அவ்விடம் வந்தான்.

“இந்தாடா கடிதம். ஒரு மாதிரி எழுதிவிட்டேன். இப்பவே கொண்டுபோய்க் குடுத்திட்டு வா”

செந்தில் வயற்கரை வாய்க்காலில் கை,கால்களை அலம்பிக்கொண்டு கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டான்.

“நீ முதலில் குடுத்திட்டு வா. நாளைக்குப் பதில் கேட்கலாம்”

செந்தில் தலையாட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

சுதாவின் வீடு அவர்கள் வீட்டுக்கு அருகிலேயே இருந்தது. மாமா வசதியுள்ளவராகையால் கல்வீடாகக் கட்டியிருந்தார். ஒரே மகள் சுதா. சுதா செந்திலுக்குத்தான் பொருத்தமானவள் என்று சிறுவயதிலிருந்து மாமா வேடிக் கையாரசு சொல்வார். தீபாவைப்போன்ற அழகு இல்லா வீட்டாலும் கூட சுதாவை அழகில்லை என்று யாரும் கூறி விட முடியாது. செந்தில் அவர்கள் வீட்டிற்கு சகஜமாகப் போவான். அதற்கு யாரும் தடை சொல்வதில்லை.

சுதாவின் வீட்டிற்குச் சென்றவன், முன் விருந்தை யிலோ உள் ஹாலிலோ யாரும் இல்லாதது கண்டு தயங்கினான்.

“மாமா...” கூப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

“என்ன?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வீட்டுக்குள்ளிருந்து சுதா வந்தாள். அப்போதுதான் குளித்திருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. கைகளை உயர்த்தி சட்டையின் பின்பட்டனைப் பூட்டிக்கொண்டே வந்தவள், அவனைக் கண்டதும் சட்டென்று கைகளைக் கீழேவிட்டுவிட்டு “என்ன வேணும்?” என்றாள்.

கடிதத்தை ஏப்படிக்கொடுப்பதென்று விழித்தவனுக்கு ஒரு சாட்டு அகப்பட்டது.

“நீ எங்கடை வீட்டிலிருந்து எடுத்து வந்த சிரித்திரன் வாசிச்சிட்டியா?”

“இல்லையே... ஏன் வேணுமா? வாசிச்சிட்டுத்தாறனே”

“முதல்ல எங்கை புத்தகம்... தா. ஒருக்கா பார்த்திட்டுத் தாறன்”

அருகே மேஜையிலிருந்த சிரித்திரனை அவனிடம் தகர்த்தினாள். அதை எடுத்துப் பார்ப்பது போல் பாவனை செய்து விட்டு கடிதத்தை அதற்குள் மெல்ல வைத்து விட்டான்.

“என்ன பார்க்கிறீங்கள்”

“ஒன்றுமில்லை. இந்தா, கவனமாக வாசிச்சிட்டுத் தா. கிழிச்சப் போடாதை”

“ப்பூ... பெரிய புத்தகம். நான் என்ன குழந்தையே கிழிக்க...” நீட்டியவனிடமிருந்து புத்தகத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டாள் சுதா. வேறொரு சமயமென்றால் கோபம் வந்திருக்கும் அவனுக்கும். தன் புத்தகத்தைப் பறித்துக்கொண்டும் வந்திருப்பான். ஆனால், இன்று காரியம் ஆகவேண்டுமே.

“நான் போறன் சுதா! புத்தகத்துள்ள ஒரு கடிதம் இருக்கு. ஆறுதலாய் வாசிச்சப் பார்”

சுதா வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன கடிதம்?”

“ஏதோ ஒன்று. வாசித்தால் தெரிகிறது. ஆனால் ஒண்டு இதைப் பற்றி மாமாட்டையோ சச்சியிடமோ சொல்லியிடாதை. உனக்கு ஏதும் தோன்றினால் என்னுடனேயே கதைச்சுக்கொள். நான் வாரன்”

செந்தில் திரும்பி நடந்தான். சுதா நல்ல முடிவாகச் சொல்லட்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண்டான். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இறைவனின் ஞாபகம் வருவதை யாராலும் தடுக்கமுடியாது.

7 இரண்டு நாட்கள் கடந்தன. சுதாவிடமிருந்து ஒரு பதிலும் இல்லை. குறைந்த பட்சம் அவனைக் கண்டால் ஒரு சைகை கூட இல்லை. செந்திலுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்பு. இப்படித்தானே முதலில் தீபாவும் இருந்தாள்.

அன்று மாலை. செல்வராசனுடன் படத்திற்கு போகும் திட்டத்துடன் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் அவள் தயாராகிவிட்டாள். கையில் உள்ள பணம் போதாது என்பதால் சின்னக் காவை நெருங்கினான். வேறு வழி இல்லை.

“சின்னக்கா! காசு இருந்தால் தாயேன்.”

சின்னக்காவின் பக்கத்திலிருந்த அம்மா.

“என்னத்திற்கு—?” என்று கேட்டாள்.

“எனக்கு வேணும்.”

“அதுதான் ஏன் என்கிறேன்.”

“நான் உன்னட்டைக் கேட்கேலை, சின்னக்காதாறியா?”

“அவளிட்டை ஏன் கேட்கிறாய்?”—அம்மா.

“நான் திருப்பிக் குடுப்பன்.”

“படத்துக்குப் போகப் போறாய் போல.”

“படத்துக்குத்தான். நீ சும்மா இரு. சின்னக்கா—?”

“அவள் கால் மறிய உழைக்கிறாள். நீ அதில படம்பார்க்கப் போறியே? நீ குடாதை, என்ன செய்வான் பாப்பம்.”

“படம் பார்க்காமல் இருக்கேலாது, அதை விட சாப்பிடாமல் இருப்பான்—”

குறுக்கிட்டது சச்சியின் குரல். எல்லோருமே தகைக்கு எதிரிகள் போலத் தோன்றியது அவனுக்கு.

“வீட்டில இருக்கிற கஷ்டம் போதாது நீ ஒரு பக்கம் சுத்தித் திரியிராய். தேவையில்லாத செலவுகள். சும்மா படம் எண்டு காசை ஏன் கரியாக்கிராய்.”

“எனக்கு உங்கடைபுத்திமதி தேவையில்லை, சின்னக்கா திருப்பித் தருவன். காசு தாறதெண்டால் தா.”

சின்னக்கா மெதுவான குரலில்.

“எல்லாம் அம்மாட்டைத்தான் இருக்கு, என்னட்டை ஒண்டுமில்லை,” என்றான்.

“சரி, தேவையில்லை.”

கைக்கு அடக்கமாக இருந்த அந்தச் சின்னக் கண்ணாடியை ஒரு கையில் பிடித்துக் கொண்டு முகத்தைச் சாய்த்துச் சாய்த்துப் பார்த்தான். காதோரம் கன்னங்களில் படர்ந்திருந்த மயிரின் கருமை, சிவந்த முகத்திற்கு எடுப்பாக இருந்தது. படிப்படியாக நெளிந்த மயிரின் அடர்த்தியை... அதன் அழகை தனக்குத் தானே ரசித்துக் கொண்டான். ஏற்கனவே வாரிய தலை கலையாமலிருந்தும் கூட சீப்பால் தட்டி இழுத்து விட்டுப் புறப்பட்டான்.

அம்மா வயிற்றெரிச்சலுடன் ஏதோ முணுமுணுப்பது அவனுக்குக் கேட்டது. அதைப் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. இந்த வயதில் அனுபவிக்காமல் பிறகு எப்ப அனுபவிப்பது. பரந்தன் சந்திக்கு வந்து செல்வராசனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு சைக்கிள்களை தள்ளிக் கொண்டு வந்தான் செல்வராசன். இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

“என்ன படம் பார்க்கலாம்?”

“நஸ்வரனில் இங்கிலீஷ் படம் ஒது. வீட்டில என்ன படம் எண்டு சொல்லேலை. அது அடல்ஸ் ஒன்ளிப் படம்.”

ஐனங்களுக்குள் இடிபட்டு ஒருவாறு டிக்கற எடுத்தாகி விட்டது.

“எவ்வளவு சனம்.”

“எல்லாம் என்னையும் உன்னையும் போல இரண்டும் கேட்டான் ஆட்கள்தான்.”

சிரித்தான் செந்தில்.

“செந்தில் தெரிஞ்ச ஆட்கள் கண்ணிலபட்டா என்னடா செய்யிறது. பயமாய் இருக்கு. வீட்டில போய்ச் சொல்லியிட்டால் அவ்வளவுதான்.

ஐயாதோலை உரிச்சுப் போடுவார். தீபா தன் பங்கிற்கும் திட்டி வைப்பாள்.”

“இப்படித்தான் ஒவ்வொருதரமும் சொல்லுறாய். பயப்பிடாதே. இந்தப் படத்துக்கு வந்தவர்கள் கண்டால் பயமில்லை. போய்ச் சொல்லமாட்டினம். தாங்கள் படம்பார்த்ததையும் சேர்த்துச் சொல்லவேண்டியிருக்குமே.”

சுற்றும் முற்றும் அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்வராசன். செந்திலின் கையில் ‘நறுக்’ கென்று கிள்ளினான். கையை இழுத்துக் கொண்ட செந்தில் அவன் முகம் போன போக்கைக் கண்டு.

“என்னடா, யாராவது உனக்குத் தெரிந்த ஆட்களா?” என்று கேட்டான்.

“உனக்குத்தான் தெரிந்தவர்கள். அதோ பார். உன் அண்ணன் வர்றார்.”

வெவ்வேலத்துப் போனான் செந்தில். பரபரப்புடன் பார்த்தான். கதிரேசன் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான்.

“டேய், வீட்டுக்குப் போவம். அண்ணைகண்டால்வேற வினை வேண்டாம். நாலு நாளைக்கு திட்டிக்கொண்டிருப்பார். நாளைக்கு வந்து படத்தைப் பார்ப்போம்.”

“போடா. இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டுப் பார்க்காமப் போறதாவது. அவருக்குத் தெரியாம இருந்து பார்க்கலாம்.”

செல்வராசன் அவனை இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனான்.

*

*

*

“தீபா!”

“என்ன...?”

“எங்க பெரியக்காவுக்கு கல்யாணம் பேசியிருக்காம்.”

“எங்கை மாப்பிள்ளை? என்ன தொழிலாம்?”

“தெரியாது.”

தீபா சிரித்தாள்.

“குடும்பப் பொறுப்பில்லை என்று மற்றவர்கள் சொல்லுவது சரிதான்.”

செந்தில் அவளை உறுத்துப் பார்த்தான்.

“பின் என்ன அக்காவுக்கு வரப்போகின்ற கணவரைப் பற்றி விசாரிக்கக் கூட இல்லையே?”

“எனக்கு தோன்றேலை.”

“ஏன்?”

“என்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து அம்மாவோ, அண்ணனோ சொல்லவில்லையே..”

“இதிலே கௌரவப் பிரச்சினையா?”

அவள் மீண்டும் சிரித்தாள். செந்தில் இப்போது அவளை நன்றாகப் பார்த்தான். பாதங்களை தண்ணீருள் அனைந்த படி அவள் சிரித்தபோது அந்த அழகு அவளை மயக்கியது.

மாலேச் சூரியனின் பொன்னொளி அவள் உடம்பில் புதுக் கோலம் காட்டியது. அவளின் மெத்தென்ற வானிப்பும் வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சியும் அவன் கண்களை ஈர்த்தது. இதென்ன தடுமாற்றம்...இத்தனை நாள் அவளைப் பார்க்க வில்லையா— பேசவில்லையா—? அப்போதெல்லாம் அவளது அழகு அவளது மனதை ஆசையோடு வந்து நிறைத்திருக்கிறது. மனம் இப்படி கட்டுக்கடங்காமல் பாய்ந்த தில்லை. இப்போது—?

இதற்குக் காரணம் முதல் நாள் பார்த்த படமாக இருக்கலாம். அதைப் பார்த்த கையுடன் மறுநாளே அவளைச் சந்திக்க வந்ததுதான் சலனத்தின் காரணமோ—? மனதின் உணர்ச்சிகள் வெறியாகக் கிளம்பியது. அவளது அந்த வட்டக் கண்கள், குவிந்து விரியும் மெல்லிய இதழ்கள், சிரிக்கும்போது உடல் அசையும் லாவகம், எல்லாமாகச்சேர்ந்து அவளைப் பைத்தியமாக அடித்தன.

“என்ன செந்தில்! ஒரு மாதிரி பார்க்கிறீர்கள்?”

செந்தில் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டான். பார்வையை மட்டும் மீட்டுக்கொள்ளவில்லை.

“இப்படிப் பார்க்காதீங்க.”

“வேறு எப்படிப் பார்ப்பது?” செந்தில் எழுந்து வந்து தீபாவின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். அவள் அவனைப் புதிராகப் பார்த்தாள்.

மனம் ஏன் இப்படிக்கட்டுக்கடங்காமல் பொங்குகிறதோ?

“தீபா!” மெதுவாக அழைத்தான்.

“என்ன விஷயம். பேச்சுக்கூட...” அவள் இழுத்தாள். தன் மனத் தடுமாற்றத்தை அவள் புரிந்து கொண்டு விட்டாள்... என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

தான் படம் பார்த்த விஷயத்தை அவளிடம் சொல்ல நினைத்தான்.

“நேற்றுப் படம் பார்த்தோம்.”

“தெரியும்.”

“என்ன படம்? தெரியுமா?—”

அவள் தலையைச் சாய்த்துப் பார்த்தாள்.

“இங்கிலீஷ் படம்”

“அந்த அடல்ஸ் ஒன்லி படமா?”

அவள் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு.

“பார்க்கப் படமில்லாமல் அதைப் போய்ப் பார்த்தீங்களா?” என்றாள்.

“ஏன் பார்த்தால் என்ன?”

“இவைகளை எல்லாம் பார்த்து மனசை இப்போ திருந்தே குழப்பிக்கொள்ள வேணுமா? மனம் பக்குவப் படாத நேரத்தில் இவைகளைப் பார்ப்பதால்தான் தவறுகளும் நடக்குது. இனிமேல் நீங்கள் இப்பிடிப்பட்ட படங்கள் பார்க்க வேண்டாம்.”

அவள் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறதென்று அவனுக்குத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் இந்த சலனம் வந்திருக்குமா? படத்தின்காட்சிகள் மனதில்தோன்றி வெறிகொள்ள வைக்கிறதே...

தீபாவை ஆர்வத்துடன் பார்த்தான்.

“இப்போதுதான் தெரிகிறது உங்கள் பார்வைக்கான காரணம், சரி, வாங்கோ போவம்.” தீபா எழுந்தாள், “வேண்டாம் தீபா, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் கதைச்சுக் கொண்டிருப்பம் வா.”

எழுந்த அவளின் கையைப் பிடித்து இழுத்தான் அவன். தடுமாறி அவன் மீது விழப் போனவள் சமாளித்துக் கொண்டு கையை உதறிவிட்டு எழுந்தாள்.

முகம் கோபத்தால் சிவந்திருந்தது.

“சே உங்களைப் போய் பெரிசாக நினைச்சன், மதிப்புக்குடுத்தன். மனதில கூடாத எண்ணங்களை வைச்சுக் கொண்டு என்னோட பேச வேண்டாம். என்னைச் சந்திக்கவும் வேண்டாம். நான் போறன்.”

அவள் விறுவிறுவென்று நடந்தாள். செந்திலால் அவள் கோபத்தைத் தாங்க முடியவில்லை.

“தீபா! கோபிக்காதே. நான் செய்தது பிழைதான் இங்கே வாயேன் தீபா...”

அவள் திரும்பிப் பாராமல் நடந்தாள். செந்தில் இடிந்து போய்விட்டான். தன்னுடைய அவசரத்திற்காக தன்னையே நொந்து கொண்டான். இந்தக் காலத்தில் நடைபெறும் எத்தனையோ தவறுகளின் மத்தியில் காதலர்கள் வாழ்ந்து கொண்டுதானே இருக்கிறார்கள். இந்தச் சின்னத் தவறை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமற் போய் விட்டதா? அப்படி என்னதான் நடந்து விட்டது?

செந்தில் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். இனி தீபாவை எப்படி சமாதானம் செய்வது?

ஏதோ ஒருவகையில் செய்த செய்கை இப்படியா விபரீதத்தில் முடிய வேண்டும்?

அவள் வேப்ப மரத்தடியை விட்டு வெளியே வந்தாள். நீபா தன் வீட்டிற்குள் நுழைவது தூரத்தில் தெரிந்தது. சோர்ந்து போய் நடந்தாள். "நேற்று என்ன படம் பார்த்தாய்?" வீட்டுக்கு வந்ததும் சச்சியின் கேள்வி. அவளுடன் வாயாடினாலாவது மனிதன் வேதனை சற்றுக் குறையும் என்று நினைத்தவளாய் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"என்ன கேட்டாய்?"

"என்ன படம் பார்த்தாய்?"

மற்றத் தியேட்டர் ஒன்றில் ஓடிய ஒரு படத்தை அவள் சொன்னாள்.

அந்தப் படத்தை அவள் ஏற்கனவே பார்த்து விட்டாள்.

"சரி என்ன மாதிரிக் கதை?"

அவள் இருந்த மனநிலை கதை சொல்லக் கூடியதாக இல்லை.

"அது ஒரே விசர்ப் படம். கதை என்றே அதில் ஒன்று மில்லை."

"அப்ப காசைக் கரியாக்கி ஒரு விசர்ப்படம் பார்த்திட்டு வாறியே."

"பார்த்தாய் பிறகுதான் தெரிஞ்சது."

"எங்களை யெண்டால் போகவிடமாட்டாய். நீயெண்டால் எல்லாப் படமும் பார்ப்பாய்." மனக் குறையோடு சொன்னாள் சச்சி.

"ம். அவன் ஒருத்தன் செலவழிக்கிறது போதாமல் எல்லாரும் வெளிக்கிடப் போறீங்களே. பொம்பிளைப் பிள்ளையானுக்கு என்ன படம்."

அம்மா கோபத்தோடு குறுக்கிட்டாள். செந்திலுக்குச் சுருக்கென்றது.

"ஆக நான் மட்டும் தான் படம் பார்க்கிறனே. உங்களுக்கு நானெண்டால் வேப்பங்காய்தான்."

"உன்னைத் தவிர வேற ஆர் பார்க்கினம், பெட்டையன் வீட்டுக்குள்ள, கொண்ணைவயலுக்கை, நீ ஒருத்தன்தான்..."

"ரோட்டில..." என்று சிரித்தாள் சச்சி.

"கம்மாயிரடி, நீயும் உன்னை சிரிப்பும்." என்று அடக்கிய அம்மா.

"அண்ணை தன்னந்தனியா அலையிறுன், அவனுக்குக் கூடமாட உதவேலாதே" என்று சிடுசிடுத்தாள்.

"நான் என்ன, வேலை செய்யிறேனையே, செய்யிறான் தானே..."

"பார், நேற்று ராத்திரி அவன் ஆரிட்டயோ மினகாய்க் கண்டுக்கு சொல்லியிட்டு வாறன் எண்டு போனவன் அலைஞ்சு திரிஞ்சு பத்து மணிக்கு வாறான். இந்த வெளி வேலையைக்கூட நீ செய்யக் கூடாதே."

அம்மாவின் வார்த்தைகள் அவளை உள்ளூரச் சிரிக்க வைத்தது.

ஓகோ மினகாய் கண்டுக்கு சொல்லியிட்டு வாறன் எண்டு வீட்டில சொல்லிப் போட்டு அடல்ஸ் ஒன்னை படம் பார்த்தவரா?

செந்தில் மெளனமாகி விட்டான். அம்மா முணு முணுத்தபடி போய்விட்டாள்.

"சச்சி கொம்மா திற்கிரவே..."

என்று கேட்டபடி வந்தாள் செல்லம்மா.

"இருக்கிர, வாங்கோ..."

செந்தில் கேட்டான்.

"செல்லம்மாக்கா! எங்கை மனிசன்?"

"வயலுக்குப் போட்டார், ஏன்?"

"அவர் அந்தப் பக்கத்தால வயலுக்குப் போக நீ இந்தப் பக்கத்தால ஊர் உலாத்த வெளிக்கிட்டிடுவாய், என்ன."

"நீ ஊர் உலாத்திறதை விட நான் உலாத்திறது குறைவுதான் நம்பி."

நறுக்கென்று சொல்லிவிட்டு அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு அடுக்களைப் பக்கம் போனாள் அவள்.

சச்சி வாய்விட்டுச்சிரித்தாள்.

“இவ கூட என்னை நக்கலடிக்கத் தொடங்கியிட்டா..” பல்லைக் கடித்தான் செந்தில்.

“ஊர்க்கதையள் அலம்பித் திரியிற இவவுக்கு இங்கை என்ன வேலை. அம்மா ஒரு வம்பிற்கும் போகமாட்டா, இங்கை ஆரோட வாயடிக்க இவ வறவ..”

முற்றத்தில் கோழிகளின் படபடப்பு...

“சச்சி. இருளுது. கோழியைப் பிடிச்சு அடை..”

லாம்பு கொளுத்திக் கொண்டிருந்த சின்னக்கா குரல் கொடுத்தாள்.

எழுந்த சச்சியிடம் செந்தில் கேட்டான்.

“சச்சி பெரியக்காவுக்கு கனியாணம் பேசியிருக்காம். உண்மையா?”

ஆமென்று தலையாட்டினாள் சச்சி.

“எனக்கு ஒருத்தரும் ஒண்டும் சொல்லேலை நான் ஒருத்தன் இருக்கிறன் என்று ஒருவரும் நினைக்கேலை. பார் உனக்குத் தெரிஞ்ச அளவு எனக்குத் தெரியேலையே..”

“நீ வீட்டில நிண்டாத்தானே தெரிய. ஊர் சுத்தப் போயிருவாய்..”

“வீட்டைவிட்டு ஒரேயடியாய்த் தொலைஞ்சபோறனே. இரவுக் கெண்டாலும் வீட்டுக்கு வருவன்தானே—” எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

“இரவுக்கு மட்டும் வீட்டை வறவன் வீட்டில பொறுப்பில்லாதவனாய்த் தான் இருக்க வேணும். நீயும். ஆப்பிடித்தானே வீட்டைப் பற்றி ஏதும் கவலை இருந்தால்தானே..”

“நீ என்ன நக்கலடிக்கிறாய். எனக்குப் பொறுப்பில்லை என்று சொல்றதை இண்டையோடவிட்டிடு. இல்லாட்டி..”

“இல்லாட்டி என்ன. என்னமோ பெரிய துரை மாத்திரி பேச்சு. உள்ளக்கை ஒண்டுமில்லை. வீட்டைப் பற்றி நினையா

மல்தானே சுத்தித் திரியிராய். எல்லாற்றை வயித்தெரிச் சலையும் கொட்டிக் கொள்ளுராய்."

"ஏன் நான் தோட்டத்துக்குப் போறேலையே- வயலுக்குப் போறேலையே-"

"நீ தனியா தேமட்டம் செய்யிராய். வருமானத்தையும் நீயே எடுக்கிராய் வீட்டில எங்களுக்கு என்ன செய்யிராய்."

"அதுக்கெல்லாம்தான் அண்ணை இருக்கிறாரே... பிறகு ஏன் நான்?"

"அப்ப அண்ணையே எல்லாம் செய்யிறதெண்டால் அவரே கல்யாணத்தையும் செய்து வைக்கட்டும். பிறகு ஏன் எனக்குச் சொல்லேலை எண்டு துள்ளுராய்."

"ஏன் நான் கேட்கக் கூடாதே."

"என்னமோ நீதான் இந்தக் கல்யாணத்தையேசெய்து வைக்கிற மாதிரி கேட்கிராய். அதுக்கெல்லாம்தான் அண்ணை இருக்கிறாரே..."

நீதான் சொன்னாயே-"

செந்தில் அசந்து போனான். சச்சி அந்த அளவிற்கு அழுத்தமாகப் பேசினான். அண்ணையே இந்தக் குடும்பத்தைத் தாங்குகிறார் என்று அவர் மீது எவ்வளவு அன்பும் நம்பிக்கையும் இவர்களுக்கு.

ஆனால்-?

அவன்தான் தங்களிடம் பொய் சொல்லிவிட்டுப் படம்பார்ப்பவனென்றே ஒரு பெண்ணுக்குச் சேலை வாங்கிச் சொடுக்குமளவிற்குத் தங்களை விட்டுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகிக் கொண்டிருப்பவனென்றே இவர்கள் அறிவார்களா?- அண்ணனுடன் தன்னை ஒப்பிட்டுப் பேசி மட்டும் தட்டுவது அவனுக்கு எவ்வளவு மனவேதனையைத் தருகிறது. அதை ஏன் இவர்கள் உணரமாட்டேன் என்கிறார்கள்.

"அதை விடு. பெரியக்காவுக்கு எங்கை மாப்பிள்ளை பார்த்திருக்கினம்."

“முறையாக நிச்சயிக்கப்படாத நிலையில் இந்த விஷயத்தை யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது என்பது அண்ணவின் உத்தரவு.”

நானும் அந்த 'யாரோ'வில் ஒருவன்தானா?

செந்தில் குமுறலோடு மௌனமானான்.

பொறுப்பில்லை என்கிறார்கள். உண்மையான அக்கறையுடன் ஏதாவது கேட்டால் ஒழுங்காக பதில் சொல்கிறார்கள்ளில்லையே... அந்த அக்கறையையே அலட்சியப்படுத்தி விடுகிறார்களே...”

சிறிதுநேரத்தில் கதிரேசன் வேகமாகவந்தான். நேராக அம்மாவிடம் போய் ஏதோ சொன்னான். இருவரும் பரபரப்புடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். செல்லம்மாவும் பேச்சில் கலந்து கொண்டாள்.

கோழிகளை பா...பா...என்று கூப்பிட்டு அவைகளை அடைப்பதில் முனைந்தாள் சச்சி. செந்தில் செம்புகளை எடுத்துக் கொண்டு மாட்டுப் பட்டிக்கு நடந்தான்.

8

அன்று காலைவிருந்தே செந்தில் மிகுந்த உற்சாகத்திலிருந்தான். ரகசியமாக சிகரெட் பிடிக்கும் போதோ அல்லது சினிமா பார்க்கும் போதோ, நண்பர்களுடன் அரட்டை அடிக்கும் போதோ ஏற்படக்கூடிய உற்சாகங்கள் அத்தனையும் ஒன்றாக சேர்ந்ததற்கு இணையானது இது. அவ்வளவு தூரத்திற்கு அவனை உற்சாகப்படுத்தியது ஒரு செய்தி. முதன் நாள் இரவு சச்சி ஓடிவந்து அவன் காதைக் கடித்தாள்.

“நீ அப்போது பெரியக்காவின் கல்யாணம் பற்றிக் கேட்டாயே. நாளைக்கு அக்காவைப் பெண் பார்க்க வருகிறார்களாம்”

இதைக் கேட்டதும் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் முன்பு குழறிய குமுறல்கள் அடங்கிப் போயின. பெண்பார்க்க வருபவர்களுக்கு பெரியக்காவை நிச்சயம் பிடித்துவிடும். பொது நிறமென்றாலும் களையான சாந்தமான முகம் அவர்களைக் கவர்ந்து விடும்.

அதிகாலையில் எழுந்து தன் வேலைகளைச் சீக்கிரமாகவே முடித்துவிட்டான் அவன். பாலைக் கடையில் கொடுத்து விட்டு வந்ததும் வீட்டின் சுற்றுப்புறங்களைத் தூப்பரவாக்கினான். சச்சியும் அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டான்.

தலை வாசலுள் அடுக்கப்பட்ட நெல் முட்டைகளும் தாறு மாறாகக் கிடந்த சாக்குகளும், தையல் மெஷினும் அகற்றப்பட்டன. 'பளிச்'சென்று சின்னக்கா மெழுகி விட்டான், சமையலுக்குத் தேவையான காய்கற்களையும், இரண்டு சீப்பு வாழைப் பழங்களையும் தானாகவே போய் செந்தில் வாங்கி வந்தான்.

"ஏன் வாழைப்பழம்?" என்று அம்மா கேட்டதற்கு—

"சாப்பிட்ட பிறகு ஏதாவது பழம்கொடுக்க வேணும். இல்லாட்டி நாகரிகம் தெரியாத பட்டிக்காடுகள் எண்டு நினைப்பினம்" என்றான். அபூர்வமான சில சந்தர்ப்பங்களில் தன் மகன் புத்திசாலிதான் என்று அம்மா நினைத்துக் கொண்டாள்.

பளிச்சென்று உடுத்துக் கொண்டான் அவன். செல்வராசனுடைய பச்சைப் பற்றிக் சரம் போல நானும் வாங்கியிருந்தால் இன்றைக்குக் கட்டிக்கொள்ளலாமே என்ற அங்கலாய்ப்பு எழுந்தது மனதில். பரவாயில்லை என்று மனதை தேற்றிக்கொண்டான்.

அடுக்களைக்குள் சமையலின் மணம் கமகமத்தது. மாமா மாமி சுதா வந்திருந்தார்கள். அம்மாவும் சின்னக்காவும் மாமியும் சமையலில் ஈடுபட்டிருக்க, பெரியக்கா குளித்து விட்டு வந்தான். பளியில் சிலிர்த்த ரோஜாவின் மென்மையான குளிர்ச்சி அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

“பெண் பார்க்க வாற நாளில் மனிசரே இல்லாமல் வெறிச்செண்டு வீடு இருக்கக்கூடாது. அங்காலை செல்லம் மாவுக்கும் சொல்லுவம்” என்ற அம்மாவின யோசனையின் பேரில் செல்லம்மாவும் கணவனும் வந்திருந்தார்கள். தன் வீட்டு அலுவல்போல செல்லம்மா ஓடிஓடி ஒவ்வொன்றையும் செய்தாள்.

சுதாவும் சச்சியும் தம்முள் ஏதோ கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சுதாவின் முகத்தைக் கவனித்தான் செந்தில். செல்வராசனின் கடிதத்திற்கு இவள் எந்தப் பதிலும் தரேலையே, ஒருவேளை வெட்கத்தாலும் பயத்தாலும் பேசாமலிருக்கிறாளோ? கேட்டுப் பார்க்கலாமா?

சச்சி அடுக்களைக்குள்போனபோது சுதா வீட்டு விழுந்தையில் பாய்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“சுதா!”

டக்கென்று நிமிர்ந்தவள் ‘என்ன’ என்பது போலப் பார்த்தாள்.

“அந்தக் கடிதம்..... அதற்குப் பதில் தரவில்லையே?” தயங்கித் தயங்கி இழுத்தான் அவன்.

“பதில் கட்டாயம் தரவேணுமோ?” அவன் திரிராகப் பேசுவதுபோலப் பட்டது அவனுக்கு. அசடு வழியச் சிரித்துக்கொண்டே “தந்தால் நல்லது” என்றான்.

“பதில் எழுதுவது அவசியம் என்று பதேலை. ஏனென்றால்.....” சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது சச்சி வந்து விட்டாள். அத்துடன் பேச்சை நிறுத்தவேண்டி வந்து விட்டது. செந்தில் அங்கிருந்து நழுவிவந்துவிட்டான் சுதாவின் பேச்சு அவனை செல்வராசன்மீது அனுதாபப்படவைத்தது.

“செல்வராசன் போயும் போயும் இந்த ராங்கிக்காரியையா விரும்பினான். எப்போதுமே சுதாவுக்குச் செருக்கு அதிகம்தான். தான் வசதியுள்ளவள் என்றதிரிமிர்’ மனதோடு பொருமிக்கொள்வதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழி தோன்றவில்லை. தலை வாசலுக்குள் மாமா வீட்டிலிருந்து

கொண்டு வந்து கதிரைகள் போடப்பட்டன. சே..... நாற்காலிக்குக்கூட வசதியில்லாத தரித்திர வீடு...நாற்காலிகளை அடுக்கிவிட்டு வீட்டு விழுந்தையில் நின்ற சச்சியிடம்வந்தான் அவன்.

“ரேடியோவும் பாடினூல் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும். ஒரு ரேடியோ கூட வாங்க ஏலாமல் போட்டுது. மாமாவீட்டில படிக்கிற பாட்டுக்களைத்தான் இரவலாய்க் கேட்க வேண்டிக் கிடக்கு”

“நான் எங்கடை வீட்டை போய் எடுத்துக்கொண்டு வாறன்” சுதரபோன மறுநிமிடம் ரேடியோவுடன்திரும்பி வந்தான். வீட்டு விழுந்தையில் மாமாவீட்டு ரீப்போவை வைத்து அதில் அந்த டிரான்ஸிஸ்டரை வைத்தார்கள்.

“பன்னிரண்டு மணிக்கு பாட்டுக்கள் தொடங்கேக்கை ரேடியோவைப் போடலாம்.”

செந்தில் தலைவாசலுக்கு வந்தான். கோழிகளைத் திறந்து விட்டால் முற்றம் முழக்க தன்னிச்சையாகத் திரியும் என்று அடைத்தே வைத்திருந்தார்கள். அடைபட்ட கோழிகளின் ‘கொக்...கக்’ என்ற ஒலி பல மாதிரியும் எழுந்தது. அடிக்கடி அரிசிக் குறுணியும் தண்ணீரும்வைத்து அவைகளின் வாயை அடைக்க முயன்றுகொண்டிருந்தான் சச்சி.

நல்ல காலம். இன்று மழைக்கான அறிகுறியும் இல்லை. வானம் நிர்மலமான நீலத்துடன் இருந்தது. நல்ல வெயில் முற்றத்தின் சேறும் சகதியும் மறைந்து நிலம் காய்ந்து போயிருந்தது.

தலைவாசலுக்குள் போடப்பட்ட கதிரைகளில் மாமாவும் கதிரேசனும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பட்டும் படாமலும் அவர்களது பேச்சைக்கேட்டுக்கொண்டு சற்றுத் தன்னி நின்றுகொண்டிருந்தான் செந்தில்.

“சுதர இந்தத்தரம் நல்லமாதிரி பாஸ் பண்ணுவான். அவனை யாழ்ப்பாணத்தில விட்டுப் படிப்பிக்க வேணும். அவன் கெட்டிக்காரி. படிச்ச முன்னுக்கு வரக்கூடியவள்.”

மாமா பிரமாதமாக அளந்து கொண்டிருந்தார்.

'சுதாவுக்கு இப்பவே இந்தத் திமிரெண்டால் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்ப் படிச்சிட்டு வந்தால் பிடிக்கவே ஏலாமல் போகும்'

"சுதா நல்லாப் படிக்க இவன் செந்தில் ரோட்டளக்கிருன். இந்தத்தரமும் பால் பண்ணுவானே தெரியாது"

அண்ணனின் வார்த்தை அவன் மனதைக் குத்தியது. சுதாவோடு தன்னை ஒப்பிட்டுப் பேசியது அவனுக்குத் துளியும் பிடிக்கவில்லை. ஏதாவது சூடாகச் சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்தாலும், அப்பிடிப் பேசிக் காலையினிருந்தே உற்சாகமாக இருக்கும் மனநிலையைக் கெடுத்துக்கொள்ள மனம் வரவில்லை. எதையாவது பேசித் தொலைக்கட்டும். சூடென்று மாமா கூப்பிட்டார்.

"செந்தில்...!"

அவன் அருகே சென்றான்.

"சிகரட் இல்லையடா. வாரறவையானுக்கு ஒரு மரியாதைக்காக வெண்டாலும் கொடுக்க வேணும். ஓடிப்போய் வாங்கி வா"

செந்திலுக்கு இப்போது போக மனமில்லை.

"அண்ணை போகட்டும்"

"அவையள் அதுக்குள்ள வந்தாலும் அவன் வீட்டிலுதிரிக வேணும். நீ போ"

மீண்டும் சுருக்கென்றது. அண்ணனுக்கு இருக்கும் முக்கியத்துவம் தனக்கு இல்லையா?

"என்ன யோசிக்கிறாய்...? அவையள் வந்திருவினம். அதுக்குள்ள போயிட்டு வா."

மாமா அவசரப்படுத்தினார். வேண்டா வெறுப்பாக சம்மதித்தான் அவன். அண்ணன் கொடுத்த காசைப் பெற்றுக் கொண்டு சைக்கிளில் புறப்பட்டான்.

பரந்தன் சந்தியில் சிகரெட்டிற்காக நுழைந்த கடையில் செல்வராசன் யாருடனோ இருந்து அரட்டையடித்துக்

கொண்டிருந்தான். சிகரெட்டிற்குப் பையனிடம் சொல்லி விட்டு நின்ற போது செல்வராசன் வந்து பிடித்துக் கொண்டான்.

“சிகரெட் ஆடுக்கடா, வெளிப்படையாகவே குடிக்கத் தொடங்கியிட்டியா?”

கேலியாகக் கேட்டவனை அவசரமாக அடக்கினான் செந்தில். “இண்டைக்கு பெரியக்காவை பொம்பிளை பார்க்க வருகினம். அவைக்குத் தான் சிகரெட்.”

சிகரெட்டை கொண்டு வந்து வைத்தான் பையன். அதை எடுத்துக் கொண்டு காசைக் கொடுத்து விட்டு சைக்கிளை எடுத்தான்.

செல்வராசன் கூடவே வந்து, “என்னடா சுதா ஏதாவது பதில் தந்தாளா?” என்று கேட்டான்.

“இன்னும் இல்லை. நான் போக வேணும்.” செந்திலுக்கு அவசரம்.

“இண்டைக்கு நீயே கேக்கிறியா?”

சுதா எடுத்தெறிந்து பேசியதை இப்போது சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது. நேரம் போய் விடும்.

“நான் கேட்கிறேன். கவலைப்படாதே.” அவன் நினைவு வீட்டைச் சுற்றி வந்தது. அவர்கள் இந்நேரம் வந்திருப்பார்களோ?

“சரி. என் விஷயத்தை மறந்திடாதே.” தலையாட்டி விட்டு விரைந்தான். வீட்டு வாசலில் சாம்பல் நிற கார் ஒன்று நின்று கொண்டிருந்தது.

ஓ! அவர்கள் வந்து விட்டார்கள். உள்ளே தலைவாசலில் ஆட்களின் ஆரவாரம். அவன் சைக்கிளை உள்வேலியில் சாத்தி விட்டு மெதுவாக அடுக்களைப்பக்கம் நழுவினான். சச்சியும் சுதாவும் வந்தவர்களை உபசரிப்பதில் முனைந்திருந்தார்கள். சிகரெட்டை அம்மாவிடம் கொடுத்து விட்டு வேர்த்திருந்த முகத்தை நன்றாகத் துடைத்து விட்டான். அங்கு வந்த சச்சியிடம், “கொஞ்சம் பெளடர் எடுத்து வாடி முகம் வேர்த்திருக்கு நான் முன்னுக்குப் போக வேண்டாமே?” என்று அவசரமாக.

“உக்கும்...இப்ப உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்திருக்கின மாக்கும்.” சச்சிநொடித்து விட்டு நகர்ந்தான். அம்மா கூடச் சிரித்து விட்டாள். வேறு வழியில்லாமல் முகத்தை இரண்டாவது தடவையாக துடைத்து விட்டு தலைவாசலுக்கு வந்தான்.

இரண்டு பெண்கள் தலைவாசல் திண்ணையில் விரித்திருந்த பாயில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுடன் செல்லம்மாவும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள். பெரியக்காவின் மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்கிறார் என்று அறியும் ஆவலுடன் கண்களை உயர்த்திப் பார்த்தான். கதிரேசனுடன் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்த மாப்பிள்ளையைப் பார்த்ததும் தீயை மிதித்தவன் போலத் திடுக்கிட்டுப் போனான். உடம்பு வெலவெலத்து நடுங்கியது.

அன்று விசுவமடுவில் யாருக்கு வந்த கடிதத்தை விமர்சித்து நன்றாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டானே அந்த ராமநாதன் தான் அங்கே அமர்ந்திருந்தான். திடீரென்று ஒரு பயம் செந்திலைப் பிடித்து உலுப்பியது. தன்னை இந்த இடத்தில் கண்டால்— தான் தான் மணப்பெண்ணின்தம்பி என்று தெரிந்தால்— ராமநாதன் என்ன செய்வான்? இந்த வீட்டில சம்பந்தமே வேண்டாமென்று போய் விடுவானே? அந்த நினைப்பையே அவனால் தாங்க முடியவில்லை. வந்த சுவடு தெரியாமல் அடுக்களைப் பக்கம் நழுவி வந்து விட்டான். இயல்பாக முகம் வேர்த்து வடிந்தது. வந்து அடுக்களைத் தூணை அமர்ந்தான். முற்றத்தை மறைத்து அடுக்களைக்கு முன்னால் ஒரு வேலி கிடிகால் போடப்பட்டிருந்ததால் அவனை அப்பரவிருந்த யாரும் பார்க்கவில்லை.

அடுக்களைக்குள் ளிருந்து வெளியே வந்த சச்சி, “பவுடர் தரேலை எண்டு அங்கை போகாமல் இருக்கிறியே” என்று கேட்டுவிட்டு அறைக்குள் போய்ப்பவுடர் கொஞ்சம் கொட்டி வந்து கொடுத்தான்.

“எனக்கு வேண்டாம். கொண்டு போ” முகத்தை வெடுக்கென்று திருப்பிக் கொண்டான்.

அவனுடைய கனையிழந்த-சோர்ந்த முகத்தைக்கவனித்த சச்சி, "என்ன ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்" என்று கேட்டாள். உள்ளம் அதிர்ந்த நிலையில் இருந்த அவனால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பெண்களுடன் சிறிது நேரம் இருந்து விட்டு உள்ளே வந்த பெரியக்காவிடம் "என்ன அதுக்குள்ள வந்திட்டாய்" என்றுசச்சி சொல்லிச்சிரித்தாள்.

"போடி" என்று பொய்க் கோபம் காட்டி விட்டுபெரியக்கா அடுக்களைக்குள் போனாள்.

திடீரென்று மாமாவின் குரல் பலமாகக் கேட்டது.

"இல்லையே, இன்னொரு ஆம்பிளைப்பிள்ளை இருக்கு. எங்கை செந்திலைக் காணோம். செந்தில்... செந்தில்..."

'திக்கென்றது அவனுக்கு. சட்டென்று எழுந்தான்.

"மாமா கூப்பிடுகிறார் போ" சச்சிதள்ளினாள். வருவது வரட்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். நிமிர்ந்து மாப்பிள்ளையைப் பார்த்த போது மாப்பிள்ளையும் செந்திலைக் கவனித்தார். அவ்வளவு தான்.....

ராமநாதனுக்கு முகம் இருண்டு விட்டது. சட்டென்று எழுந்து விட்டான். செந்தில் ஒரு பூகம்பத்திற்கு தயாராகிக்கொண்டிருந்தான்.

"இவன்-?" ராமநாதன் தடுமாறிய போது...

"என் தம்பி" என்று முடித்தான் கதிரேசன்.

ராமநாதனின் முகத்தில் கசப்பு வெளிப்படையாக வழிந்தது. மாமாவும் கதிரேசனும், செந்திலையும், ராமநாதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள். செந்தில் குறுகிப் போனான்.

"எனக்கு இந்த வீட்டில கல்யாணம் செய்ய விருப்பமில்லை" நறுக்குத் தெறித்தாற் போல வார்த்தைகள் பிறந்தன. எல்லோரும் ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்டார்கள். ராமநாதனுடன் வந்த பெரியவர்கள், "என்னடா சொல்லுறாய்?" என்று அதட்டினார்கள்.

“ஒருவரும் ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம். எனக்கு இங்கை விருப்பமில்லை அவ்வளவு தான்.”

மாமா துடித்துப் போய், “காரணம் என்னென்று சொல்லப்பா. அவசரப்பட்டு ஒண்டையும் பேசாதை” என்றார்.

“அவனைக் கேட்டால் தெரியும்” செந்திலைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு மற்றவர்களைப் பார்த்து— “இந்த வீட்டில ஒரு தொடர்பும் எங்களுக்குக் கிடையாது. வாங்கோ போவம்” என்றான்.

செந்தில் தலை நிமிரவே பயந்து போய் நின்றான்.

ஒரு கணம் பேரமைதிக்குப்பிறகு— “நான் ஏழைதான். ஆனால் தன்மானமுள்ள ஏழை. என் ஏழ்மையைக் கேலிக்கிட மாக்கிய அற்புத்தியுள்ள ஒருவனின் அக்காவை கல்யாணம் செய்ய நான் தயாரில்லை” என்று கூறிவிட்டு ராமநாதன் வெளியேறினான். தொடர்ந்து அவனோடு வந்தவர்களும் வெளியேறினார்கள்.

இரைந்து புறப்படும் காரின் ஓசையைத் தொடர்ந்து செல்லம்மாவும் அவள் கணவனும் மெதுவாக வெளியேறி விட்டார்கள்.

பதை பதைப்புடன் நின்ற அம்மா பெரும் குரலில் அழ ஆரம்பித்தாள்.

கதிரேசன் வந்து செந்திலை உலுப்பினான். “என்னடா நடந்தது?”

தான் வினையாட்டாக அன்று செய்த தவறு இன்று பெரியக்காவின் வாழ்வையே பாதிக்குமளவிற்கு வளரக் கூடும் என்று அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. திக் கித்திணறி ஒருவாறு அன்றைய சம்பவத்தைச் சொல்லி முடித்தான்.

“நீ இந்தக் குடும்பத்திற்கு நன்மை தான் செய்யேலை. எந்தக் கெடுதலையாவது செய்யாமலிரேன். எத்தனை கஷ்டப் பட்டு இந்த இடத்தை தேடிப்பிடிச்சானுன்” கதிரேசன் கொடுத்தான்.

10

தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு கடிதம் மாறியதைச் சொன்னான் செந்தில்.

“மற்றக் கடிதம் எங்கேடா?”

கையை உதறிவிட்டுக் கொண்டான் செல்வராசன். “அதே கொப்பியில் ஒரு பேப்பரைக்கிழித்துத்தான் நானும் எழுதினேன். பிறகு இரண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு உன்னடையடை வந்தன். ஒண்டைத் தந்திட்டு மற்றதைக் கிழிச்சு எறிஞ்சிட்டன். அட கடவுளே... நான் எழுதினதைத்தான் கிழிச்சிட்டன். என்னடா செய்யிறது. நீதான் கடிதம் எழுதினதாய் சுதா நினைச்சிருப்பாள்” அவன் குரல் ஏமாற்றத்துடன் ஒலித்தது.

“நீதான் எழுதினனி என்று சொன்ன பிறகும் அவள் அப்படியேதான் இருந்தாள்”

“ஏதாவது சொன்னாளா?” பரபரப்பாகக் கேட்டான் செல்வராசன்.

“அவளுக்கு உன்னைப் பிடிக்கேலை எண்டில்லை. இந்த விவகாரமே பிடிக்கவில்லையாம். எங்களுக்கெல்லாம்தகுதி காணாதாம். உன்னைச் சொல்லுற சாட்டில என்னைத் திட்டித் தள்ளியிட்டாள். என்னமாய்க் கோவம் வந்தது தெரியுமே... விட்டுத் தள்ளடா. அது சரியான திமிர் பிடிச்சது.”

“அவள் தகுதிபற்றிப் பேசுவாள் என்று எனக்குத் தெரியுமடா. அதுதான் அவளைவிட நல்லாப்பாஸ் பண்ண வேணும் என்று விழுந்து விழுந்து படிச்சன்.”

அவன் அத்தனை ஆர்வமாகப் படித்த காரணம் இப்போது செந்திலுக்குப் புரிந்தது. அவனுக்கு இருந்த ஆர்வம் செந்திலை வியக்க வைத்தது. காதல் வசப்பட்ட இதயம் எத்

“என்னடா முறைக்கிறாய்?”

அடித்த காரணம் என்ன என்று கேட்க அவனுக்கு வாய் வரவில்லை. ஆனால், கோபம் மூண்டெழுந்து முகத்தைச் சிவப்பாக்கி வைத்தது.

“கோபம் வருகுதே. நீ செய்த வேலையைப் பார்த்தால் எங்களுக்குத்தானடா கோவம் வரும். உனக்கு என்ன நெஞ்சமுத்தம். இந்த வயதில செய்யக்கூடியதையே செய்திருக்கிறாய். உன்னை.....”

“நான் என்ன செய்தனான்?”

“இத பாரடா. நீ எழுதினதுதானே.”

கசங்கிய சிறு காகிதமொன்று கதிரேசன் கையில் படபடத்தது. வெடுக்கென்று அதை இழுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான். அவனைச்சுற்றி சகலதும் தட்டாமாலை ஆடின. எத்தகைய அதிர்ச்சி!

அது— சுதாவுக்கு செல்வராசன் எழுதுவது போல தன் கைப்பட அவன் எழுதிக் கொடுத்த கடிதம்..... அது எப்படி இங்கே வந்தது?

அவனுக்குத் தலையைச் சுற்றியது. கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டநிலையில் வார்த்தை எதுவுமின்றி அவன் நின்றான்.

“சொல்லடா, இது நீ சுதாவுக்கு எழுதிய கடிதம் தானே...?”

மென்று விழுங்கினான் செந்தில்.

இன்று யார் முகத்தில் விழித்தேனோ... ஒரே சோதனையாக இருக்கிறதே...

“சொல்லனடா...”

என்ன சொல்வான்...? செல்வராசனுக்காக எழுதிக் கொடுத்தேன். அது எப்படியோ இங்கே வந்து விட்டது என்று சொல்ல முடியுமா? செல்வராசனைக் காட்டிக் கொடுப்பது முறையாகாதே—

“டேய் மாமா அறிஞ்சால் என்ன நினைப்பார். நாங்கள் மானமாய் உழைச்சுப் பிழைக்க நீ விடமாட்டாய். இத்தனை வயது வந்தும் புத்தியில்லை. இதை மாமாட்டை இருந்து மறைக்கக் கூடாது. சச்சி போய் மாமாவை கூட்டிக்

கொண்டு வா. இண்டைக்கு இரண்டில் ஒன்று அறிய வேணும்.”

சச்சி அடுக்களைக்குப் பின் வேலிக்கு ஓடினாள். செந்தில் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான். இந்தப் புதுப் பிரச்சிணையை எப்படி சமாளிப்பது என்று திகைத்துப் போயிருந்தான். மாமா வந்ததும் அவன் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. மாமாவிடம் கதிரேசன் கடிதத்தைக் கொடுத்து எல்லா வற்றையும் கூறினான். மாமா எதுவும் பேசவில்லை. நடுங்கிக் கொண்டிருந்த செந்தில் மெதுவாக மாமாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவரது முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியும் இல்லை. அளவற்ற கோபம் வரும் நேரமெல்லாம் அவரது முகம் அப்படி இறுகிப் போயிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறான். அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறது—?

கண்களில் மளமளவென்று நீர் பொங்கியது. உண்மையைச் சொல்ல முடியாமல் தவித்துப் போனான்.

கடிதத்தைச் சுக்கு நூருகக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டு “இனியாவது ஒழுங்காய் இருப்பாய் என்று நினைக்கிறன்” என்று ஒரே ஒரு உறுமலில் தனது கோபத்தைக் காட்டி விட்டு அவர் அங்கிருந்து போனார். இந்த மட்டில் மாமா விட்டாரே என்ற திருப்தி அவனுக்கு. மனம் குழம்பியது. இந்தக் கடிதத்தை சுதாதான் இவர்களிடம் கொடுத்தானோ... செல்வராசன் எழுதிய கடிதத்தைத் தானே சுதாவிடம் கொடுத்தேன். அது எப்படி இங்கே வந்தது. அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

அவன் பேசாமல் நிற்க, கதிரேசனின் ஆத்திரம் அதிகரித்துக்கொண்டே போனது. மத்தியான நிகழ்ச்சியால் மனதுள் குமைந்து கொண்டிருந்தவை யெல்லாம் வெளியேறியது. கோபம் அடங்கும் வரை திட்டித் தீர்த்தான்.

மறுநாட்காலை செந்தில் சுதாவிடம் போனான். மாமாவயலுக்குப் போய் விட்டிருந்தார். மாமியையும் காணவில்லை. முன் விருந்தையில் கதிரையில் அமர்ந்தபடி ஒரு துணியில் கையால் பூப்போட்டுக் கொண்டிருந்தான்

சுதா. மேஜையிலிருந்த வாணலியிலிருந்து பொங்கும் பூம்புனல் பிரவாகித்துக்கொண்டிருந்தது.

“சுதா”

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்த அவள், அவளை எதிர்பார்க்காதவள் போலத் தடுமாறி, “என்ன?” என்றாள்.

“நான் உன்னட்டைத் தந்த கடிதம் எங்கை?”

“ஏன்?”

“எனக்கு வேணும் தா..”

“இப்ப அது என்னட்டை இல்லை..”

“எங்கை?”

“உங்களுக்கு எதுக்கு?”

அவனுக்கு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. தான் எழுதிய கடிதத்தைத்தான் செல்வராசன் மாறித் தந்துவிட்டானோ? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

பகீரென்றது!

தான்தான் கடிதம் எழுதியது என்று சுதாவும் நம்பி விட்டிருப்பானோ? விஷயம் விபரீதமாகப் போய்விட்டதை உணர்ந்து சுதாவிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிடத் தீர்மானித்தான்.

“சுதா!”

“நீங்கள் போயிருப்பீர்கள் என்று நினைச்சன்..”

அந்த அலட்சியம் அவளை முள்ளாக நெருடியது.

“சுதா! நான் உனக்கு காதல் கடிதம் எழுதேலை..”

“இது உங்கடை கையெழுத்து என்று எனக்கு நல்லாத் தெரியும்..”

“உனக்கு செல்வராசனைத் தெரியும் தானே..”

“தீபாவின் அண்ணன்..”

“அவன் உன்னை விரும்பினாலும், அவன்தான் உனக்கு ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டுமென்றும் எப்படி எழுதுவதென்றும் கேட்டான்..”

சட்டென்று சுதா அவளை உறுத்துப் பார்த்தாள்.

“அதனால்தான் நான் எழுதிக் கொடுத்தேன்..”

“கீழே அவனின் பெயர் இல்லையே. வெறும் அன்பன் எண்டுதானே போட்டிருக்கு.”

“நான் எழுதிவிட்டுப் பார்த்து எழுதிய பின் கீழே பெயரைப் போடு எண்டு குடுத்தேன். அவன் பார்த்து எழுதி விட்டு மாறி இதைத் தந்துவிட்டான். ஒரே கொப்பியில் கிழித்த பேப்பரில் இரண்டு பேரும் எழுதியதால் மாறிவிட்டது. அவன் கவனிக்காமல் தந்திட்டான்.”

சுதா மௌனமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஊசி பிடித்த கை அப்படியே நின்றது. இருவரது மௌனத்தின் இடையே வானொலி இதமாக பாடிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு நிமிடத்தின் பின் செந்தில் சொன்னான்:

“நேற்று வீட்டிலே பெரிய சண்டை. என்னை உண்மையைச் சொல்ல முடியேலை. அதுதான் உன்னட்டை சொல்ல வந்தான். நீ என்னைப் பற்றி தப்பாக நினைக்காதே.”

“நான் நினைக்கிறது இருக்கட்டும். உங்கடை வீட்டார் எப்படி வேதனைப் படுவினம். அதை நீங்க யோசித்தீங்களா?”

“அவையள் என்னைப் பற்றி எப்பவும் தப்பாகத்தானே நினைக்கிறவையள். புதிசா நினைக்க ஒண்டுமில்லை. எனக்கும் அவையிட்டை ஏச்சு வாங்கிப் பழகியிட்டுது. சுதா! இந்தக் கடிதத்தை செல்வராசன் எழுதியதாய் நினை. அவன் உன்னை விரும்பிறானும். நீ.....?”

சுதா அவனைப் பார்த்து தீ விழி விழித்தாள்.

“உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லையா?”

செந்தில் திணறி விட்டான்.

“பின் என்ன. இந்த வயதில் நினைக்க வேண்டிய எண்ணங்களா இவை.”

தான் கொடுத்த கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு இவ்வளவு நாளும் பேசாமலிருந்துவிட்டு இப்போ அது செல்வராசன் எழுதியது என்றதும் சீறிப் பாய்கிறாளே என்று நினைத்தான் அவன்.

“செல்வராசனிட்ட என்ன சொல்ல...?...”

“ஓண்டும் சொல்ல வேண்டாம். இதையெல்லாம் நான் வீட்டில் சொன்னால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா? நீங்கள் தான் எழுதியது என்று நினைத்தேன். உங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க விருப்பமில்லையாதலால் பேசாமலிருந்தான்.”

“அப்ப இந்தக் கடிதம் எப்பிடி எங்கடை வீட்டுக்குப் போனது?”

“நான் ஒரு புத்தகத்துள்ள வைச்ச கடிதத்தை சச்சி கண்டிட்டாள். அவள்தான் கொண்டு போய் வீட்டில குடுத்தவள். நான் கொடுக்கிறதெண்டால் எப்பவோ குடுத்திருப்பன்.”

ஓகோ சச்சிதான் எல்லாத்துக்கும் காரணமோ? பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான்.

“நான் எழுதேலை. அவள்தான் எழுதினான் எண்டதை நீயாவது நம்புறியே அது போதும். நான் வாறன்.”

“செந்தில்! செல்வராசனிட்டைச் சொல்லுங்கோ இனிமேல் இப்பிடியெல்லாம் எழுத வேண்டாமெண்டு.”

“பாவம் அவன்.”

“அவன் பாவமெண்டால் நான் என்ன செய்யிறது. எதுக்கும் ஒரு தகுதி வேண்டாமோ?”

சட்டென்று திரும்பினான் செந்தில்.

“என்ன தகுதி?”

“வாழ்க்கையில் முதல் தகுதி படிப்பு. நல்ல உழைப்பு. அவன் இன்னமும் எஸ். எஸ். சி. பாஸ் பண்ணலை. அதுக்குள்ள எனக்கு கடிதம் எழுதத் தொடங்கியிட்டான்.”

அவனுக்குச் சுருக்கென்றது. செல்வராசனைச் சாரும் சாக்கில் அவனைத்தான் சுட்டிக் காட்டுகிறாரோ?

“அவன் எழுதினது உனக்குப் பிடிக்கேலை எண்டால் விட்டுத்தள்ளு. அதுக்காக அவனைத் தாழ்வாகப்பேசாதை”

“ஏன் பேசினால் என்ன? ஏன் வரையில் சம்பந்தப்பட்டால் பேசத்தான் செய்வன். படிப்பம், முன்னேறுவம் என்புல்லலை. தெருவைச் சுத்திக் கொண்டு—”

“அவன் ஒன்றும் உழைக்காமல் சும்மா இருக்கேலை.”

“நீங்கள் இருக்கிறீங்களே.....”

“என்னைப் பற்றி நீ பேசத் தேவையில்லை” அவன் முறைத்தான்.

“கோவம் வாறதில குறைச்சலில்லை. குடும்பத்தில அக்கறையில்ல; பொறுப்பில்ல. இன்று உங்களால அக்கா வின்ரை வாழ்க்கை பாழாயிட்டுது. பார்த்தீங்களா?”

அவன் சொன்னது உண்மையாக இருந்தாலும் கூட அதை அவன் சொன்னது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவன் விறுவிறுவென வெளியேறினான். அவன் கோபமெல்லாம் இப்போது சச்சியின் மீது திரும்பியது. சரியான பிசாசு... அவளுக்கு... மனதுள் கறுவிக் கொண்டே நேராக அவளைத் தேடிப் போனான். வீட்டிற்குள் நுழைந்தவன் அப்படியே நின்று விட்டான்.

தலைவாசலுக்குள் சச்சியும் தீபாவும் அமர்ந்து 'பொன்னான மலரல்லவோ' பற்றி உற்சாகமாக விமர்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தீபா அவன் வீட்டுக்கு வருவதுண்டு. முன்பெல்லாம் தீபா வந்தால் அவள் போகும் வரையில் ஏதோ முக்கிய வேலை செய்பவனைப் போல அங்கேயே சுழன்று கொண்டிருப்பான். இப்போது தீபாவைத் திடீரென்று பார்த்ததும் அவன் உள்ளம் பொங்கியது. அவளுடன் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபம் இன்னமும் தீர்க்கப்படாமலே இருந்தது. எல்லோருமே தன்னை விட்டுப் பிரிந்து விட்டது போலவும் தான் தன்னந்தனியாக இருப்பதாகவும் அவனுக்குப்பட்டது. தீபா அவனைப் புறக்கணிப்பதை அவனால் தாங்க முடியாது.

அவன் வந்ததை தீபா கவனிக்கவில்லையோ அல்லது கவனித்தும் அதை காட்டிக் கொள்ளவில்லையோ தெரியாது. அவள் பாட்டிற்குச் சிரிந்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். செந்திலின் மனம் குமைந்தது. அவள் கோபித்ததில் தான் மட்டும் இத்தனை குமுறல் குமுற அவள் சந்தோஷமாக சிரிக்கிறாள்... இது அவளால் எப்படி முடிகிறது?

செந்தில் கிணற்றடிப் பக்கம் நடந்தான். கால்களுக்கு கிடையே ஓடும் பூனைக் குட்டியை ஆத்திரந்தீர உதைத்து விட்டுப் போனான். தென்னை மரமும் வாழை மரங்களும் சூழ்ந்து நின்று கிணற்றடிப் பக்கத்தை ஒரு சோலையாக்கியிருந்தன.

கிணற்றடிக்கு கிட்ட வந்துதான் நிமிர்ந்தான். துணிகள் துவைக்கின்ற கல்லில் பெரியக்கா அமர்ந்து ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். நேற்றைய சம்பவத்தின் தாக்கம் அவளது வாடிய முகத்தில் தெரிந்தது. அவளைக் கண்டதும் மேலே போக மனமில்லாமல் திரும்பிவந்து தலை வாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டான். சிறிது நேரத்தில் தீபா புறப்பட ஆயத்தமானாள்.

“சச்சி புத்தகம் கவனம். நான் வாறன்.”

தீபா முற்றத்தில் நடக்கும்போது ஒரு வினாடி திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். இருவர் பார்வையும் சந்தித்துப் பிரிந்தது. செந்திலின் பார்வையில் இருந்த ஏக்கம் அவளிடம் இல்லை. அவள் மிக சாதாரணமாக நடந்து சென்றாள். அவளோடு வாசல்வரை சென்று வழியனுப்பிவிட்டு வந்த சச்சியிடம் அவன் சிறி விழுந்தான்.

“எத்தனை பேருக்குத் தங்கைச்சிமார் வாய்ப்பினம். எனக்கு கிடைச்சமாதிரி ஒரு பிசாசு யாருக்கும் கிடைச்சிராது.”

“என்ன என்னில பாயிராய்? என்ன விஷயம்?” அவள் ஒன்றும் நடவாதது மாதிரி சாதாரணமாகக் கேட்டது அவன் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது.

“அந்தக் கடிதத்தை நீ தானே அண்ணைவிட்டை குடுத்தது.”

“எதை? நீ சுதாவுக்கு எழுதினதையா? ஓ, நான்தான் குடுத்தனான்.”

“அதை நான் சுதாக்கு எழுதேனே.”

“அண்டின் சுதா என்றிருந்ததே. அப்ப யாருக்கு எழுதினாள்?”

“வாயை மூடு. நான் ஒருவருக்கும் எழுதேலை.”

“நான் நம்பமாட்டேன்”.

“நம்பாட்டிப் போ. சுதா நம்பியிருக்கிறாள். நீ எதுக்கு அண்ணையிட்டை காட்டினனி”?

“நீ ஏன் எழுதினனி”

“நான் எழுதேலை. உண்மையை நீ நம்பாட்டி எனக்குப் பாதகமில்லை.”

“இப்ப மட்டும் சாதகமாகவா இருக்கு. அண்ணையிட்டை வாங்கின அடி மறந்து போச்சோ.”

“அடிக்கட்டும் எண்டுதான் குடுத்தனியே...”

“இல்லை திருந்தட்டும் எண்டு.”

“நான் திருந்த எந்தக் குற்றமும் செய்யேலை.”

“நீ சுதாவுக்கு கடிதம் எழுதினது பிழைதானே.”

“உண்மை சுதாக்குத் தெரியும்.”

“காலம்பர சுதாவிட்டை ஒடியிட்டியே விளக்கம்கேட்க. அவள் என்ன சொன்னாள். நாலு வார்த்தை குத்தலாக சொல்லியிருப்பாளே...”

“எல்லாமே பிசாசுக் கூட்டங்கள். ஆங்காரம் பிடிச்சதுகள்” வெறுப்புடன் சொன்னான். அந்த ‘எல்லோரு’க்குள்ளும் தீபாவும் அடக்கம். அவள் அலட்சியத்தை நினைத்து இப்படிச் சொல்லிப் பழி தீர்த்துக் கொண்டாள். தீபா தானாக வந்து கதைக்க மாட்டாள். அவள்தான் முயற்சி செய்ய வேண்டும். எப்படி?

கதிரேசன் அவனுடன் கதைக்கவில்லை. அம்மாவும் சிறிச் சிறிப் பாய்ந்தாள். அன்று மாலை செந்தில் தீபாவுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். மிக உருக்கமாக (அவன் வரையில்) எழுதி மடித்து சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு செல்வராசனைச் சந்திக்க அவன் விட்டுக்குப் புறப்பட்டான். தீபாவைத் தனிமையில் சந்திக்க குறைந்த பட்சம் ஒரு வினாடியாவது கிடைக்காதா என்ற எதிர்பார்ப்பு... அவன் புறப்பட்டு வாசலுக்குப் போனதும் சச்சி கேட்டாள்.

“எங்கை போராய்?”

“செல்வராசன் வீட்டை..”

“கொஞ்சம் நில்லு..”

சச்சி ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுத்தாள். “இதைக் கொடுத்து விடறியா... தீபாவின் புத்தகம்.” வேறு நாட்களென்றால் நான் ஒன்றும் உன் வேலைக்காரனில்லை என்று சிறிவிட்டுப் போயிருப்பான். இன்று அவன் சொல்லவில்லை. உள்ளூர் சந்தோஷத்தடன் புத்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டு நடந்தான். கடிதத்தை எடுத்து புத்தகத்துள் வைத்தான்.

செல்வராசன் வீட்டிலேயே இருந்தான், கதவை முதலில் திறந்தது தீபாதான். ஒரு வினாடி கண்கள் படபடக்க அவனைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போய்விட்டான். அந்த படபடப்பு அவனுக்கு இதமாக இருந்தது. வீட்டு ஹால் பெரிதாக இருந்தது. கதவுகளில் திரைச் சீலைகள் தொங்கின. ஒன்றிரண்டு ஓவியங்களும் தீபாவின் இள வயதுப் படங்களும் சுவரை அலங்கரித்தன. சிறிதானாலும் நாகரிகமான வீடு, சொல்லப்போனால் கிராமத்தில் முத்தையாதான் அதிக வசதியுள்ளவர். தாயில்லாத தன் இரு பிள்ளைகளையும் செல்லமாக வளர்ப்பவர்.

செல்வராசன் வந்து அவனை அழைத்த போது புத்தகத்தைக் கொடுத்து, “சச்சி தந்தான். தீபாவின் புத்தகமாம். ஏதோ கடிதமும் கூட வைத்தான். கவனமாகக் குடுக்கச் சொன்னான்” என்றான் செந்தில், சற்று உரக்க. உள்ளே நிற்கும் தீபாவின் காதில் விழவேண்டுமே...

செல்வராசன் புத்தகத்தைப் பிரிக்க இடமில்லாமல் தீபாவே வந்து வாங்கிக் கொண்டு போனான். செந்திலுக்குச் சிறிது மனநிம்மதியாக இருந்தது. இருவரும் பாலத்தடிக்கு நடந்தார்கள். பாலத்து மேடையில் அமர்ந்த உடனேயே...

“சுதா ஏதாவது சொன்னாள்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் செல்வராசன். செந்திலுக்கு சங்கடமாக இருந்தது. அதை எப்படிச் சொல்வது?

10

தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு கடிதம் மாறியதைச் சொன்னான் செந்தில்.

“மற்றக் கடிதம் எங்கேடா?”

கையை உதறிவிட்டுக் கொண்டான் செல்வராசன்.

“அதே கொப்பியில் ஒரு பேப்பரைக்கிழித்துத்தான் நானும் எழுதினேன். பிறகு இரண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு உன்னடைய வந்தன். ஒண்டைத் தந்திட்டு மற்றதைக் கிழிச்சு எறிஞ்சிட்டன். அட கடவுளே... நான் எழுதினதைத்தான் கிழிச்சிட்டன். என்னடா செய்யிறது. நீதான் கடிதம் எழுதினதாய் சுதா நினைச்சிருப்பாள்” அவன் குரல் ஏமாற்றத்துடன் ஒலித்தது.

“நீதான் எழுதினனி என்று சொன்ன பிறகும் அவள் அப்படியேதான் இருந்தாள்”

“ஏதாவது சொன்னாளா?” பரபரப்பாகக் கேட்டான் செல்வராசன்.

“அவளுக்கு உன்னைப் பிடிக்கேலை எண்டில்லை. இந்த விவகாரமே பிடிக்கவில்லையாம். எங்களுக்கு கெல்லாந்தகுதி காணாதாம். உன்னைச் சொல்லுற சாட்டில என்னைத் திட்டித் தள்ளியிட்டாள். என்னமாய்க் கோவம் வந்தது தெரியுமே... விட்டுத் தள்ளடா. அது சரியான திமிர் பிடிச்சது.”

“அவள் தகுதிபற்றிப் பேசுவாள் என்று எனக்குத் தெரியுமடா. அதுதான் அவளைவிட நல்லாப்பாஸ் பண்ணவேணும் என்று விழுந்து விழுந்து படிச்சன்.”

அவன் அத்தனை ஆர்வமாகப் படித்த காரணம் இப்போது செந்திலுக்குப் புரிந்தது. அவனுக்கு இருந்த ஆர்வம் செந்திலை வியக்க வைத்தது. காதல் வசப்பட்ட இதயம் எத்

தனை கஷ்டங்களுக்கும் ஈடு கொடுக்கும்... ஆனாலும், அவன் நினைக்கிறமாதிரி படித்துமுன்னேற முடியவில்லையே. படிப்பு மண்டையில் ஏறினால்தானே.....

பரீட்சை முடிவுகள் வரும் நாள் நெருங்குகிறது என்பதை நினைக்க திக் திக்கென்று மனம் அடித்தது. இம்முறையும் பாஸ் பண்ணுவனோ என்னமோ... பாடசாலையில் இருந்த போது கூட இரண்டாம் தடவை பரீட்சை எடுக்க முடியவில்லை. இம்முறையும் பெயிலென்றால் ஒருவர் கண்ணிலேயும் முழிக்கேலாமல் வரும். ரிசல்ட் நிறைபற்றி நினைத்ததும் உள்ளம் துவண்டு விட்டது. செல்வராசனும் எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

* * *

மறுநாள் மாலை தீபா ஏதாவது பதில் தருகிறாளா என்பதற்காக செல்வராசன் வீட்டுக்குப் போனான்.

செல்வராசன் வீட்டில் இல்லை என்பது ஹாலைப் பார்த்ததுமே தெரிந்தது. தந்தை முத்தையா அவனை மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு "அவன் வீட்டில் இல்லைத் தம்பி..." என்றார்.

ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிப் போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று நினைக்கையில், இடப்பக்க அறைத் திரைச் சீலையை விலக்கிக்கொண்டு தீபா வந்தாள்.

"இதை சச்சியிடம் கொடுத்து விடுங்க. அவளுக்கு ஒரு கடிதம் உள்ளே வைச்சிருக்கிறேன்." அவன் பக்கத்துக் கதிரையில் புத்தகத்தை டொக்கென்று போட்டு விட்டு விலகி விட்டான். செந்திவின் மணம் ஜீவ்வென்று துள்ளியது. தனக்கு எழுதிய கடிதத்தைத்தான் மறைமுகமாக சச்சிக்கு என்று குறிப்பிடுகிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவன் அதைப் படித்துவிடத் துடித்தான்.

அவசரமாக செந்தில் வெளியேறினான். தெருவை அடைந்ததுமே கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்தான். படபடக்கும் நெஞ்சோடு படித்தான்.

“செந்தில் உங்கள் மடல்பார்த்தேன். உங்கள் உருக்கம் எனக்குப் புரிகிறது. இந்த இடைவெளி உங்கள் மனதை ஒருநிலைப் படுத்தியிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். வழக்கம் போல நானே மாலை வேப்பமரத்தடியில் சந்திப்போம்— தீபா”

செந்தில் வானத்தில் பறந்தான்.

* *

* *

“தீபா—”

அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“என் மீது கோபமா?”

“இப்போது இல்லை”

“அப்ப முந்தி இருந்ததா?”

தீபா அவளை அர்த்தத்தோடு பார்த்தாள். செந்தில் சமாளித்துக்கொண்டு—

“இனிமேல் அப்படி நடக்க மாட்டேன்” என்றான்.

அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

“என்னை நம்ப மாட்டியா?”

“நம்பாட்டி இங்கை வருவனே—?”

அவனுக்குத் திருப்தியாக இருந்தது.

“சச்சி ஒரு கதை சொன்னாள்.”

தீபா சொன்னதும் செந்தில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“நான் சொல்லட்டே. சதாவின்றை விஷயம். சரியா?”

“சரி அவளுக்கு நீங்கள் கடிதம் எழுதினதாய் சொன்னாள்.”

செந்தில் உண்மையை விளக்கிச் சொன்னான்.

“அவள் சொன்னாலும் நான் நம்பேலை” என்றாள் தீபா.

வேறிடத்தில் பேச்சு தாவி பரீட்சை முடிவுகளில் வந்து நின்றது.

“ரிசல்ந் வரப்போகுதாம் செந்தில்.”

“அதுதான் பயமாயிருக்கு. சரியில்லாமல் வந்தால் எப்படி உன் மூகத்தில் விழிப்பன். சச்சி பிய்த்தெடுத்தும் போடுவாளே...” அவன் குரல் கரகரத்தது.

“அப்பிடி ஏதும் சரியில்லாமல் வந்தால் கூட அசட்டுப் பிசட்டென்று ஏதும் செய்திடா தீங்க.”

மாலை மயங்கி இருள் படர்ந்தது. மாடுகளின் ‘அம்மா’ என்ற குரல்கள் மாறி மாறி எழுந்தன. கழுத்திலுள்ள மணிகள் குலுங்கின. தீபா பாவாடையைத் தட்டிக்கொண்டே எழுந்தாள்.

செந்தில் வயலுக்கு வந்தான். பின்பக்க ஒழுங்கையால் அவன் வந்துகொண்டிருந்த போது தெருவில் இருந்து மூன்றாவது வீட்டிலுள்ளிருந்து கதிரேசன் வெளியேறி வயல் பக்கமாக போய்க் கொண்டிருந்தான். அந்த வீடு— செல்வராசன் குறிப்பிட்ட சிவகாமியின் வீடு. தான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதானா? இந்தச் சிறிய வயதில் தனக்கிருக்கும் உணர்வுகளையும் உரிய வயதில் அண்ணனுக்கு இருக்கும் உணர்வுகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். சிறிது தயங்கி விட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

* *

* *

எப்படி நாட்கள் இத்தனை வேகமாக ஓடுகின்றன என்று செந்திலுக்குப் புதிராக இருந்தது. இரண்டு வாரங்களை விழுங்கிவிட்டு அன்று புதிய பொழுதாக மலர்ந்தது.

பரீட்சை ரிசல்ட் வரும் தினம். அவன் மனதை என்னமோ பிசைந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டைப் பொறுத்தவரை ஏற்பட்ட மாற்றம் அவனை வெகுவாகத் தாக்கியது. கதிரேசன் அவனுடன் பேசுவதே இல்லை. அவன் எது செய்தாலும் அம்மா குற்றம் கண்டுபிடித்து திட்டிகிறாள். பெரியக்காவைப் பாரீக்கும்போதெல்லாம் தர்மசங்கடமாக இருந்தது.

அவனால் ஏற்பட்ட இந்த நஷ்டத்தை அவன் எப்போது— எப்படி நிவர்த்தி செய்யப் போகிறான்—?

சுதாவும் சச்சியும் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் இருந்தனர். அவர்களின் உற்சாகம் செந்திலின் மனதைக் கீறிவிட்டது.

காலையில் ஒரு பீடி உணவுடன் தபாற் கந்தோருக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான். செல்வராசனுடைய சாரம் போல தானும் முதல் நாள் வாங்கிய பற்றிக் சரத்தைப் பெட்டிக்குள்ளிருந்து எடுத்து உடுத்துக் கொண்டான். பெட்டிக்குள்ளிருந்து பெல்பொட்டம் தலைநீட்டியது. அதை எடுத்து ஆசையோடு பார்த்து விட்டுத் திரும்ப வைத்தான். இதை அணிந்து கொண்டு கம்பீரமாக நடக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்குமா? அவன் புறப்படும் போதே சச்சி இரைந்தான். "ஸ்கூலுக்குப்போய் எங்கள் ரிசல்ட்றையும் பார்த்து வா."

தபாற் கந்தோர் வாசலில் ஏற்கனவே செல்வராசன் நின்று கொண்டிருந்தான். கூடப் போய் நின்ற செந்திலின் மனம் எதையெதையோ அசை போட்டது. முதல் தடவை அவன் ஒரே ஒரு பாட்டம்தான் சித்தி பெற்றிருந்தான். அதுவும் சாதாரண சித்தி தான். மறு வருடம் பரீட்சை எடுக்கவே முடியவில்லை.

அந்த நாளைய நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்த்தான் அவன்.

இரண்டாவது ஆண்டுப் பரீட்சை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்த சமயம், பாடசாலையில் படிப்பதற்காக லீவு விட்டிருந்தார்கள். சில மாணவர்கள் விட்டிருந்து படிக்க, சிலர் பாடசாலைக்கே வந்தும் படித்தார்கள். செந்திலும் செல்வராசனும் தவறாமல் போய் வந்தார்கள். தீபாவுடன் மூன்று மைல் போய்வரும் சந்தர்ப்பத்தை இழக்க செந்தில் தயாராக இல்லை.

அவன் உண்மையான அக்கறையுடன் படிப்பில் ஈடுபடுவதில்லை. இம்முறை எடுத்தாலும் கூட பாஸ் பண்ண முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இல்லை.

ஒரு நாள் பாடசாலையின் ஒரு ஓரக் கட்டடத்தில் சில மாணவர்கள் இருந்து படித்துக் கொண்டிருக்க, செந்தில் இன்னொரு மாணவனுடன் இருந்து ஏதோ பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“டேய் செந்தில்! ஜெயா டிச்சரும் ராஜரட்ணம் மாஸ்டரும் இப்பல்லாம் துலியா சிரிச்சுச் சிரிச்சுக் கதைக்கினமே. கவனிச்சியா?”

“இல்லையேடா” என்று சூள் கொட்டினான் செந்தில். தான் கவனிக்காததில் அளவற்ற வருத்தம் அவனுக்கு.

“மாஸ்டர் என்ன கேட்டாலும் டிச்சர் சிரிச்சுச் சிரிச்சு நெளியிறு. அண்டைக்குப் பாரடா. டிச்சர் தலைக்கு வைச்சுக் கொண்டு வந்த ரோஸ் கிழே விழுந்திட்டுது. அதை அவர் எடுத்து அவின்ரை தலையில் வைக்கிறார்.”

“நீ பொய் சொல்லறாய். தலையில் வைச்சதைக் கண்டனியோ?”

“தலையில் வைக்கேலைத்தான், கையில் கொடுத்தவர். எண்டாலும் அவருக்கேன் இந்தப் பியோன் வேலை. விழுந்த பூவை அவ எடுப்பா தானே.”

“அப்ப அவையருக்கை ஏதோ இருக்கு. என்ன?”

“அப்பிடித்தாண்டா நானும் நினைக்கிறன். படிப்பிக்க வந்த இடத்தில் தாங்களல்லே பாடம் படிக்கினம். நேற்று அவர் டிச்சரிட்டை ஏதோ குடுத்தவர். நான் வடிவாய்க் கண்டனான். கடிதமாய் இருக்குமோ?”

“என்னைக் கேட்டால்...? நானே பார்த்தனான்?”

“செந்தில், அது கடிதமாயிருக்கும் எண்டுதான் நான் நினைக்கிறன். உவையருக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேணுமடா. இண்டைக்கு ஸ்கூல் விட்டதும் நீ வீட்டுக்குப் போகாதை. ஒரு வேலை செய்வம்.”

“என்ன வேலை?” கேட்டான் செந்தில்.

மாலை தீபாவுடன் ஒன்றாகப் போக முடியாமல் இருக்குமோ?

“பிறகு சொல்லறன். நீ நிற்கிறியா?”

அப்போதைக்கு அந்த மாஸ்டர் — டிச்சர் விவகாரம் தான் செந்திலுக்கு முக்கியமாகப் பட்டதால் சரியென்று தலையாட்டினான்.

அன்று மாலை, வெறிச்சென்றிருந்த பாடசாலைச் சுவர்களில் செந்திலுடன் பேசிய அந்த மாணவனின் கரம் கரிக் கட்டியால் வண்ணம் காட்டியது. தன் கையெழுத்தென்று தெரியாதிருக்க வேண்டுமென்றே அவன் சாய்த்துச்சாய்த்து எழுதுவதையே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் செந்தில். தமிழில் ஒரு கட்டுரை எழுதத் தெரியாதவன் அடுக்கு அடுக்கு வசனங்களை விளாசித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். அந்த இரண்டு ஆசிரியர்களையும் இதற்கு மேல் தாழ்த்தி எழுத முடியாது என்ற அளவிற்கு விமர்சித்து எழுதி விட்டு திருப்தியுடன் தலையாட்டிக்கொண்டு செந்திலிடம் திரும்பினான் அந்த மாணவன். செந்திலின் மிரண்ட பார்வைக்குக் காரணம் அறியத் திரும்பிய மாணவனின் கண்கள் அதிபரின் முகத்தில் நிலைத்தன. அதிபரின் பிரம்பு இருவரையும் நன்றாகப் பதம் பார்த்தது. செந்திலுக்கு அதிர்ச்சி மாறவில்லை. நேரடியாக குற்றம் எதையும் செய்யாத தனக்கும் சேர்த்து தண்டனை கிடைத்ததை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை.

“ஓடுங்கள்.”

உறுமிய உறுமல் இருவரையும் வெளியே ஓட வைத்தது. மறுநாள் எதுவும் நடவாத மாதிரி இருவரும் பாடசாலைக்குள் நுழைந்தனர். காலை யில் கடவுள் வணக்கம் நடந்து முடிந்ததும் முன் மேடையில் கம்பீரமாக அதிபர் நின்று மாணவர்களைப் பார்த்துப் பேசினார். “நல்ல பயிர்களுக்குள் தோன்றும் ஒன்றிரண்டு களைகளினால் பயிர்களே நாசமாகப் போய் விடுவது இயல்பு. நல்ல மாணவர் மத்தியில் சில விஷமமான மாணவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்களை வெளியேற்றாவிட்டால் பல மாணவர்கள் கெட்டுப் போக வழி கிடைத்து விடும்” என்று ஆரம்பித்து நேற்றைய சம்பவத்தை பட்டும் படாமலும் சொன்னார். ஆனால், சம்பந்தப்பட்ட மாணவர்களின் பெயரைச் சொல்லவில்லை.

இந்த மட்டில் தங்கள் மானம் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டது குறித்து செந்திலுக்கு ஓரளவு நிம்மதி. அந்த மாண

வனை ரகசியமாகப் பார்த்தான். அவனும் பேயறைந்தவன் போல செந்திலைப் பார்த்து விழித்துக் கொண்டிருந்தான். வகுப்பிலிருக்கும் போது அதிபரின் அழைப்புக் கிடைத்தது இருவருக்கும். இருவரும் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டு விட்டார்கள். எவ்வளவு கெஞ்சியும் அந்த வருடம் பரீட்சையை எடுக்க அதிபர் அனுமதிக்கவில்லை. புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறிய போது கூட ஓரளவு அலட்சியமே மனதில் இருந்தது. அதன் பாதிப்பு அவனுக்கு அந்த நேரத்தில் புரிந்திருக்கவில்லை. மாலை அவன் வீட்டிலிருக்கும் போது புயல் போல் சச்சி உள்ளே நுழைந்தான். புத்தகங்களை டொக்கென்று போட்டு விட்டு, “இவனால் என் மானமே போயிட்டுது” என்று கத்தினான். காரணம் கேட்ட அம்மாவையும், பெரியக்கா, சின்னக்காவையும் பார்த்துச் சீறினான் சச்சி.

“உதவாக்கரைகளோட சேர்ந்து இவனும் கெட்டுப் போயிட்டான். படிப்பிக்கிறவைகளைப் பற்றி கீழ்த்தரமாக சுவர் எல்லாம் எழுதி வைக்கிற அளவுக்கு ரொளடியாய்ப் போயிட்டான். இப்ப டிஸ்மிஸ் பண்ணி வந்திருக்கிறான். உன் அண்ணன்; உன் அண்ணன் என்று எல்லோரும் என்னைத்தானே கேலி செய்யினம். இவனால் எனக்குத்தான் அவமானம்.”

அவள் குமுறலை செந்தில் லட்சியம் செய்யவில்லை. ஒரே ஒரு பயம்தான் அவன் செஞ்சில் நிறைந்திருந்தது. இதைப் பற்றி தீபா என்ன நினைத்துக்கொள்ளுவாளோ —

அப்போதெல்லாம் அவன் தீபாவைத் தனிமையில் சந்திப்பதில்லை. பேசுந்திலுள்ளோ அல்லது சிறு கடிதம் மூலமாகவோ தான் பேசிக் கொள்வார்கள். இனிமேல் தீபாவைச் சந்திப்பதும் கஷ்டம். பேசுவதும் கஷ்டம். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் குழம்பிப் போயிருந்தான். இரண்டாம் நாள் அவன் பெயருக்கு நீண்ட கடிதம் எழுதியிருந்தான் தீபா. அதில் அவன் கல்வி கற்க வேண்டிய அவ

சியத்தையும், சமூகத்தில் அந்தஸ்துடன் உலவ கல்வி எவ்வளவு தேவை என்பதையும் விபரித்திருந்தாள்.

நீளக் காற்சட்டையைப் போடவேண்டும் என்ற ஆசையை மனதில் வைத்திருந்தால் மட்டும் போதாது. அதற்குரிய தகுதியையும் அடைய முனைய வேண்டும் என்று அவள் எழுதியிருந்தது அவன் இதயத்தைத் தொட்டது. காலங் கடந்த பின் ஒன்றும் செய்ய இயலாதே. அவனால் அந்த வருடம் பரீட்சை எழுத முடியவில்லை. இந்த வருடம் கூட என்ன முடிவு வந்திருக்குமோ...?

செல்வராசன் செந்திலின் தோளில் இடித்தான். திடுக்கிட்டுப் பார்த்த போது தபால் கொண்டு வரும் தபாற் காரரைச் சுட்டிக் காட்டினான் செல்வராசன். அங்கு நின்று மற்றவர்களோடும் முண்டியடித்துக் கொண்டு சென்றார்கள். செல்வராசன் தன் கடிதத்தை வாங்கியதும் பரபரப்போடு பிரித்துப் பார்த்தான்.

“டேய் நான் ஆறு பாடம் பாஸ். ஒரு ‘சி’ அது போது மடா போதும்” என்று துள்ளிக் குதித்தவனை. “கெட்டிக் காரணடா” என்று பாராட்டி விட்டு, “எனக்குத்தான்—?” என்று ஏக்கமாக இழுத்தான் செந்தில்.

“எல்லாம் நல்லதாக வரும். கவலைப்படாதே. நான் வீட்டைபோறன். நீ வாங்கிக் கொண்டு நில். உன்னை வந்து சந்திக்கிறேன்.

செல்வராசன் பறந்தான். அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் செந்தில். அவனுக்கு என்ன முடிவு வரும்—?

11

செந்தில் பரபரப்புடன் தன் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். பிரித்துப் படித்த

வன் இடிந்துபோய் விட்டான். மூன்றே பாடங்கள் தான் அதுவும் சாதாரண சித்திதான். அவன் உள்ளம் குமைந்து பொங்கியது. எங்காவது தனிமையில் நின்று கண்ணீர்விட்டழவேண்டும் போலிருந்தது. அந்த முகத்தோடு செல்வராசனை சந்திக்க அவனுக்கு விருப்பமில்லை. வெளியே வந்தவன் கிளிநொச்சி செல்லும் பேருந்தில் தொற்றிக் கொண்டான். பாடசாலைக்குச் சென்று தீபாவின் பரீட்சை முடிவைப் பார்த்தான். மேற்கொண்டு படிக்கக் கூடியதாக நல்ல மறுமொழி வந்திருந்தது. அவனுக்கு ஏக்கமாகவும் துக்கமாகவும் இருந்தது. சச்சிகூட சாதாரணமாக பாஸ் பண்ணி இருந்தான்.

மனம், திக் திக்கென்று அடித்தது. சச்சியின் முகத்தில் இனி விழிக்க முடியாது. எல்லோரிலும்விட சுதா திறமையாக சித்தியடைந்திருந்தான். அவளை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டு படிப்பிக்க வேணும் என்று மாமாசொன்னது அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. சோர்ந்து போய் வெளியே வந்தான்.

“இப்போது என்ன செய்வது—?”

விட்டிற்குப் போக மனமில்லை. அவர்கள் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?

அவன் கண்கள் கலங்கின. கைக்குட்டையால் கண்ணீரை ஒற்றி எடுத்து விட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். கிளிநொச்சி பேருந்து நிறுத்தத்திற்கு விரைந்தான். வவுனியா செல்லும் பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். இனிமேல் விட்டை அவன் நினைத்துப் பார்க்க மாட்டான். ஆனால் தீபா—?

அவன் நெஞ்சம் விம்மியது. அழுதால் மற்றவர்கள் ஏதாவது நினைத்துக் கொள்வார்களே என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தான். வவுனியாவுக்கு அவன் முன்னர் ஓரிகு தடவை போயிருக்கிறான். ஆனால், உதவி செய்யக் கூடியதாக ஒரு நட்பையும் அவன் சம்பாதிக்கவில்லை. அங்கே போய் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று தெரியாமல் அவன் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

*

*

*

“சச்சி” என்று அழைத்தபடி செந்திலின் வீட்டுள் நுழைந்தாள் தீபா. அவள் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது. அதை மறைக்க அவள் சாமர்த்தியமாகப் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். தீபாவின் குரல் கேட்டு சச்சி துள்ளிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

“என்ன தீபா, ரிசல்ற் தெரியுமா?”

“உனக்குத் தெரியுமா?”

“இல்லையேடி. செந்தில் காலமை போனவன். இன்னும் காணலை.”

“இன்னும் வரவில்லையா-?” என்று இழுத்தாள் தீபா.

“எங்கே போய் யாரோடு அரட்டையடிக்குதோ, உனக்குத் தெரியுமா தீபா.”

“தெரியும். நீயும் நானும் சாதாரணபாஸ். சுதாவுக்கு நல்ல ரிசல்ற். அதிசயம் என்னவென்றால் அண்ணைகூடபாஸ். செந்திலுக்கு என்னரிசல்ற் என்று தெரியவில்லை.”

“இப்ப செந்தில் எங்கே?”

“தெரியாதே. அண்ணை போக பரந்தனிலில்லையாம். கிளிநொச்சிக்குப் போய் ஸ்கூலில் பார்க்க அங்கேயும் இல்லை யாம்! செந்தில் ஏன் வரவில்லை” சொல்லும் போதே தீபாவின் குரலில் நடுக்கம் தெரிந்தது.

“ஏதும் கூடாத ரிசல்ற் வந்து ஓடியிருப்பானே.”

சச்சி கூறியதை அவசரமாக இடைமறித்தாள் தீபா.

“அப்பிடி செய்யமாட்டார்.”

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள் தீபா. நேரம் சென்றதே தவிர செந்தில் வரவில்லை. எல்லோருக்கும் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. பொறுப்பில்லாப் பிள்ளை எப்படியாவது தொலையட்டும் என்று விட்டுவிட யாரும் தயாராயில்லை. அம்மா பலமாக அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். தண்டவாளம், கிணறு, கயிறு எல்லாம் அவள் நினைவில் தோன்றிப் பயமுறுத்தியது. பத்திரிகைகளில் வருகிறமாதிரி பரீட்சையில் தோற்றதினால் தற்கொலை செய்யுமளவிற்குப் போயிருப்பானோ?

செந்தில் இப்படிச் செய்யக் கூடுமென்று தீபா எதிர்பார்க்கவில்லை. தான் பரீட்சையில் தோற்றால் ஓடிப்போய் விடுவேன் என்று அவன் கூறினாலும் கூட அவன் அதை நிச்சயமாகச் செய்துவிட்டபோது அவளால் தாங்க முடியவில்லை. கதிரேசனிடம் செந்திலைக் காணவில்லை யென்று சொன்ன போது அவன் அலட்சியமாக ‘நாலு நாள் சுற்றி விட்டுத் தன்னை வீட்டுக்கு வருவான். எல்லோரும் பேசாமலிருங்கோ’ என்று அதட்டி விட்டான்.

அம்மா தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். தீபா இடிந்து போனவளாய் தன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். செந்தில் எங்கே போனான்? அவனை எப்படித் தேடுவது?

*

*

*

சாரத்தை முழங்காலுக்கு மேலாக விரித்து கட்டிக் கொண்டு மண்ணை மண்வெட்டியால் கொத்திக் கொண்டிருந்த வாலிபனை வரம்பில் நின்றபடி கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் ஒரு நடுத்தர வயதுள்ள மனிதர். அவனது கைகள் உயர்ந்து உயர்ந்து தாமும் போது தோள்களில் தசை இறுகி விலகும் அழகு அவர் கண்களைக் கவர்ந்தது. சிவந்த உடலில் முத்து முத்தாய் வியர்வை துளிர்ந்த போது தன் மெல்லிய விரல்களால் அதை வழித் தெறிந்து விட்டு அவன் தொடர்ந்து வேலையிலிருபட்டான்.

அந்த மத்தியான வெயிலில் அவன் தொடர்ந்து வேலை செய்து கொண்டிருப்பது அவருக்கே கஷ்டமாக இருந்தது.

“செந்தில்!” அவர் அழைத்தார்.

கொத்துவதற்காக உயர்த்திய மண்வெட்டியுடன் அப்படியே நின்று அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவன்.

“போதும், சாப்பிட்டுவிட்டு கொஞ்சம் ஆறினதிற்பின் வேலை செய்யலாம் வா.”

அவர் அதே தோட்டத்தின் மத்தியிலிருந்த குடிசையை நோக்கி நடந்தார். செந்தில் மண்வெட்டியை ஓரமாக வைத்துவிட்டு அவரைப் பின்தொடர்ந்தான். அவர் குடிசைக்குள் நுழைந்ததும் அவன் கிணற்றடிக்குப் போய் கைகால்களை கழுவி விட்டு வந்தான்.

காலையில் சமைத்திருந்த சாப்பாட்டை இருவரும் உண்டனர். அவர் திண்ணையில் துண்டை விரித்துப்படுக்க செந்தில் முற்றத்தில் உள்ள வேப்பமரத்தின் கீழ் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான். வேப்பமரத்தைப் பார்த்ததும் தானும் தீபாவளி சந்திக்கும் வேப்பமரம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ‘தீபா—’

அவளின் நினைவு வந்ததும் கண் கலங்கியது. தான் ஓடி வந்ததை நினைத்து எவ்வளவு கவலைப்படுவான். ரகசியமாக ஒரு கடிதம் போடலாமா என்று உள்ளூர் நினைத்தாலும் அதனால் வேறு பிரச்சினைகள் வரக்கூடும் என்பதனால் அவன் பேசாமலே இருந்துவிட்டான்.

வவுனியாவுக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் கழிந்துவிட்டன. இக்காலத்தில் அவன் ஓரளவு மாறித்தான் விட்டான். காலை மாலையென்று பாராது தோட்டத்தில் உழைத்தான். நண்பர் எவரும் இல்லாததால் வெளியே செல்வதில்லை. இரண்டு மூன்று கறிகளுடன் இதமாகச் சாப்பிட வேண்டும் என்று அடம்பிடிக்கும் அவன் ஒரே கறியுடன் உண்ணப்பழ்கியிருந்தான்.

அவனால் சிறிதும் மாற்றிக் கொள்ள இயலாத ஒன்று—
அது தீபாவின் நினைவு.

“அவள் எப்படி வேதனைப்படுவாள்...?”

உத்தியோகப் பார்க்க வேண்டும். ஊரில் நல்ல செல்வாக்கைப் பெற வேண்டும் என்று எவ்வளவு ஆசைப்பட்டான். பெட்டிக்குள் அவன் ஆசையாய்ப் பாதுகாத்துவைத்திருந்த பெல்பொட்டம் அவன் எண்ணத்தில் வந்து கண்களைக் கசிய வைத்தது, இனிமேல் அதை அணிய அவனுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கப் போவதில்லை.

வேப்பமரத்தின் நிழலுடன் சில்லென்ற காற்று வேகமாக வீசி ஒரு குளிர்மையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. சூழ்நிலையில் இருந்த குளிர்மை அவன் இதயத்தை நெருங்கவில்லை. அந்த வெயிலிலும் ஐந்தாறு கிளிகள் வேப்பமரத்துக் கிளைகளில் தாவித் தாவி வலம் வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு கிளி அருகிலிருந்த தென்னை ஒலைக்குப் பறந்ததும் மற்றைய கிளிகளும் அதைத் தொடர்ந்து பறந்து சென்றன. அவைகளின் சுதந்திரமான கவலையற்ற போக்கு அவன் மனதை ஈர்த்தது.

ஒரே கிராமத்தைச் சேர்ந்த சுதனின் ஞாபகம் அவனுக்கு வந்தது. அவன் ஒருவன் தான் அந்தக் கிராமத்தில் உத்தியோகம் பார்ப்பவன். கொழும்பில் ஒரு அரசாங்க அலுவலகத்தில் குமாஸ்தாவாக இருக்கிறான். கிராமத்து இளைஞர்களுக்கு சுதன் ஒரு கனவுலக தேவன். அவனைப் பார்க்கும்போது—

அவனிடமிருக்கும் கம்பீரம் எவரையும், ஆட்படுத்தி இவனை மாதிரி நாமும் பெல்பொட்டம் களிசான் போட வேண்டும் என்று நினைக்க வைக்கும்.

அப்படி செந்தில் பல தடவை ஆசைப்பட்டிருக்கிறான். சுதன், செந்திலை விட ஐந்தாறுவயதுக்கு முத்தவன். ஆனால், நண்பர்களைப் போல் இருவரும் பிரியமாகப் பழகுவார்கள்.

அந்த மண்ணிற பெல்பொட்டமும் அதே நிற செக் சேட்டும் சுதன் அணிந்து கொண்டு வாயில் சிகரெட்டுடன் எவ்வளவு கம்பீரமாகத் தோற்றமளிப்பான். அவன் உத்தியோகம் பார்ப்பதால் சிகரெட் பிடித்தால் கூட யாரும் தவறாக அதை எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அவனது உத்தியோகத்திற்கு - அனைவரும் கொடுக்கும் மரியாதை அது!

செந்தில் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டான்.

“செந்தில்!”

அவன் எழுந்தான். குடிசைக்குள்ளிருந்து முருகேசு-அவனுக்கு வேலை கொடுத்தவர்-வந்து கொண்டிருந்தார்.

“இண்டைக்குப்பின்னேரம் செத்தல்மிளகாய் கொண்டு பெடியள் வருவாங்கள். அண்ணற்றை கடைக்கு மிளகாய் அனுப்ப வேணும். மிளகாயை வாங்கிக் கொண்டு காசைக் குடு.”

செந்தில் அவரைப் பார்த்தான். எங்கோ போவதற்குத் தயாராக உடையணிந்திருந்தார்.

“நூறு ரூத்தல் தரச்சொன்னன். இப்ப ரூத்தல் பதினைஞ்சு ரூபா விக்குது, இந்தா இதில கணக்காய் காசு இருக்கு. அடையாளமாய் வைச்சிட்டு நில்லு. நான் ஒரு இடத்துக்குப் போக வேணும்.”

ஒரு உறையை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு அவர் புறப்பட்டார்.

வெயில் இன்னமும் தணியவில்லை. விரித்த குடையும் கையில் பையுமாக அவர் நடந்தார்.

அவர் தந்த பணத்தை எண்ணி உள்ளே பத்திரமாக வைத்து விட்டு வந்தான். திரும்பவும் படுக்க மனமின்றி அருகிருந்த தோட்டத்திற்குள் சென்றான். அவருக்குத்தான் அவன் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை....

அவரது முகம் கோணமல் அவரது வேலைகளைத் திருத்த மாகச் செய்வதால் அவருக்கு அவன் மீது அலாதிப் பிரியம். முருகேசுவின் தமையன் கொழும்பில் பலசரக்குக் கடை

வைத்திருப்பதால், இவர் ஏராளமான செத்தல் மிளகாயை வாங்கி கடைக்கு அனுப்புவது வழக்கம்.

வெயில் தாழ்ந்து விட்டிருந்த நேரம். தோட்டத்து வேலைகளை முடித்துக் குளித்து விட்டு சுத்தமாக உடையணிந்து வாசலுக்கு வந்தான் செந்தில்.

கணீர் கணீர் என்று மணிகளின் ஓசை கேட்டது. நிமிர்ந்து தெருவைப் பார்த்தான். மாடுகளின் கூட்டம் கழுத்து மணிகளை அசைத்துக் குலுக்கியவண்ணம் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு சிறுபையன் தடிக்க குச்சியுடன் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தான். அவை சென்று மறைவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற செந்தில்,

“முருகேசண்ணை நிற்கிறாரா செந்தில்?” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். பின் தோட்டத்தில் இருக்கும் சீதா, முற்றத்திற்கு வந்தாள். தாயின்றி தந்தையுடன் பின்தோட்டத்தில் வசிப்பவள். செந்தில் இங்கே வந்த பின் அவள் நல்ல பழக்கமாகி விட்டிருந்தாள். இருவர்களது தோட்டங்களுக்கும் இடையே பாதை ஒன்று உண்டு அதன் வழியாக அவள் அடிக்கடிவந்து செந்திலுடன் பேசிவிட்டுப்போவாள். முருகேசுவிற்கும் அவள்மீது அளப்பரிய அன்பு உண்டு. கல்யாணமே செய்யாமல் தனிமரமாய் இருப்பதால் சீதாவின் மீது தனி அன்பு. பலகாலமாக அருகருகே இருப்பதால். இயல்பாகவே ஒரு பாசம்...

சீதாவுக்கு கிட்டத்தட்ட முப்பது வயதிருக்கலாம். அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் செந்திலுக்கு, பெரியக்காவின் ஞாபகம் வரும். பெரியக்காவைவிட அவனுடன் அன்பாகப் பழகுவாள் இவள். சீதா ஏக்கம் படிந்திருக்கும் விழிகளை விரித்து சோகமாக அவள் பார்க்கும் போது செந்தில் அவளுக்காக அனுதாபப்படுவான். அந்த அனுதாபம் ஒரு வித பாசமாக மாறியிருந்தது. விட்டில் உள்ளவர்களுடன் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பாலும் வெறுப்பாலும் துவண்ட அவன் மனம், சீதாவின் பரிவால் மெதுவாக துளிர் துளிர் கொண்டு வந்தது.

“என்ன செந்தில்” முருகேசண்ணை நிற்கிறாரா?”

சீதா திரும்பவும் கேட்டதும் “இல்லை சீதாக்கா, எங்கேயோ போயிட்டார். ஏன்? என்ன விஷயம்” என்று கேட்டான் அவன்.

அவன் முகத்தில் பரபரப்பு. அந்த இதமான மாலையிலும் வேர்த்து வடிந்தது.

“ஒன்றுமில்லை செந்தில். ஐயாவைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும் தானே. குடிச்சிட்டு அந்த மூலைப் பாலத்தில விழுந்து கிடக்கிறாராம். அதுதான் முருகேசண்ணையைவிட்டு கூப்பிடச் செய்ய வந்தான்.”

“அவர் எப்ப வாராரோ தெரியாது. இங்கை ஆட்கள் மிளகாய் கொண்டு வருவினம். என்னாலும் போக ஏலாது...”

“பரவாயில்லை. நான் வேற ஆரிட்டயாவது சொல்லி விடுறேன்...”

சீதா அவசரமாக அங்கிருந்து விரைந்து போனாள்.

பாவம். கல்யாணம் செய்து குடியும் குடித்தனமுமாய் இருக்கவேண்டியவ குடிகாரத் தகப்பனோட கிடந்து மாரடிக்கிறா...

செந்தில் வேப்பமரத்தின்கீழ் கிடந்த மரக்குத்தியில் அமர்ந்து கொண்டான்.

சீதாவுக்கு நிறையக் கல்யாணப் பேச்சுக்கள் வரும். ஆனால், ஒன்றுகூட ஒப்பேறுவதில்லை என்று முருகேசு அவனிடம் சொல்லிப் பெருமூச்சு விடுவார். பெண்களாகப் பிறந்தாலே கல்யாணம் என்றதும் கஷ்டம் வந்துவிடுகிறதே...

இங்கே ஒரு சீதாக்கா... அங்கே ஒரு பெரியக்கா... இவர்களைப் போல இன்னும் எத்தனை பேரோ...?

தகரக் கதவு திறக்கும் ஒலி கேட்டு பார்வையைத் தெருப் பக்கம் திருப்பினான்.

ஐந்தாறு வாலிபர்கள் தோட்டத்துக் கதவைத் திறந்து கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தார்கள். இரண்டு மூட்டை

களைச் சுமந்து கொண்டு வந்ததனால் அவர்கள் மிளகாய் விற்க வந்திருப்பவர்கள் என்று புரிந்தது அவனுக்கு.

“முதலாளி இல்லையா?” மூட்டை வைத்திருந்தவன் கேட்டான். அவர்களை செந்தில் அறிந்திருக்கவில்லை. புதிய ஆட்கள்.

“அவர் வெளிய போயிருக்கிறார். என்னட்டை சொல்லியிருந்தான் போனவர். மூட்டையளை இப்பிடிப் போடுங்கோ.” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போய் தராசை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

“நாங்கள் நிறுத்துக் கொண்டுதான் வந்திருக்கிறம். நூறு ரூத்தல் இருக்கு. ஒவ்வொரு சாக்கிலும் ஐம்பதம்பது இருக்கு” என்றான் மற்றவன்.

“எண்டாலும் நானும் ஒருக்கால் நிறுத்துப் பார்க்கிறேன்...”

ஒரு சாக்கை எடுத்து நிறுத்துப் பார்த்தான், நாற்பத்தைந்து ரூத்தல்தான் இருந்தது. முகம் சுருங்கியது அவனுக்கு. மற்றச் சாக்கை நிறுத்தான். அதிலும் நாற்பத்தைந்து ரூத்தல்தான் இருந்தது.

“குறைய இருக்கே—” என்று இழுத்தான் செந்தில்.

“இல்லையே. சரியாகத்தான் இருக்கு. டேய் எங்கடா எங்கடை தராசு.”

ஒருவன் மற்றவனிடமிருந்து தராசைவாங்கி ஒவ்வொரு சாக்கையும் நிறுத்தான். இரண்டும் ஐம்பத்திரண்டு காட்டியது.

“சரிதானே. பிறகென்ன. சாக்கு நிறையைக் கழித்தாலும் சரியாய் ஐம்பது ரூத்தல் இருக்கும்” என்றான் அவன் செந்திலைப் பார்த்து.

செந்தில் அவனைக் கோபமாகப் பார்த்தான்.

“எங்கடை தராசு பிழையாய்க் காட்டாது. மிளகாய் குறைஞ்சிருக்கு.” என்றான் காரமாக.

“கள்ளத் தராசை வைச்சுக் கொண்டு கனக்கக் கதைக் காதையும். மிளகாயை எடுத்துக்கொண்டு காசைத்தாரும்.”

செய்வதையும் செய்துவிட்டு தன் மீது குறை சொல்வதைசெந்திலால் சகிக்க முடியவில்லை.

“எங்களைக் கள்ளன் எண்டு சொல்றியே.”

என்று சொன்னவன் மீது ஆக்ரோஷத்துடன் பாய்ந்தான் செந்தில்.

“ஓ உங்கடை கள்ளத் தராசுதான்.” என்றான் அவன் திமிராக.

செந்தில் ஒங்கி அவன் முகத்தில் குத்தினான். அவன் கடைவாயில் இரத்தம்வழிந்தது. மற்றவர்கள் பதறிப்போய் இருவரையும் பிரித்துவிட்டார்கள்.

“உங்கடை மிளகாயும் வேண்டாம் ஒண்டும் வேண்டாம் போங்கோடா வெளியில்” செந்தில் கத்தினான்.

அவர்கள் மிசகாய்ச் சாக்குகளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறும் போது முருகேசு வந்தார். அவர் ஏதோ கேட்டதற்கு கோபமாக பதில் சொல்லிவிட்டு வந்தவர்கள் வேகமாக வெளியேறிவிட்டார்கள். அவர் செந்திலிடம் வந்தார்.

“என்ன நடந்தது செந்தில். அவனை எதுக்கு அடிச்சாய்? இரத்தம் என்னமாய்க்கொட்டுது மிளகாய்வாங்கேலையா?”

அவர் நிதானமாகக் கேட்டதுபோல அவனால் நிதானமாக பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“அவையள் மிளகாயைக்குறையக் கொண்டுவந்திட்டு... சண்டைக்கு வருகினம்.”

“நீ மெள்ளச் சொல்லியிருக்கலாம் தம்பி.”

“தாங்கள் கள்ளத் தராசைக் கொண்டு வந்திட்டு எங்கடை தராசைக் கள்ளத் தராசாம். எங்களைக்கள்ளர்எண்டு மட்டம் தட்டிப் பேசினால் என்னால் எப்பிடிப் பொறுக்க ஏலும்.”

“எண்டாலும் அவனை நீ அடிச்சிருக்கக் கூடாது. உனக்கு சரிவராட்டி மிளகாய் வேண்டாமெண்டு சொல்லி

யிருக்கலாம். இவங்கள் இப்பிடித்தான். வியாபாரம் எண்டு வந்தாலே ஏமாத்து வேலைதான்.”

செந்திலுக்கு முள்மேல் நிற்பது போலிருந்தது. அவன் மனம் வருத்தப்பட்டது. அவர் தன்னை நொந்து கொண்டதை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

நிறை குறைகிறது என்றதுமே எனக்கு வாங்க விருப்பமில்லை. நீ கொண்டுபோ என்று ஆரம்பத்தில் சொல்லியிருக்கலாம் என்று இப்போது நினைத்தான். தன்னுடைய நிதானமற்ற புத்தியும் அவசரமும் இன்னமும் மாறாமல் அப்படியே இருக்கிறது என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு முருகேசர் அதைமறந்து விட்டவர்போல அவனுடன் இயல்பாகவே நடந்து கொண்டார்.

ஒரு வாரத்தின் பின்..., ஒருநாள் காலை பத்துமணி இருக்கும், தங்கள் இருவருக்குமான சமையலை செந்தில் செய்து கொண்டிருந்தான். வாழ்க்கை ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஒவ்வொன்றை மனிதருக்கு கற்றுக் கொடுத்து விடுகிறது. செந்தில் கனவிலும் நினைத்திராத ஒரு செய்கையைக் கூட செய்ய இப்போது பழகியிருந்தான். அதுதான் சமையல்.

அவன் அதையும் சிரத்தையோடு தான் செய்தான்.

பானைக்குள் வெந்து கொண்டிருந்த சாதத்தை அகப்பையால் துழாவிவிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் முருகேசரின் குரல் வெளியேயிருந்து கேட்டது.

“செந்தில்! உன்னைப் பார்க்க ரெண்டுபேர் வந்திருக்கினம். வந்து பார்.”

முருகேசு அழைத்தபோது செந்திலுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. தன்னைப் பார்க்க அப்படி யார் வந்திருப்பார்கள் என்ற ஆவலோடு வெளியே வந்தான். வந்திருந்தவர்களைக் கண்டதும் ஸ்தம்பித்து நின்றான்.

12 இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகியும் கூட செந்திலிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் கிடைக்காததால் தீபா தனக்குள் வெந்துகொண்டிருந்தாள்.

சுதாவை யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கல்லூரியில் சேர்க்க மாமா முயன்றுகொண்டிருந்தார். படித்தது போதும் என்று சச்சியை வீட்டில் நிறுத்திவிட்டார்கள்.

மேலே படிக்கும்படி தந்தை கூறியும் தீபா மறுத்து விட்டாள். செல்வராசன் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தான் “நான் மேலே படிக்கப்போவதில்லை” என்று தீபா திட்டவாட்டமாகச் சொல்லிவிட்டாள். அதற்குக் காரணம் அவளைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிய நியாயமில்லை.

செந்தில் எப்போது வருவான் அல்லது அவன் கடிதம் எப்போது வரும் என்று தவம் கிடப்பதில் அவளது பொழுது போயிற்று. சச்சி வீட்டுக்குப்போனால் செந்திலின் ஞாபகம் இன்னும் அதிகமாக வந்துவிடும். தன் துக்கத்தை மறைக்க அவள் பெரும் சிரமப்படவேண்டியிருந்தது. சச்சி கூட அடிக்கடி சொல்வாள்.

“செந்திலுடன் சண்டைபோட்டாலும் அவன் இல்லாமல் வீடு வெறுமையாகக் கிடக்கிறது. எப்போதுதான் வருவானோ... இருந்த வரையில் எல்லாரும் எரிஞ்சு எரிஞ்சு விழுந்தம். இப்போதுதான் அருமை புரியுது.”

அவள் இப்படிக்கூறும்போது தீபாவின் இதயம் விம்மித் தணியும். அதனால் சச்சியின் வீட்டுக்குப் போவதைக் கூடியவரையில் தவிர்த்துக்கொண்டாள்.

அன்று மாலை தீபா மாடுகளைச் சாய்த்துவருவதற்காகப் புறப்பட்டபோது வாசலில் ஒருவன் வந்து நின்றான். அவன் செல்வராசனிடம் வருவதை முன்னர் ஒன்றிரண்டு தடவைகள் அவள் பார்த்திருக்கிறாள். செல்வராசனும் வெளியே

வந்துவிடவே, தீபா வேப்பமரத்தடியை நோக்கி நடந்தாள்.

வெளியே வந்த செல்வராசன் வந்தவனைப் பார்த்து வியப்புடன் கேட்டான்.

“என்ன விஷயம்? கன நாளுக்குப் பிறகு இந்தப் பக்கம்?”

அவன் சிறிது தயங்கிவிட்டு “செல்வா! செந்தில் எங்கே போயிட்டான் என்று நீ சொன்னாயல்லே” என்றான்.

செல்வராசன் பரபரப்புடன், “ஓ... அதுக்கென்ன” என்று கேட்டான்.

“நான் செந்திலை போனகிழமை பார்த்தான்.”

“எங்கேயடா?” ஆவலுடன் கேட்டான் செல்வராசன்,

“வவுனியாவில்”

“வவுனியாவிலையா... அங்கை என்னடா செய்யுள்?”

“ஒரு தோட்டத்தில வேலைக்கு நிக்கிறான்.”

கேட்கும்போதே செல்வராசனுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

“இப்பத்தான் ஆறுதலாய் சொல்ல வாறியா?”

“கோவிக்காதை செல்வா, ஒரே வேலை... அதுதான் உடன் வரேலை.”

“அப்ப நாளைக்கு வவுனியாவுக்கு போய்வரலாம் வாறியா?”

“காலமை நான் பரந்தன் சந்தியில நிக்கிறன், நீ வா வன்.”

வந்தவன் போய்விட்டான். செல்வராசன் சிந்தித்தபடி நின்றான். செந்தில் இருக்குமிடம் தெரிந்தாலும்கூட அவனை அழைத்து வரும்வரை யாரிடமும் கூறக்கூடாது என்று முடிவெடுத்துக்கொண்டான்.

* * *

செந்திலால் தன் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை. செல்வராசனுடன் வந்தவன் ஒரு வாரத்துக்கு முன் செத்தல் மிளகாய் விற்க வந்தவர்களில் ஒருவன் என்ற அளவில்

அவனுக்குப் புரிந்ததே தவிர அதன் முன்பு சந்தித்த ஞாபகம் இல்லை.

செல்வராசனைப் பார்த்ததும் என்னவென்று சொல்ல முடியாத உணர்ச்சி பொங்கியது.

“வாடா செல்வா...” என்று வரவேற்றான்.

“சமையலைத் தொடர்ந்து கவனிக்க முருகேசு எழுந்து உள்ளே சென்றார். வெளித் திண்ணையில் மூவரும் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“செந்தில்! நீ இப்படிச் செய்யலாமா?” உண்மையான நெகிழ்வோடு கேட்டான் செல்வராசன்.

“எப்படி? நான் ஒருத்தர் முகத்திலும் விழிக்க விரும்பேலை. அதுதான் வந்தான்”.

“உன்னைக் காணாமல் வீட்டில எப்பிடிக்க கவலைப்படுகினம் தெரியுமே.”

“என்னை நம்பச் சொல்லுறியே...”

“இல்லையடா. உண்மையாத்தான் சொல்லுறன்”.

“எங்கட வீட்டாரினர குணம் எனக்குத் தெரியும்.”

“உன்னை அண்ணை கவலைப்பட்டதாகத் தெரியேலை. ஆனால், உன்னை அம்மா ஒரே அழுதபடி. என்ன இருந்தாலும் தாயின்ரை மனம்தானே... பேசினாலும் திட்டினாலும் அம்மா அம்மாதானே. நீ வினாகக் கோபிக்கிறாய்”.

“அம்மா கவலைப்பட்டது உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“தீபா அடிக்கடி உன்வீட்டுக்குப் போவாள். அவள்தான் சொல்லிக் கவலைப்படுவாள்.”

தீபாவின் பெயரைக் கேட்டதும் செந்திலின் கண்களில் ஒரு சலனம்— அம்மாவைச் சாக்காக வைத்து தானே கவலைப்பட்டிருப்பான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய் செந்தில்?”

“ஒண்டுமில்லையடா. உங்கள் எல்லாருக்கும் நல்ல ரிசல்ட் வந்திருக்க எனக்கு மட்டும்தான்...”

“பரவாயில்லை. அதுக்கு வீட்டை வீட்டே ஓடிவிடுறதா?”

“வேற என்ன செய்யீறது?”

“சரி. இனி என்ன செய்யப் போறாய்?”

“ஏன்?” திகைப்போடு கேட்டான் செந்தில்.

“வீட்டுக்கு வந்து விடு.”

“ஊஹும் என்னால் முடியாது. அதுசரி. நீ இங்கை வந்தது ஆருக்காவது தெரியுமே?”

“இல்லை. எனக்குக்கூட நேற்றுத்தான் தெரிந்தது.”

“நீ ஒருத்தருக்கும் என்னைச் சந்தித்ததைச் சொல்லக் கூடாது.”

செல்வராசன் புதிராக அவனைப் பார்த்தான்.

“ஏன் சொல்லக் கூடாது?”

“என்னைப்பற்றி அவையளுக்கு எதுவும் தெரியவேண்டிய தில்லை. தீபாவுக்கும் சொல்லிவிடாதை. அவள் போய்ச் சொல்லிப் போடுவாள்.”

“அப்ப — நீ வரமாட்டியா?” சற்று கண்டிப்புடன் கேட்டான் செல்வராசன்.

“வரமாட்டன். அண்ணைக்கு எப்பிடிக் கவலையில்லையோ அது மாதிரித்தான் மற்றவைக்குமிருக்கும். இனி இதைப் பற்றிப் பேச வேண்டாம். நான் இங்கை சந்தோஷமாகவும் நிம்மதியாகவும் இருக்கிறன். அதை ஊருக்கு வந்து கெடுத்துக்கொள்ள விருப்பமில்லை.”

“உண்மையாத்தான் சொல்றியா?”

ஆமென்று தலையாட்டும்போதே அது பொய்யென்று அவனுடைய இதயத்திற்குத் தெரிந்தது. ஊருக்குப் போவதில் உண்மையில் அவனுக்கு விருப்பமில்லையா? விருப்பமில்லையென்றால் தீபாவுடன் கழித்த இனிமையான மாலையிற் பொழுதுகள் எல்லாம் பொய்யென்று அர்த்தமாகிவிடும். தீபாவைப் பார்க்க வேண்டும், பேச வேண்டும் என்று எவ்வளவு துடிக்கிறான். ஆனால், தன் பிடிவாதத்தை விட்டுக் கொடுக்கவும் அவனால் இயலவில்லை.

“நீ கேட்டும் நான் வரேலை என்று குறை நினைக்காதையடா. எனக்கு வர விருப்பமில்லை. அவ்வளவுதான்.”

செல்வராசன் எவ்வளவோ வாதாடியும் செந்தில் அசையவில்லை. முடிவில் அன்று மாலை ஏமாற்றத்தோடு செல்வராசன் போகவேண்டியதாயிற்று. செந்திலின் பிடிவாதம் செல்வராசனின் மனதைக் குழப்பியது. அவனை எப்படி ஊருக்கு வரவழைப்பது?

வீட்டுக்கு வந்ததும் மெதுவாக தீபாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னான். உள்ளூர மகிழ்ச்சியால் பொங்கும் இதயத்தை அடக்கிக்கொண்டு அவள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். செந்தில் வர மறுத்ததையிட்டு அவளுக்கும் மனவருத்தம்தான். ஆனாலும் அவன் இருக்குமிடம் தெரிந்ததில் நிம்மதியடைந்தாள்.

“நானைக்கு செந்தில் வீட்டில போய்ச் சொல்லு. அவர்களில் யாராவது ஒருவர் போனால் செந்தில் வரக்கூடும்.”

“நானைக் காலையிலேயே போய்ச் சொல்றன்.”

செல்வராசன் ஒரு கணம் தயங்கி விட்டு,

“சுதாவை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டுப் படிப்பிக்கப் போகினமாம். உண்மையே” என்று கேட்டான். தீபாவுக்கு உள்ளூர சிரிப்பு வந்தது. அவன் சுதாவுக்கு கடிதம் எழுதியிருந்ததை அவள் அறிந்திருந்ததால் அவனது அக்கறை அப்படிச் சிரிக்கவைத்தது.

“ஓம். எவ்வளவு கெட்டிக்காரி அவள். இந்த மாதம் இடம் கிடைச்சு போனாலும் போவாள்.”

“இப்பிடி பெரிய படிப்பெல்லாம் படிச்சு என்னவாம் செய்யப் போறா?” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே அவ்விடம் விட்டகன்றான் அவன்.

தீபா அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

மறுநாள் சச்சி வீட்டுக்குப் போய் விஷயத்தைச் சொன்னான். அம்மாவின் கண்கள் பளபளத்தன. வயலுக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கதிரேசன் அதைக் கேட்டும் கேளாதவன் போல தன்பாட்டில் வெளியேறினான்.

“தம்பி” அம்மாவின் அழைப்பைக் கேட்டு வாசல் வரைக்கும் போய்விட்ட கதிரேசன் திரும்பி வந்தான்.

“என்னம்மா?”

“செந்தில் வவுனியாவில ஒரு தோட்டத்தில் நிற்கிற
னாம்.”

“நிற்கட்டும்.”

அம்மா திகைத்துப் போனாள். கதிரேசன் அலட்சிய
மாக, “வேறேதும் சொல்ல வேண்டுமா?” என்றான்.

“அவனை செல்வராசன் போய்ப் பார்த்தவனாம்.”

“பார்த்து—?”

“வரச் சொல்ல, வரமாட்டன் என்று சொல்லியிட்டா
னாம்.”

“நல்லது.”

அம்மாவின் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது.

“ஏன்டா இரக்கமில்லாமல் பேசறாய். அவன் சின்னப்
பிள்ளை. அங்கை இருந்து என்ன கஷ்டப்படுகிறானோ...”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய வேணும்” பொறுமை
இழந்து சிடுசிடுத்தான் கதிரேசன். அம்மாவுக்கு வாய
டைத்து விட்டது. சச்சி முன்வந்து, “போய் செந்திலைக்
கூட்டிவாங்கண்ணா” என்றாள்.

“ஆர் நானோ? என்னால ஏலாது” என்று கூறிவிட்டு
கதிரேசன் வேகமாக வெளியேறி விட்டான்.

“என்றை பிள்ளை வாறவரைக்கும் எனக்குச் சாப்
பாடே வேண்டாம்.” என்று தலைவாசல் திண்ணையில் முந்
தானைச் சேலையை விரித்துக்கொண்டு படுத்து விட்டாள்
அம்மா. அவனைப் பார்க்க தீபாவுக்கு பாவமாக இருந்தது.
தாயின் இதயம்தான் எத்தனை மென்மையானது—விசால
மானது—அதற்கு நிகர் என்ன இருக்கிறது. சதா மகனை
திட்டிக்கொண்டிருந்தவள் எப்படி மாறிவிட்டாள்.

கதிரேசன் எடுத்தெறிந்து பேசியதும் தீபாவின் இத
யம் துவண்டு போயிற்று. கதிரேசன் போகமாட்டானோ?
போனால் அவனுக்குப் பயந்தாவது செந்தில் வரமாட்
டானா என்று ஏங்கினாள். இப்படி இரக்கமில்லாமல் யாரா

வது இருப்பார்களா என்று சபித்துக்கொண்டே தன் வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

* * *
செல்வராசன் வந்துவிட்டுப் போனதிலிருந்து செந்தில் குழம்பிப்போயிருந்தான். செல்வராசன் எத்தனை தரம் மனமுருக அழைத்தான்—? கல்மனதுடன் மறுத்துவிட்டேனே. பின்என்ன? நானாகப் போய் வீட்டில் நின்றால் அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள். எவ்வளவுமட்டமாகளடைபோடுவார்கள். ஓடிப்போனவன் தானாகவே திரும்பி வந்திருக்கிறான் என்றால் அதற்குப்பின் என்னை அவர்கள் மதிப்பார்களா?

சீதா கூட அவனை வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போகுமாறு எத்தனையோ தடவை கூறிவிட்டாள். அவனோ மெள்ளமாக இருந்து விட்டான்.

ஆனால், அவன் சிறிதும் எதிர்பாராத வண்ணம் மறுநாள் மாடையே கதிரேசன் வந்து நின்றான். அவனுக்குத் தன் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. கதிரேசன் வருவான்—வரக்கூடும்—என்று அவன் நினைத்தும்பார்க்கவில்லை. கதிரேசன் அதிகம் பேசவில்லை.

“வீட்டுக்குப் போகலாம் வா” என்று நறுக்கென்று சொன்னான்.

செந்தில் பேசாமல் நின்றான்.

“சொன்னது கேக்கேலையே. வாவன் போகலாம்.”

செந்தில் தயங்கிக் கொண்டு “வேலைக்குச் சேர்த்த வரிட்டை சொல்லியிட்டு வரவேணும்” என்றான்.

“சரி. சொல்லியிட்டு வா. நேரம் போகுது.”

இதுநாள்வரை தனக்குவேலை கொடுத்தவரிடமிருந்து திடீரென்று எப்படிப் பிரிவது என்று செந்தில் யோசித்தான்.

“நீங்கள் போங்கோ. நான் சொல்லியிட்டு வாறன்.”

“அம்மா சாப்பிடாமல் கிடக்கிறே. உன்னைக் கண்டால் தான் சாப்பிடுவாவாம். அதுதான் கையோட கூட்டிச் கொண்டுபோக வந்தனான். இப்பவே என்னோட வா.”

செந்தில் முருகேசுவிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்ட போது அவனது பிரிவை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமலிருந்தது. தனக்காக அம்மா சாப்பிடாமல் கிடக்கிறா என்ற விஷயம் செந்திலுக்கு சந்தோஷத்தைத் தந்தது. பேசினாலும் திட்டினாலும் அம்மா அம்மாதான்.

வீட்டுக்கு வந்தபோது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. வாசலைக் கடந்து உள்ளே நுழையும் போது செந்திலின் கால்கள் பின்னின. அம்மா ஓடிவந்து அவனைத்தடவிக்கொண்டே, "இனி எங்கேயும் போயிடாதேடா" என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த ஆறுதலான அனைப்பு அவனுக்கு இதமாக இருந்தது. அவன் இதுவரை அனுபவித்தறியாத உணர்ச்சி இதயத்தை நெகிழவைத்தது. கண்கள் பனிக்க அம்மாவைப் பார்த்தான்.

இரவு நித்திரைக்குப் போகும்வரை அதிகமாக அவனுடன் யாரும் பேசவில்லை. அவன் சிந்தனைகள் அலைபாய்ந்தன. தான் போய் விட்டபின் யாரும் அங்கே நிம்மதியாக இருக்கவில்லையென்ற எண்ணம் அவனுக்கு நிம்மதியை அளித்தது.

காலை எழுந்ததும் பால் எடுக்க வேணும். கடைக்குக் கொடுக்கவேணும், தோட்டத்தைப் பார்க்க வேணும், தீபாவைச் சந்திக்க வேணும், செல்வராசனைச் சந்திக்கும் சாக்கில் அவள் வீட்டிற்கே போகலாம். என்னைக் கண்டதும் அவள் என்ன செய்வாள்—அழகான கண் இமைகள் படபடக்க வியப்புடன் என்னைப்பார்ப்பாளா? அல்லது பார்த்தும் பாராதவள் போல இருந்து விடுவாளா? அந்த நிமிடமே தீபாவிடம் போய்விட முடியாதா—? அவனின் மனசு ஏங்கியது.

13

காலையில் செந்தில் வழக்கத்திற்கும் மாறாக சீக்கிரமே எழுந்துவிட்டான். வழமைபோல ஒவ்வொரு வேலையையும் செய்தான். பட்டிக்குள் நின்றபடி முற்றம் கூட்டிக்கொண்டு நின்ற சச்சியிடம் “பாற் செம்பை எடுத்துவந்து தா” என்று கூவினான்.

செம்புதானே வந்து எடுத்துக்கொண்டுபோ என்று பதிலுக்கு அவள் கத்தாமல், செம்பை எடுத்துவந்து கொடுத்தாள் அவள். அவளது செய்கை அவனுக்கு அதிசயமாக இருந்தாலும் எதுவும் பேசவில்லை.

பாலைக் கறந்து கடைக்குக் கொடுத்துவிட்டு திரும்பும் வரை செல்வராசனைச் சந்திக்காததால் அவனது வீட்டுக்குப் போனான். தீபாதான் அவன் கண்களில் முதலில் பட்டான். அவனைப் பார்க்க வெட்கமும் வேதனையுமாக இருந்தது. தீபாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி.

சுற்றுப் புறமும் திருட்டுத் தனமாகப் பார்த்து தம்மையாரும் கவலிக்க வில்லை என்ற தைரியத்தில், “யாரைப் பார்க்க வந்தீங்கள்?” என்று குறும்புச் சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

அந்தக் குறும்பு அவன் மனதை லேசாக்கியது. சிரித்துக் கொண்டே, “உன்னைப் பார்க்க அல்ல” என்றான்.

“அது எனக்குத் தெரியுமே.”

“எப்படி?”

“இவ்வளவு நாளும் என்னைப் பார்க்காமலிருந்ததினிருந்து தெரிகிறதே.”

செந்திலின் முகம் வாடிவிட்டது. வருத்தப்பட்டான். அவன் வருத்தத்தைக் கண்டவள், “சும்மா விளையாட்டுக்

காகச் சொன்னால் உண்மையென்று நினைச்சிட்டீங்களா?" என்று சிரித்தபடி சொன்னான்.

அதிகநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தால் மற்றவர்களுக்கு சந்தேகம் வந்துவிடக்கூடும் என்பதால் அவனை வீட்டினுள் உட்காரவைத்துவிட்டு செல்வராசனைத் தேடிக்கொண்டு போனான் தீபா.

*

*

*

அன்று சதா, படிப்பதற்கு யாழ்ப்பாணம் செல்ல வேண்டியதினம், யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு விடுதியில் தங்கிப் படிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார் அவளின் தகப்பனார். காலையில் செந்தில்வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். ஒவ்வொரு வரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு செந்திலை அணுகி, "செந்தில்! போயிட்டு வாறன்" என்றான்.

அவன் அவளைப் பாராமலேயே தலையாட்டினான்.

அம்மாவுடன் கதைத்துக்கொண்டுநின்ற செல்லம்மா விடமும் கூட விசேஷமாகச் சொல்லிவிட்டுப்போனான். செல்லம்மா செந்தில்பக்கம் திரும்பினான். அடுத்த அம்பு தன்மீது பாயப்போகிறது என்று செந்திலுக்குப் புரிந்தது.

"இங்கை ஒருத்தரும் என்றை பேரை இழுக்கத் தேவையில்லை."

அவனை முந்திக்கொண்டு சொன்னான்.

செல்லம்மாக்கா ஒரு விஷமமான சிரிப்புடன் பார்வையை மீட்டுக்கொண்டாள்.

"இவவுக்கு வேற வேலை என்ன? ஊராக்களின்ரை அலுவல்களைப் பற்றி இவ ஏன் கவலைப்படுவான்?"

*

*

*

செந்தில் வீட்டுக்கு வந்து இரு மாதமாகிவிட்டது. வீட்டில் எல்லோருமே மாறிவிட்டிருந்தார்கள். முன்போல அவனுடன் யாரும் கலகலப்பாக இருக்கவில்லை என்று செந்தில் உணர்ந்தான்.

பெரியக்கா வழக்கம் போலத் தன் பாட்டில் சமையலறைக்குள் இருந்தான். சின்னக்கா தையல் யந்திரத்தோடு

இயங்கிக்கொண்டிருந்தான். தேவை ஏற்பட்டால் ஒன்றிரண்டு வார்த்தை பேசுவான். கதிரேசன் எதுவுமே பேசுவதில்லை. பெரியக்காவின் திருமணம் அவனால் குழப்பப்பட்டு விட்டதிலிருந்து கதிரேசனுக்கு செந்திலிடம் அளவற்ற கோபம். அம்மாவும் கூடியவரையில் வாயை மூடிக்கொண்டேயிருந்தான். இவர்கள் அத்தனைபேரின்மேளனத்தைவிட சச்சியின் மேளனமே அவனை வதைத்தது. ஒன்றுக்கு ஒன்பது வார்த்தைகள் சொல்லும் அவள் இப்போது ஒன்பதுக்கு ஒரு வார்த்தைதான் சொன்னாள்.

அன்று காலை சச்சி படித்துவிட்டு அரைகுறையில் வைத்த புத்தகத்தை செந்தில் எடுத்துப் படித்தான். புத்தகம் படிக்கும் ஆவலோடு ஓடிவந்த சச்சி, அதை செந்தில் படிப்பதைக் கண்டதும் தயங்கிவிட்டு, "சரி நீ படிச்சிட்டுத்தா" என்றாள். முன்பு என்றால் "என் புத்தகத்தை நீ ஏன் எடுத்தாய்?" என்று அவள் சண்டை பிடித்திருப்பாள். அப்படி சண்டை பிடித்திருந்தால் அவனும் சூடாக ஏதும் சொல்லியிருப்பான்.

இன்றே அவள் தானாக விலகுவதைக் கண்டதும் செந்திலின் கண்களில் நீர் அரும்புகட்டியது.

"எனக்கு வேண்டாம் நீயே படி" என்று புத்தகத்தைக் கீழேயெறிந்தான்.

அதிசயமாக அவனைப் பார்த்தான் சச்சி.

"பின்ன என்னடி, நானென்ன பேயா பிசாசா. எல்லோரும் ஓடி ஓடிப் போறீங்கள். என்னைப்பழைய செந்திலாய் நினைக்க மாட்டீங்களாம். ஓடிப்போய் வந்தவன் எண்டமுறையிலதானே பார்க்கிறீங்கள்."

அவனது குமுறல் சச்சிக்குப் புரிந்தது.

"உன்னட்டை அடங்கிப்போறது எனக்கும் பிடிக்கேலை. அம்மாதான் சொன்னா, உன்னோட யாரும் சண்டை போடக்கூடாதாம். மறுபடியும் நீ எங்காவது ஓடிவிடுவாயாம்."

செந்திலுக்கு கருக்கென்றது. எப்படி எடை போட்டு விட்டார்கள்.

“கவலைப்படாதே. இனி உன்னை வாயைத் திறக்கவும் விடமாட்டன்”.

செந்தில் மனம்விட்டுச் சிரித்தான்.

“இன்னுமொரு விஷயம் நாளைக்கு பெரியக்காவை பொம்பிளை பார்க்க வருகினம்”.

செந்திலுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது.

மறுநாட் காலை பெண்பார்க்க வருபவர்களை வரவேற்க வீடு தயாராகக் கொண்டிருந்தது. முதல் தடவையாக அக்காவை ராமனாதன் பெண்பார்க்கவந்த நாளை செந்தின் நினைத்துக்கொண்டான். அன்று எவ்வளவு கலகலப்பாக இருந்தது. இப்போது ஒரு திரை விழுந்தாற்போல மெல்லிய ஒரு இழைவு இருந்தது.

மாலை நான்கு மணியளவில் வருவதாக அவர்கள் சொல்லியிருந்ததாலும் மூன்றுமணிக்கே வரவேற்க ஆயத்தமாகிவிட்டனர். நேரம் சென்றுகொண்டிருந்தது ஆறு மணியைக் கடந்துவிட்டது. மாமாவும் கதிரேசனும் தெருவிற்கும் வீட்டிற்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து சோர்ந்துகொண்டிருந்தது ஒவ்வொரு இதயமும். செந்திலின் மனதிலும் பயம் கவ்வத் தொடங்கியது.

வராமலே விட்டுவிடுவார்களே—

பெரியக்கா இன்னமும் தூணோரம் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அம்மாவின் கண்கள் கலங்கத் தொடங்கின. ஏழு மணியைத் தாண்டியதும் பெரியக்கா உடைகளை மாற்றி விட்டு அடுக்களைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள். சொன்ன படி வராமல்போனதற்கு என்ன காரணம்? சரி வராமற் தான் விட்டாலும் ஒரு கடிதமாவது போட்டிருக்கலாமே... பெரியக்காவின் மனம் என்ன பாடுபடும்?

அம்மா சுருண்டு படுத்துவிட்டாள். மாமா கதிரேசனைக் குடைந்துகொண்டிருந்தார்.

“இன்டைக்குத்தான் வாறதெண்டவையே... நீ மாறிச் சொல்லுறியோ?”

“இல்லை மாமா. எனக்கப்படி மறதியே... இண்டைக்கு நாலு மணிக்குத்தான் வாறம் எண்டவை. ஏன்வரேலையோ தெரியாது.”

அன்றிரவு ஒவ்வொருவர் மனமும் பெரும் சுமையாய்க் கனத்துக்கொண்டிருந்தது.

மறுநாட்காலே தபாற்காரனின் மணியோசை அனைவரையும் வாசலுக்கு ஓடவைத்தது. அன்று கதிரேசன் பெயருக்கு மட்டும் ஒரு கடிதம் வந்தது. செந்தில்தான் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். பிரிக்கலாமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் கதிரேசன் அவனிடமிருந்து கடிதத்தைப் பிடுங்கினான். அவசரமாகப் பிரித்துப்படித்தான். படிக்கப் படிக்க அவன் முகம் இருண்டுகொண்டு வந்தது. எல்லையில்லாத கோபத்துடன் காகிதத்தைக் கசக்கினான்.

“ஆர் போட்டிருக்கிறது?” அம்மா கேட்டாள்.

“நேற்றுவராத காரணத்தை மாப்பிள்ளை வீட்டார் எழுதியிருக்கினம்” என்று கூறிவிட்டு செந்திலைப் பார்த்துப் பல்லைக் கடித்தான் கதிரேசன்.

“டேய்! எல்லாம் உன்னால வந்த வினையடா. நீ இருக்கிற வரைக்கும் இந்த வீட்டில ஒரு நல்ல காரியமும் நடக்காது”.

கசங்கிய காகிதத்தை செந்திலை நோக்கி வீசிவிட்டு விறுவிறுவென்று நடந்தான். செந்தில் திகைத்துப் போனான்.

14

அவனுக்கு முதலில் ஒன்றும் புரியவில்லை. கசங்கித் தன் முகத்தில் வந்து விழுந்த கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்து வாசித்தான்.

“திரு. கதிரேசனுக்கு! தங்கள் குடும்பம் பற்றி ஊருக்குள் விசாரித்ததில் அவ்வளவு நல்லபிப்பிராயம் கிடைக்கவில்லை. ஐந்து மாதங்களுக்கு முன் உங்கள் வீட்டுக்கு பெண்பார்க்க வந்தவர்கள் குழப்பிக்கொண்டு போய்விட்டார்களாம். ஏன்—? அதற்கு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணம் சொல்கிறார்கள். எமக்கு இதில் விருப்பமில்லை. மன்னிக்கவும்—மகா விங்கம்”.

செந்திலின் உள்ளம் பற்றி எரிந்தது. சச்சியிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு திண்ணையில் அமர்ந்துவிட்டான்.

சச்சி கடிதத்திலுள்ளதை விளக்கியதும் அம்மா சீறி விழுந்தாள். “எனக்குத் தெரியும். பொல்லாத ஊரில இருக்கிறம். எவ்வளவு கவனமாய் இருக்கோணும், ஒருக்கா வந்து பொம்பிளை பார்த்திட்டு வேற காரணத்துக்கெண்டாலும் வேண்டாமெண்டு சொல்லியிட்டுப் போனால் கூட எல்லாரும் பொம்பிளையைப் பற்றித்தான் ஏதும் நினைப்பினம். எல்லாத்துக்கும் நீதான் காரணம்... ஏன்ரா என்றை வயித் தெரிச்சலை கொட்டிக்கொள்ளுறாய்.”

அம்மா குமுறி வெடித்த பின்பும் கூட செந்தில் பேசாமலே இருந்தான். எத்தகைய பயங்கர விளைவு—

இனிமேல் இதையே சாட்டாக வைத்து குத்திக் குத்திக் கிளறுவார்களோ?

*

*

மாலை நேரம். வேப்ப மரத்தின் கீழ் சிறு பாறையில் அமர்ந்தபடி தீபாவின் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்

டிருந்தான் செந்தில். கால்களடியில் இப்போது தண்ணீர் பாயவில்லை. பாளம்பாளமாக வாய்க்கால் பாதை வெடித்துக் கிடந்தது. வரண்டு கிடந்த அந்த வாய்க்கால் வெறித்துப் பார்த்தபடி அவன் இருந்தான். மாடுகளின் குரல் மாறி மாறி எழுந்துகொண்டிருந்தது. கன்றுகள் திமிறி ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. சூரியன் இன்னமும் கொஞ்சநேரத்தில் மறைந்துவிடுவான். தீபா ஏன் இன்னமும் வரவில்லை?

புதர் அசைந்தது. தீபா ஒரு மரத்திலிருந்து கீழே குதித்தாள். அரைப் பாவாடை அசைய நடந்துவரும் வழவழப் பான பட்டுக் கால்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

“வந்து நேரமாயிற்று?”

அவளது உற்சாகத்தில் தன்னால் பங்கு கொள்ள இயலவில்லையே என்ற மனத்தாங்கலுடன் “இப்போதுதான் வந்தேன்” என்றான்.

“இவ்வளவு நேரமும் வீட்டில நிண்டிட்டு அப்பா இப்பதான் பரந்தனுக்குப் போனார். நான் ஓடி வந்திட்டன்.”

அப்போதுதான் அவன் முகத்தைக் கவனித்துவிட்டு “ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கிறீங்கள்?” என்று கேட்டாள்.

உள்ளக் குமுறலோடு காலே நடந்த நிகழ்ச்சியை அவன் விபரித்தான். முகத்தில் உணர்ச்சிகள் அலைபாய அவள் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன தீபா! ஒன்றுமே பேசாமலிருக்கிறாய்.”

“என்ன பேசறது செந்தில். இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று.”

“அப்ப இனிமேலும் இப்பிடித்தான் குழம்பிப் போகுமா?”

பயத்துடன் அவன் கேட்டான்.

“அப்பிடிச் சொல்லேலாது. எல்லாரும் ஒரே மாதிரியே” அவளின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு ஆறுதலைக் கொடுத்தன.

“எல்லாரும் என்னையல்லே குற்றம் சொல்லினம். நான் என்ன வேணுமெண்டே செய்தான்.”

“அவையள் தங்கடை வேதனையில சொல்லுவினம். நீங்கள் கவலைப்படாதேங்கோ. அது சரி. முருகன் கோயில்ல ஆனி உத்தரத் திருவிழா வருகுதல்லே.”

“ஓம் தீபா, வாற வெள்ளிக்கிழமை. அது கிடக்கட்டும். நீ ஏன் தொடர்ந்து படிக்கேலை.”

“எனக்கு விருப்பமில்லை.”

“பொய் சொல்லாய். நீ ஏன் படிக்கப் போகேலை என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“ஏன் சொல்லுங்கோ?” தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு அவனைப் பார்த்தாள் தீபா.

“எனக்காகத்தானே!”

அவள் சிரித்தாள்.

“உங்களையும் இந்த முறை விண்ணப்பிக்கச் சொன்னே நீங்கள் கேட்கேலை.”

“மறுபடியும் ஒரு தோல்வியை நான் தாங்கவேணும் என்கிறாயா? அதற்குத் தைரியம் எனக்கில்லை.”

“ஒருக்கால் தோல்வியெண்டால் நெடுகவுமே... முயன்றால் வெற்றி கிடைக்கும்தானே.”

“அதைப்பற்றிப் பேசாதே தீபா.”

“நீங்கள் இப்பிடி தன்னம்பிக்கை இல்லாமல் இருக்கிற தாலதான் இவ்வளவு சிக்கலும் வருகுது.”

செந்தில் பேசாமல் இருந்தான்.

**

***

**

அன்று ஆனி உத்தரத் திருநாள். குமரபுரத்தில் குடியிருக்கும் குமரனுக்கு விசேஷமான தினம். அன்று அழகுக் குமரன் அலங்கார ஊஞ்சலில் ஆடி பக்தருக்கு அருள் கொடுக்கும் புனித நாள்.

செந்திலுக்கு தெய்வ நம்பிக்கை மிதமிஞ்சி இல்லாவிட்டாலும் கூட திருவிழாவுக்கான ஆயத்தங்களில் உற்சாகமாக ஈடுபட்டான். பகல் அன்னதானம் நடந்து முடிந்த

தும் இரவு திருவிழாவுக்குரிய ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

இரவு பரந்தன் சந்தியிலிருக்கும் வைரவர் கோவிலிலிருந்து காவடிகள் புறப்பட்டுவந்து முருகன் கோவிலில் தீக்குளித்து காவடிகளை இறக்குவது வழக்கம். இந் நிகழ்ச்சி குமரன் ஆலயம் தோன்றிய நாளிலிருந்து நடைபெற்றுவருவதாகும். வருடத்தில் ஒரே ஒரு தடவை நிகழும் அந்தத் திருவிழாவை கிராமத்திலிருக்கும் ஒவ்வொருவரும் உற்சாகமாக எதிர்கொள்வார்கள்.

கோவிலை காவடிக்காரர்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மேள சத்தம் தாளையத்தோடு உச்சஸ்தானியில் கேட்டது. ஐந்தாறு பெட்ரோமாகஸ்களை ஆளுக் கொண்டு உயரத் தூக்கிப் பிடித்தபடி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒளிவெள்ளம் பூரணமாக விழுந்துகொண்டிருக்க காவடியாட்டத்தைப் பார்க்க மெய் சினிர்ந்தது. கோவில் வாசலில் காவடிக்காரர் நின்று ஆடிக்கொண்டிருந்தபோது செந்தில்வீட்டுக்கு ஓடிவந்தான். வேலி வழியாக தூரத்தே தெரியும் ஒளிவெள்ளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் பெரியக்காவும் சின்னக்காவும், செந்தில் முற்றத்திற்கு வந்தான். தன் கண்களை நம்பமுடியாமல் திகைத்துப் போனான். ஒரு ரோஜா மலர்ந்து நின்றது—தீபா—

இதென்ன புதுக் கோலம்—?

மெல்லிய நீலநிற நைலக்ஸ் சேலையும், ஒற்றைப் பின்னலில் குடிய ரோஜாவுமாக தேவதை போல காட்சியளித்தாள் அவள். செந்தில் அவளைச் சேலையில் பார்ப்பது இதுதான் முதல்தடவை. அவளைத் திடீரென்று கண்டதால்தினறிய தீபா வெட்கம் பிடுங்கித் தின்ன வீட்டுக்குள் ஓடிவிட்டாள்.

செந்தில் சச்சியைக் கூப்பிட்டான். அவள் வந்தாள்.

அவளுடன் குனிந்த தலையுடன் தீபாவும்வந்தாள். சச்சியும் சேலையை உடுத்திருந்தாள்.

அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு வர சச்சி உள்ளே ஓடினாள்.

தீபா தனியாக நின்றாள்.

அவள் வெட்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள். கண்ணங்கள் ரோஜாவின் வண்ணம் காட்டின.

“நல்ல வடிவாயிருக்கு தீபா. உன்னை...”

கண்களைப் படபடவென்று வெட்டினாள் அவள். அவன் இதயம் படபடத்தது. சச்சி வந்து, “வா தீபா. நம்முடன் சுதாதான் இல்லை. அவள் அங்கே விழுந்து விழுந்து படித்துக் கொண்டிருப்பாள்” என்று சிரித்து விட்டு நடந்தாள்.

கோவில் முன்றலில் தணதணவென்று நெருப்புத்தணல்களன்றுகொண்டிருந்தது. ஒவ்வொருவரும் காவடியுடன் தணலுக்குள் இறங்கி நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் உள்ளமெல்லாம் உருக கரங்களை தலைக்கு மேல்குவித்து அரோகரா—அரோகரா என்று கூவிக்கொண்டிருந்தார்கள். கூட்டத்தினர் இடித்து நெரித்து முன்னுக்கு வரத்துடித்தனர்.

செந்திலும் கூட்டத்தோடு நெரிந்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தாள். செல்வராசனைக் காணவில்லை. அவனும் எங்கே நின்று இடிபடுகிறானோ—செந்திலுக்கு முன்னாலும் பக்கத்திலுமாக ஐந்தாறு இளைஞர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை ஓரளவு செந்திலுக்கு முன்பே தெரியும்.

முறுக்கிய மீசையும் சிவந்த விழிகளில் கரோமான பார்வையுமாக... ஒருவன் தலைமைதாங்க, தெருவில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பவர்கள்; சண்டித்தனம் செய்து ரௌடிகள் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர்கள்.

“டேய்! இவங்கள் என்னடா ‘போட்டு’ட்டு வந்து ஆடாருங்களா? எலும்பெல்லாம் முறிய உரு ஆடாருங்களே?”

அந்த மீசைக்காரரின் விமர்சனத்தைத் தொடர்ந்து கலகலவென்ற சிரிப்பின் அலைகள். அவள் அப்படிப் பேசியது செந்திலுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தெய்வ நம்பிக்கையில்லை

என்றால் கூட இப்படி ஒரு புனித சடங்கை இவ்வளவு தாழ்த்திப் பேசக்கூடாது என்று அவன் நினைத்தான்.

“தணலில எப்படியடா நடக்கினம்.”

இன்னொருவன் முதலில் பேசியவனைச் சீண்டினான்.

“வெறியில நடந்தால் தணல் கூடாது.”

ஏதோ குஷியில் அவன் பேசுவது போலப்பட்டது செந்திலுக்கு.

தீக்குளிப்பு முடிந்ததும் கோவிலின் வாசலுக்கு கூட்டம் தள்ளப்பட்டது. ஜனங்கள் கோவிலுக்கு முன்புள்ள மைதானத்தில் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கோவிலுக்கு முன்பாக சிறு மேடை அமைக்கப்பட்டு மின் விளக்குகளாலும் வண்ணக் கடதாசிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேடையில் மேளக் கச்சேரி சுவை கட்டியிருந்தது.

ஆண்கள் பகுதியில் செந்தில் கூட்டத்தோடு ஒருவகை நின்றனுகொண்டிருந்தான். ஒரு தடவை செல்வராசன் வந்து சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு வேறிடம் சென்று விட்டான்.

மார்பின் குறுக்காக கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு இனிய தவிவின் ஓசையில் காதும், தீபாவின் இருப்பிடத்தைத் தேடும் முயற்சியில் கண்ணுமாக தவித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் நின்ற இடத்தில் அவ்வளவு வெளிச்சமில்லாததால் சற்று பயமின்றி தீபாவைத் தேட முடிந்தது.

அதோ, முழங்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கச்சேரியை ரசித்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள் தீபா.

பக்கத்திலிருந்த சச்சியுடன் ஒன்றிரண்டு வார்த்தை பேசுவதும் ரகசியமாக, மென்மையாக சிரிப்பதற்காக இருந்தாள். சுற்றிலுமுள்ள நட்சத்திரங்களின் மத்தியில் உல்லாசமாகப் பலனிவரும் வெண்ணிலவின் ஓய்ந்தமும் வசீகரமும் அவளிடம் தெரிந்தது. அந்தக்குளிர்மை செந்திலை வந்து தாக்கியது.

“அங்கை பார். பச்சைச் சட்டையோட ஒரு பெட்டை இருக்குது. இதுகள் கோயிலுக்கு கும்பிட வாறதில்லை.”

செந்தில் சட்டென்று திரும்பினான். தீக்குளிப்பு பற்றி அப்போது விமர்சித்த கூட்டம் —

“நீ ஏன்ரா அந்தக் கரிக்குருவியைப் பார்க்கிறாய்? எத்தனை வடிவானதுகள் இருக்க!”

மற்றொருவன் கேலிசெய்தான். அவர்களது விமர்சனம் இயல்பாக இளைஞர்களுக்கு வரக் கூடியதுதான் என்றாலும் எதற்கும் இடம் பொருள் வேண்டாமா? அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

“அந்த சிவப்புச் சட்டையோட எழும்பி எழும்பி இருக்குதல்லே ஒன்று.”

“எங்கை? எங்கை?” ஆவலுடன் தேடும் பரபரப்பு.

“அந்த தூணைரம் பாருங்கடா... அந்த மெல்லிய சிவப்பில்லை... அதுக்குப் பக்கத்தில்...”

“ஓமடா. அதுக்கென்ன?”

“அவளை நான்...” மீசைக்காரன் இழுத்தான்.

“என்னடா புதுக்கதை விடுறாய்” நீல பற்றிக் சேட்கேட்டது.

“லவ்வே?”

“மண்ணாங்கட்டி. அவளை நான் சந்திச்சுக் கதைச்சுனான். அவள் சரியான நிமிர் பிடிச்சவள். அடக்கிக் காட்டுறன் எண்டு ஒருத்தனிட்ட சவால் விட்டான்.”

வேறு சமயமாயிருந்தால் இளமைக் குறுகுறுப்பில் இவைகளை செந்திலால் ரசிக்கமுடிந்திருக்குமோ என்னமோ? இப்போ சகிக்க முடியாமலிருந்தது. அதில் ஒருவனுடைய வாயில்வேறு சிகரெட் புகைந்து கொண்டிருந்தது.

இப்போது மேடையில் வில்லுப்பாட்டுக்கான ஆயத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது. தந்தனத்தோம் என்று சொல்லியே வில்லினில் பாட என்று கோரஸ் எழும்பியதும் உட்கார்ந்தவர், நித்திரை காரணமாக படுத்திருந்தவர் அனைவரும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். நகைச்சுவை

ததும்ப வில்லினின் பாடும் அவர்களது திறமை அவர்களை அப்படி நிமிர வைத்தது. கிராமத்து மக்களுக்கு இதுவே கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவும் மனம் கொள்ளா ரசனையாகவும் அமைந்து விடும்.

சீதா கல்யாண மேடையில் சகல சம்பிரதாயங்களுடன் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. மேன்மாடத்தில் இருக்கும் சீதையை முனிவருடனும் தம்பியுடனும் வீதியில் நடந்து கொண்டிருக்கும் ராமன் காணும் இனிய நிகழ்ச்சி. தனக்கேயுரித்தான கணீரென்ற குரலில் நயம்பட பாடிக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார் வில்லிசைக்காரர். கூட்டம் முழுவதும் அவரின் வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

‘அண்ணலும் நோக்கினான். அவளும் நோக்கினான்’ என்ற வரியைப் பாடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் செந்திலின் கண்கள் தாமாக தீபாவிடம் சென்றன. அவள் மேடையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளது அழகு நயனங்கள் மட்டும் கனவுலகில் சஞ்சரிப்பது போல மயங்கிக் கொண்டிருந்தன. தன்னைத்தான் நினைக்கிறாளோ? செந்திலின் உள்ளம் குறுகுறுத்தது.

“அங்கை பாரடா தேவதை மாதிரி ஒரு வெள்ளைப் பெட்டை இருக்குது நீலச் சாறியோட.”

ஒருவன் காணாததைக் கண்டது மாதிரி கிசுகிசுத்தான். அதற்கு மீசைக்காரன்—“அவளே—அவள் செல்வராசன்ரை தங்கச்சியடா” என்றான்.

செந்திலுக்குத் திக்ென்றது. ஆட்டைக் கடிச்சு மாட்டைக்கடிச்சு மனிசரையும் கடிக்க வந்தாயிற்று—? மீசைக்காரன் தொடர்ந்தான். “அவள் பஸ்ஸில பள்ளிக்குப் போகவர நான் பார்க்கிறான். எனக்கும் ஒரு கண்தான். ஆனால், வாலாட்டேலாது. ஒருநாள் நான் சும்மா ஒரு சிரிப்பு சிரிச்சன். முறைச்சாள் ஒரு முறைப்பு. நான் நினைச்சன் எரிஞ்சு போனெண்டு. அவ்வளவு காரம்.”

“அப்பிடிப்பட்ட காரமானவையனைத்தான் ஒரு கை பார்க்க வேணும். நீ பேசாமல் விட்டிட்டியே—” அங்க லாய்த்தான் மற்றவன்.

செந்தில் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு பொறுமையாக நின்றான்.

“பாவாடை சட்டையோட பார்த்தான் இண்டைக்கு சாறிகட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். அவளின்ரை உடம்புக்கு சாறி வடிவாயிருக்கு என்ன?”

செந்திலின் உள்ளத்தில் தீ பற்ற ஆரம்பித்தது, பொறுமையாக இரு. பொறுமையாக இரு என்று மனதை அடக்கிக் கொண்டான்.

“இவனைப்போல வடிவு நான் காணேலை, நல்ல கிளி மூக்கடா. வாயும் நல்ல வடிவு.”

செந்திலின் பொறுமை முற்றாகப் பறிபோய்விட்டது.

“கோயிலுக்கு உது கதைக்கவே வாறனீங்கள்” என்று அதட்டியபடி கேட்டான்.

மீசைக்காரனும் மற்றவர்களும் அவனை அலட்சியமாக திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“எங்கடை கதை பிடிக்காட்டி வேறெங்காவது போறது. இவ்வளவு பெரிய இடத்திலும் இந்த இடம் தானா உனக்கு கிடைச்சது” என்றான் அவன். அவனது இந்தப்பதில் செந்திலின் கோபத்தை இன்னமும் கிளறி விட்டது.

“இவ்வளவு மோசமாய் நீங்கள் கதைக்கிறதை என்னால் சகிக்கேலாது. ஒழுங்காய் நில்லுங்கோ” தன்னை மீறி படபடத்தான்.

இவ்வளவு கீழ்த்தரமாக தீபாவை — அவனுடைய தீபாவை அவர்கள் விமர்சிப்பதை அவனால் சிறிதும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துவிட்டு இகழ்ச்சியாகச் சிரித்துக்கொண்டார்கள். மீசைக்காரன் செந்திலைப்பார்த்து, “நாங்கள் அவனைப் பற்றிச் சொன்னால் உனக்கேன் கோபம்வருகுது?” என்றான்.

செந்திலால் சட்டென்று பதில் சொல்லமுடியவில்லை.

15

“இவ்வளவு நேரமும் மற்றவையைப் பற்றிச் சொன்னபோது கேட்டுக் கொண்டு தானே நிண்டனி. இப்ப மட்டும் ஏன் துள்ளாய்” இப்படி மீசைக்காரன் கேட்டதும் செந்தில் அவனைமுறைத்துப்பார்த்தான்.

“பொறுத்துப்பொறுத்துப் பார்த்தன். உங்கடை விமர்சனங்கள் எல்லையைக்கடந்திட்டுது. கோயிலுக்கு வந்து பேசிற பேச்சே இது” என்றான்.

மீசைக்காரனுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த தடியன் “அப்ப கோயிலுக்குள்ள பசுடி பண்ணினால் தான் கூடாது என்கிறாய். இதையே கோயிலுக்கு வெளியில தெருவில வைச்சுச் சொன்னால் சரி என்பாயா?”

“தவறு என்பது எங்கே செய்தாலும் ஒன்று தானே” என்றான் செந்தில் காரமாக.

மீசைக்காரன் கேலியுடன்— “அப்படியெண்டால் நீ இந்தத் தவறைச் செய்யிறதில்லையே. ஒரு பெட்டையையும் பற்றி கதைக்கிறதில்லையே” என்றான்.

அவனது கேலி செந்திலின் கோபத்திற்குத் தூபம் போட்டது “தவறுகள் ஒன்றாக இருந்தாலும் கூட அவைகளை இழைப்பவரையும் பொறுத்துத்தான் அதன் விளைவுகளும் இருக்கும். நீங்கள் இப்போது செய்யிறதவறுக்கு விபரீதமான விளைவு வரும் கவனம்” என்று தெருமினான்.

“நீ செய்தால் தவறில்லை. நாங்கள் செய்தால் அது பிழையே. எங்களைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது தம்பி. நீ தான் கவனமாய் இருக்கவேணும்.”

இதுவரை இருந்த கேலி மாறி இப்போது மீசைக்கார னிடமிருந்து உறுமல் வெளிப்பட்டது. இவர்கள் வாதாடிக் கொண்டிருக்கையில் அந்த முருகன் ஆலய நிர்வாகி அவ் விடம் வந்து விட்டார்.

“என்னது சண்டை” என்று அவர் கேட்டதும், அந்த சந்தர்ப்பத்தை தனக்கு சாதகமாகப் பயன் படுத்திக் கொண்டு சொன்னான் செந்தில்.

“கோயிலுக்கு வாற பொம்பிளையனைப் பார்த்துரொம் பக்கீழ்த் தரமாகக் கதைக்கிறார்கள். கேட்டால் அதட்டுகி னம்.”

நிர்வாகி அந்த முரடர்களைப் பார்த்து முறைத்தார். ஒருவன் வாயில் சிகரெட் வேறு. வந்ததே கோபம் அவருக்கு.

“ஏண்டா காவாலிகளே! உங்களுக்கு வம்பளக்க வேற இடம் கிடைக்கேலையே. கோயில் தானே தேவைப்படுது. போங்கடா வெளியிலே. நிண்டால் காலடிச்சு முறிச்சப் போடுவன். கோயிலுக்கு வந்தால் ஒழுங்காய் இருக்கிற தில்லை. கண்ட கதையெல்லாம் கதைக்கிறது. போய் வெளியில நிண்டு கதையங்கோ. ஒடுங்கடா இனியும் இங்கை நிண்டால் தெரியும்.”

அவரின் உறுமலில் கூட்டம் திரும்பிப் பார்க்க அந்த முரடர்களுக்கு ஒரே அவமானமாகப் போய்விட்டது. முகம் கன்றிச் சிவக்க மீசைக்காரன் குரோதத்துடன் செந்திலைப் பார்த்தான்.

“டேய் உன்ரை பல்லெல்லாம் தட்டிக் கையில் தருவன் வா வெளியில்” மீசைக்காரனும் அவனது கூட்டமும் வெளியேறியது. மீசைக்காரனின் எச்சரிக்கை அவனைத் தாக்க வில்லை. அப்போதைக்கு காரியம் சாதித்த பெருமையில் புன் சிரிப்புடன் அவர்கள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் தீபாவைப் பார்த்தான். அந்தக்குழந்தைத் தனமான அழகு தன்னைத் தவிர வேறு யாராலும்

ஆராதிக்கப்படுவதை அவனால் நாங்கமுடியவில்லை. தீபா—
எனக்கு மட்டுமே சொந்தமான தீபா.

வில்லுப்பாட்டு முடிவடைந்து கொண்டிருந்தது. மிதிசை
யில் ராம—சீதா கல்யாணம் சிறப்புற நடந்து கொண்டி
ருந்தது.

வில்லிசையாளர்கள் தங்கள் நிகழ்ச்சியை முடித்துக்
கொண்டதும் திரும்பவும் மேளக் கச்சேரி ஆரம்பமாகியது.

முன் மண்டபத்தில் முருகனை ஊஞ்சலாட்டுவதற்கான
ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அதிகாலை நாலு
மணியளவில் பூஜைகள் ஆரம்பமாகின. அப்போது செல்வ
ராசன் செந்திலிடம் வந்தான்.

“என்னவோ கலவரமாம். என்னடா நடந்தது?”

தீபாவை அவர்கள் விமர்சித்ததை செந்தில் சொல்ல
வில்லை. பொதுவாகச் சொல்லி நிர்வாகியின் ஏச்சை
வாங்கிக் கொண்டு அவர்கள் முகம் போன போக்கை
சொல்லிச் சிரித்தான் செந்தில்.

“சிரிக்காதேடா. அவர்கள் சரியான முரடர்கள். உனக்
கேன் இந்த வேலை.”

“அவையள் என்ன பிடிச்சுத் திண்டிடுவின்மே” அலட்
சியமாகக் கூறிவிட்டு தலையைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

பெண்கள் வரிசையின் பின்னால் தீபாவும் சச்சியும்
நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஊஞ்சலாடும் குமரனையே
பார்த்தான் செந்தில். கணரென்ற குரலில் ஒருவர் திருஊஞ்
சல் பாட்டைப் பாட குமரன் ஓய்யாரமாக ஆடிக்கொண்டி
ருந்தான்.

வண்ண அலங்காரம் கண்ணைப் பறித்தது. பட்டாலும்
மலர்களாலும் சோடித்திருந்த விதம் அழகன் முருகன்
என்று பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அழகான
ஊஞ்சல் பாட்டில் மனம் ஈடுபட ஆர்வத்துடன் அதை
ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

புவனமெலாம் பொன்னூஞ்சல் பலகையாக
 பூங்கைலை பொதிகைமலை தூண்களாக
 தவமலிந்த படையாரும் விட்டமாக
 தத்துவங்கள் அத்தனையும் பீடமாக
 உவமனிலாச் சதுர் மறைகள் வடங்களாக
 ஓங்கு சுடர் மிகவமைந்த ஊஞ்சல் மேவி
 சிவ பரந்தன் குமரபுரப் பதியில் மேவும்
 சித்திரவேல் முருகையா ஆடருஞ்சல்!

மேலும் பாடல் தொடர்ந்தது. ஒவ்வொரு பாடலின் கவிநயமும் அவனைக் கவர்ந்தது. தானாகவே ஒரு உணர்ச்சி உடம்புள் வந்து கைகளை வணங்க வைத்தது. ஐந்து மணியளவில் பூஜைகள் முடிந்து விட்டன. பூஜைகள் முடிந்ததும் தீபாவும் சச்சியும் வீட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள். சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தான் செந்தில். தீபா சென்று விட்டபின் அவனால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. தீபா இப்போது தங்கள் வீட்டில் தான் நிற்பாள் என்பதால் அவனும் புறப்பட்டான். செல்வராசனின் கண்களில் தட்டுப் படக்கூடாதே என்ற எண்ணத்துடன் வேகமாக நடந்தான்.

அந்த அதிகாலையின் சில்லென்ற குளிர்காற்று அவன் வெற்று மார்பில் வந்து தாக்கியது. ஒரு வித புத்துணர்ச்சி உடம்பிலும் மனதிலும் நிறைய, கோவிலை விட்டு வெளியே வந்தான். தெருவில் இறங்கிய போது மெத்தென்ற அரையிருட்டில் கோவில் வேலியோரம் நாலேந்து உருவங்கள் நின்று கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தான். அந்த இடத்தில் மின் விளக்குகள் இணைக்கப்படாததாலும் நன்றாக வீடியாததாலும் இருள் உருவங்களாய்த் தெரிந்த அவர்களைத் நிதானமாகக் கவனிக்கு முன்னர் முகத்தில் ஒரு குத்து வேகமாக விழுந்தது. பொறி கலங்கிப் போனான் அவன். தன்னைச் சமாளித்து அவன் திரும்புவதற்கு முன்னர் இன்னொரு குத்து அவன் தோள் பட்டையில் விழுந்தது. தடுமாறி விழுந்த போது பல குரல்களின் அட்டகாசச் சிரிப்பொலிகள்.

“போதுமே தம்பிக்கு அல்லது இன்னும் வேணுமோ?”
அந்தக் குரல்—

மீசைக்காரனுடையது என்று அவனுக்கு இப்போது புரிந்தது. அவர்களைப் பார்த்து தூ.....என்று துப்பினான்.

“இருட்டுக்கை நிண்டு உங்கடை வீரத்தைக் காட்டி நிற்கவேடா. நீங்கள் ஆம்பிளையளே—” இளக்காரமாக கேட்டுக்கொண்டே எழுந்தான்.

“கோயிலுக்குள்ள வைச்சு நீ பேசினது போதும். இப்பவாய் திறக்கக்கூடாது. திறந்தால் வாய் இருக்காது. கிழித்து விடுவோம்.”

வினாடிக்கு வினாடி வெறி ஏறியது செந்திலிடம். அந்த வேளையில் கோயிலிலிருந்து கூட தனக்கு உதவி கிடைப்பது அரிது என்று தெரிந்ததனால் தன் கையே தனக்குதவி என்று மீசைக்காரனின் உருவத்தைக் குறி வைத்துக் கொண்டு அவன் மீது வேகமாகப் பாய்ந்தான் செந்தில். அவன் இப்படிப் பாய்வான் என்று மீசைக்காரன் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவன் தடுமாறி மடாலென்று விழுந்த வேகத்தில் தெரிந்தது. அவனுக்கு மேல் செந்தில் விழுந்தான். மீசைக்காரனின் ஆ வென்ற அலறல் எல்லோர் காதையும் பிய்த்துக் கொண்டு போனது. பரபரப்போடு செந்திலைப் பிடித்து விலக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் மீசைக்காரனின் நண்பர்கள். அவர்களது சத்தம் கேட்டு கோவிலுக்குள் உலாவந்து கொண்டிருந்த இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் ஓடி வந்தார்கள். அனைவரையும் இழுத்துக் கொண்டு கோவில் வளவுக்கு வந்தார்கள்.

மெதுவாக இருள் பிரிந்து விடிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த மெல்லிய வெளிச்சத்தில் ஆத்திரத்துடன் மீசைக்காரனைப் பார்த்த செந்திலுக்குத் திக்கென்றது. அவனின் பிடரிவழியாக இரத்தம் வழிந்து சேட்டை நனைத்திருந்தது. விழுத்திய இடத்தில் தரையில் கிடந்த கல் அவன் பிடரியை நன்றாக பதம் பார்த்து விட்டதென்று புரிய அதிக நேரமாகவில்லை அவனுக்கு.

“என்னது சண்டை? என்ன நடந்தது?” பொலிஸ்காரரில் ஒருவர் உறுமினார். மீசைக்காரனுடன் நின்று தடியன்பணிவோடு சொன்னான்—

“இவன் வரச்சொல்லிக் கூப்பிட்டதால் எங்கடை கூட்டாளி ஏன் எண்டுகேட்டு கூடப் போனான். அந்த இருட்டுக்கை போனதும் அடிச்சுப் போட்டான். நாங்கள் ஓடிப்போகாமலிருந்தால் கூட்டாளி குளோசாப் போய் இருப்பான்.”

செந்தில் திடுக்கிட்டுப்போனான். இதென்ன அபாண்டம்—?

“வாங்கோ ஸ்டேஷனுக்கு”

ஏமாற்றத்தோடும் தவிப்போடும் பொலிஸ்காரனைப்பின் தொடர்ந்தான் செந்தில்.

*

*

*

“உன்ரை பெயர்?”

“செந்தில்”

“எத்தனை வயசு?”

“பதினெட்டு”

“இந்த வயதுக்குள்ள அடிதடியில பிரபலமாகி விட வேணும் எண்ட எண்ணமா?” இன்ஸ்பெக்டரின் கேலி, செந்திலின் உள்ளம் கொதித்தது.

“படிக்கிறியா—?”

“இல்லை”

என்ன வேலை பார்க்கிறாய்?”

“ஒண்டுமில்லை”

“இதுதான் தொழில் போல கிடக்கு. அதுசரி, என்ன நடந்தது?”

செந்தில் விபரமாக நடந்ததைக் கூறினான்.

கேட்டதும் அவர் சற்றுத் தள்ளி நின்று கொண்டிருந்த மீசைக்காரனைப் பார்த்தார். அவன் இப்போது பிடரிக் காயத்திற்கு கட்டுப் போட்டிருந்தான்.

“இனி நீ சொல்லு”

அவன் அப்பாவி மாதிரி முகத்தை வைத்துக்கொண்டு சொன்னான்:

“நானாய் சண்டைக்குப் போகலீங்க ஐயா. கோயில்ல நாங்க தாறுமாறாக் கதைக்கலீங்க. ஏதோ சிரிச்சிட்டம் எண்டு நிர்வாகியிட்ட இல்லாததும் பொல்லாததுமாகச் சொல்லி எங்களை வெளியே கலைச்சிட்டான். நாங்களும் கோயில் வாசல்ல வந்து நிண்டு முருகனைக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். பூசை முடிஞ்சு இவன் வந்தவன் என்னைப் பார்த்திட்டு, “உன்னோட ஒரு விஷயம் கதைக்க வேணும். வாறியா” என்றான். நானும் நம்பிப்போனேன். இருட்டுக்கை கூட்டிப் போய் என்னைக் குத்தி கீழே விழுத்தி யிட்டான். கோயில்ல நான் தந்ததின்ரை மிச்சம் எண்டு சொல்லி மாறி மாறி அடிச்சான். நான் ஒவெண்டு கத்தின சத்தத்தில் பொலிஸ்கார ஐயா ஓடிவந்தார். அதுக்குள்ள என்ரை கூட்டாளிமார் ஓடிவந்து இவனை இழுத்து விலக்கி விட்டினம்.”

அவன் சொல்வது ஒவ்வொன்றும் பச்சைப் பொய் என்று கத்த வேண்டும் போலிருந்தது செந்திலுக்கு. கத்து வதால் எவ்வித பயனுமில்லை என்பதால் அவன் பேசாமல் நின்றான்.

மாலை மாமா பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்தார். இன்ஸ் பெக்டருக்கு மாமா ஏற்கனவே நல்ல அறிமுகமாயிருந்தார். இருவரும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மீசைக்காரனும் மாமா ஏதோ பேசினார்.

மாமாவைக் கண்டதும் செந்திலுக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது. அவரும் தன்னைப்பற்றி தப்பாத்தான் நினைத்தாரோ— ஒருவாறு மீசைக்காரனும் மாமாவும் உடன்பாட்டுக்கு வந்தார்கள். மீசைக்காரன் மனதில் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ—? செந்திலை அழைத்துக்கொண்டு மாமா வீட்டுக்கு வந்தார். மெளனமாகப் பின் தொடர்ந்தான் செந்தில். மனதில் பற்பல சிந்தனைகள். வீட்டில்

தன்னை யாகுமேபுரிந்துகொண்டிருக்கமாட்டார்கள். அதனால் அவர்களது ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் ஈடுகொடுக்கவேண்டுமே என்று வெதும்பிக்கொண்டே வந்தான். மாமா முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார். உண்மையில் என்ன நடந்தது என்று ஒரு வார்த்தை தன்னிடம் கேட்டு இருக்கலாமே என்று அவர் மீதும் குறைப்பட்டுக்கொண்டான்.

16

வீட்டிற்குள் அவன் நுழைந்த போது கூடவே வந்த மாமா பெரும் குரலில் சத்தம் போட்டார். “என்றைமானத்தையும் கப்பல்ல ஏத்திப்போட்டாய். இனி மேல் இந்த வீட்டில நன்மை தீமைக்கும் நான் வரமாட்டன். பார்த்துக்கொண்டிருங்கோ.”

மாமாவுக்கு இத்தனை கோபம் வந்து செந்தில் பார்த்த தில்லை. விடுவிடுவென வெளியேறும் மாமாவை அழகை உதட்டில் துடிக்க செந்தில் நடுக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கதிரேசன் அவனிடம் சீறி விழுந்தான். “மாமா வும் பகையாயிட்டார். இனி என்னடா செய்யிறது. பொலிஸ் ஸ்டேஷன் வரை போய் வந்திட்டாய். இங்கை உன்னைக் கேக்க ஆட்களில்லை எண்ட நினைப்பே—”

தமையனின் பாய்ச்சல் அவனுக்கு பயத்தைக் கொடுப்பதற்குப்பதிலாய் ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தது.

“நான் ஒன்றும் குற்றம் செய்து போய் வரேலை.” வெடுக்கென்று சொன்னான்.

“பின்ன உன்னட்டை இருக்கிற ஆசையில் கூட்டிப் போய் வைச்சிருந்தவையே—”

யார் அவள்? கதிரேசனுக்கு தலையைச் சுற்றியது.

மறுநாள் செந்தில் தனது தோட்டத்தில் விளைந்திருந்த வெங்காயத்தைக்கிண்டிக்கொண்டிருந்தான். கைகள் வேலையிலீடுபட்டாலும் மனம் முதல்நாளையசம்பவங்களை அசைபோட்டுக்கொண்டிருந்தது. தான் அப்படிப் பேசி அண்ணலின் வாயை மூடி விட்டோம் என்று தன் தைரியத்தைத் தானே மெச்சிக்கொண்டான். ஒரு மாதிரி அண்ணனைச் சமாளித்தது மாதிரி தீபாவையும்.....

முதல் நாள் காலைச் சம்பவத்தின் பின் மாலையில் தீபாவைச்சந்திக்கப் போனதை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தான்.

அவன் போகுமுன்னேயே அங்கே வந்திருந்த தீபாவளைக் கண்டதும் என்னமாய் வெடித்தாள்.

“நீங்கள் போகாத இடம் ஒண்டு தான் மிச்சமிருந்தது. இப்போது அதையும் தரிசித்து விட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். பொலிஸ் ஸ்டேஷன் எப்படி இருக்குது?”

அவள் கேள்வியால் தான் பாதிக்கப்படாதவன் போல—

“ஏன் நல்லாகவே இருக்குது” என்று கூறிவிட்டு எதிர்க்கல்லில் அமர்ந்து கொண்டான். எதிர்பாராத இந்தப்பதில் அவளைக் கோபமுட்டியது. உம்மென்று முகத்தை தூக்கிவைத்துக் கொண்டாள். இவளை அவர்கள் விமர்சிக்கப் போய்த் தானே இத்தனையும் வந்தது என்று மனதோடு நினைத்துக் கொண்டவனாய் அவளது கோபத்தை ஆர்வத்துடன் ரசித்தான்!

“பரவாயில்லை. என்னோட அன்பாயிருக்கிற ஒரே ஒருத்தியான உனக்கு என்னைக் கோபிக்கவும் உரிமை இருக்கு.”

அவள் அவனிடம் திரும்பினாள். “இந்த மாதிரி விளையாட்டுத் தனமாக பேசாதேங்கோ. உங்களுக்கு எல்லாமே வேடிக்கைதானா—?” அவள் கண் கலங்கக் கேட்டதும் செந்தில் சிதானத்துக்கு வந்தான்.

“சரி நான் இனி விளையாட்டாகப் பேசேலை.”

குறும்பாக வாயைக்கையால் பொத்தினான் அவன். அவளுக்கு அந்த மனவேதனையிலும் வியப்பாக இருந்தது.

“இவ்வளவு நடந்திருந்தும் கொஞ்சமும் கவலையில்லாமல் இருக்கிறீர்களே.....”

“உன் பார்வை அத்தனையையும் அடிச்சுக் கொண்டு போய் விடுகிறதே. அதனால் தான் உனக்கு முன்னால் மட்டும் நான் எல்லாம் மறந்து சந்தோஷமாய் இருக்கிறேன்.”

தீபாவின் மனம் உருகியது. “பொலிஸ் ஸ்டேஷன் வரை போயிட்டு வந்த உங்களைப் பற்றி நாலு விதமாகக் கதைப்பார்களே.”

“கதைக்கட்டும். கதைப்பவர்களில் ஒருவராவது அன்று கோவிலில் எனக்காக சாட்சி சொல்ல வந்தவர்களா?”

“அலட்சியமாக எதையும் நினைப்பதால் தான் வீட்டிலும் உங்களுக்கு எவ்வித பிடிப்புமில்லாமல் போயிட்டுது.”

தீபா! இவ்வளவும் நடக்க முதல் காரணம் நீ தான் என்று எப்படிப் புரிந்து கொள்வாய்? உனக்காகத் தான் நான் ஸ்டேஷன் வரை போய் வந்தேன் என்பதையும் கூட உன்னால் எப்படி தெரிந்து கொள்ள முடியும்—? உனக்கல்ல யாருக்குமே தெரியாது. உனக்காக எந்த பாதாளச் சிறைக்கும் போய் வரத் தயார் தீபா—

வாய் சொல்லாததை... சொல்ல முடியாததை மனம் சொல்லிற்று... கண் சொல்லிற்று..... தீபாவை ஆழமாகப் பார்த்தான். அந்தக்கண்கள்... செதுக்கி வைத்தது போன்ற மூக்கு... சிவந்த இதழ்கள்... கதுப்புக் கன்னங்கள்... வாளிப்பான கைகள்..... இளமை ததும்பும் மேனி..... அத்தனையும் அவன் ஒருவன் மட்டும் ரசிப்பதற்கென்று ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்ட பொக்கிஷம். இவைகளை கீழ்த்தரமான முறையில் இன்னொருவன் விமர்சிப்பதென்றால்..... அதை நினைக்க இப்போது மனம் பதறுகிறது.

“செந்தில்! பொம்பிளையனைப் பற்றி அவங்கள் சிரித்தால் கவனிச்சுாத மாதிரி நீங்கள் இருந்திருக்கலாம். அவங்

கள் பொல்லாதவங்களாம் அண்ணை சொன்னார். எனக்குப் பயமாயிருக்கு செந்தில்.”

அவள் பயத்தைக் கண்டு அவன் சிரித்தான். “நானும் ஆம்பிளைதானே. அதை விட்டுத் தள்ளு. சுதா உனக்கு கடிதம் போடுவாளா?”

“ஓ! போடுவாள். ஏன்?”

“செல்வராசனைப் பற்றி எதுவும் கேட்டெழுதிற தில்லையா?”

இல்லை என்று தலையாட்டியவள், ஒரு வினாடி மெளனத்தின் மீன் சொன்னாள்: “அவள் மேலே மேலே படிச்சுக் கொண்டு போகிறாள். அவள் எதிர்காலம் விரிந்தது. அவள் கனவுகள் பரந்தவை. அண்ணை இனி அவளை நினைச்சும் பாரிக்கேலாது.”

“இப்படி ஒரு இடைவெளி எங்களுக்குள்ளும் வரக்கூடாதெண்டு தானே நீ மேலே படிக்காமல் விட்டாய்” அவன் சற்று மனவருத்தத்துடன் கேட்டான்.

அவள் பதில் பேசாமல் சிரித்தாள்.

தனக்காக தீபாவாழ்கிறாள் என்ற நினைப்பே அவனுக்கு எவ்வளவு பெருமிதத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த அன்பு, இந்த கனிவு, இந்த பாசம் எல்லாவற்றையும் இந்த சிறிய வயதில் தீபா எப்படிக்கற்றுக் கொண்டாள்—?

இப்போது நினைத்தாலும் உள்ளம் பூரிக்கிறது. கிண்டிய வெங்காயங்களை அள்ளி கடகத்துக்குள் நிறைத்தான். கையில் கட்டியிருந்த கடிகாரம் கண்ணில் பட்டது. கோவலில் அந்த மீசைக்காரனுடன் மோதிய போது பழுதாகி விட்டிருந்தது.

இந்த முறை வெங்காயம் விற்று அதில் முதல் வேலையாக ஒரு மணிக்கூடு வாங்க வேண்டும். அண்ணை எரிஞ்சு விழுவார். விழட்டும். நான் பாடுபடுறான்.....வாங்கினால் என்ன.....? வெங்காயம் கடகத்துக்குள் நிறைந்து வழிந்தது.

17

நாட்கள் வாரங்களாகக் கழிந்தன. செந்திலைப் பொறுத்த வரையில் விசேஷமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறவில்லை. வாரங்கள் மாதங்களாகின. அவன் எப்போதும் போல இயங்கிக்கொண்டிருந்தான். தோட்டத்திலும் வயலிலும் நின்று உழைத்தான். மாலையானதும் வழக்கம் போல வெளியே புறப்பட்டு விடுவான். தீபாவையும் சந்திப்பான்.

கதிரேசன் முன்னேப் போல— என்றாலும் சற்றுக் கூடுதலாகவே செந்திலைப் பற்றி அக்கறைப்படுவதில்லை. சிவகாமியின் விஷயம் சொன்ன நாளிலிருந்தே இப்படித்தான்.

செந்தில்-செல்வராசன் நட்பும் இறுக்கமாக இருந்தது. மீசைக்காரனையும், அவன் பட்டாளத்தையும் ஒன்றிரண்டு தடவை சந்தித்திருந்தாலும் பேச்சு வார்த்தை எதுவும் வைத்துக்கொள்ளுவதில்லை.

புலி பதுங்குவது பாய்வதற்கே என்று உள்மனம் மட்டும்தான் அச்சுறுத்திக்கொண்டிருந்தது.

தை மாதம் முடிந்து மாசி பிறந்து விட்டது. அவர்களது வயலில் இம்முறை அவ்வளவாக விளையவில்லை. உரிய மழை பெய்யாததால் சுமாரான விளைச்சல்தான்.

“இந்த முறை வயலிலிருந்து வாற வருமானத்தை வைச்சுக் கொண்டு பெரியவளுக்கு கலியாணம் செய்துவிட வேண்டும்.”

ஒவ்வொரு வருஷமும் அம்மா சொல்லும் இதே வார்த்தைகளை இந்த வருஷமும் சொன்னான்.

“செய்யத்தான் வேணும். ஆனால், இந்த முறை மழையில்லாமல் விளைச்சல் குறைவு. என்ன செய்யிறது.”

கதிரேசன் பதில் சொன்னான்.

“அவளுக்கு நகைகள் கூட செய்யேலை.”

“எல்லாம் செய்யலாம்.”

கதிரேசன் நறுக்கென்று சொன்னதும் அம்மா ஒரு தடவை அவனையும் பார்த்து விட்டு, கோவில் இருக்கும் திசை நோக்கிக் கும்பிட்டான். “என்னை முருகையா. நீ தான் ஒரு வழி காட்ட வேணும். இந்த முறை விளையிறதையும் நல்லதாய்க் காப்பாற்றித் தா அப்பனே—”

வயலில் அறுவடை நடந்து கொண்டிருந்தது. செந்தில்தான் வயலில் நின்று வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். ஊருக்குள்ளேயே இருப்பவர்கள் தான் ஒவ்வொரு வயலிலும் அறுவடை செய்வது வழக்கம். அறுவடை செய்ய வந்த ஆட்களை வயலுள் இறங்கவிட்டுப் பார்த்தான். பேசிய ஆட்களில் ஒரு ஆள் குறைந்தது.

“வைரமுத்தண்ணை. எங்கை ஒரு ஆள் குறையுது?”

செந்தில் முன்னால் இறங்கிய சற்று வயது போன ஒரு வளைக் கேட்டான்.

அவர் சுற்றும் முற்றும்பார்த்து விட்டு, “அட வேலுப் பிள்ளை வரேலை. பின்னால வந்தவன். வருவானுக்கும் எண்டு நாங்கள் வந்திட்டம். அவன் திரும்பி வீட்டை போட்டானுக்கும்” என்றார்.

செந்திலுக்குப் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. வேலுப் பிள்ளை சிவகாமியின் தகப்பன்.

வேலை செய்பவர்கள் குறிப்பிட்ட நேரம் வந்து குறிப்பிட்ட நேரம் போக வேண்டும் என்பதில் செந்தில் கண்டிப்பாக இருப்பவன். இல்லாவிட்டால் எல்லோர் முன்னிலையிலும் சிறி விழுவான். அவனின் கண்டிப்புத் தெரிந்த வைரமுத்து தயங்கியபடி, “நான் போய்க் கூட்டிவரட்டே தம்பி”. என்றார்.

“நீங்கள் எல்லாம் இறங்கி வெட்டத் தொடங்குங்கோ நான் போய்க் கூட்டி வாறன்.” செந்தில் வரம்புகளைக் கடந்து சென்றான். வயலின் முன் எல்லையால் போகும்

உழவு யந்திரப் பாதையால் சென்றால் பிரதான ஒழுங்கை வாசலை அடையலாம். அதிலிருந்து பிரியும் சிறு ஒழுங்கையில் இரண்டாவது வீடு வேலுப்பிள்ளையினுடையது. தீபாவுடன் கதைத்து விட்டு வயலுக்கு வருவதானால் வேலுப்பிள்ளை வீட்டு ஒழுங்கையால்தான் அவன் ஒளித்து வருவான்.

வேலுப்பிள்ளையின் சிறிய வீட்டு வாசல் படலை சாத்தி உள்ளே தாழ் போட்டிருந்தது. வீட்டுக் கதவும் சாத்தப் பட்டிருந்தது. கூப்பிட வாயெடுத்தவன் சட்டென்று மூடிக்கொண்டு விட்டான். வேலிக்குச் சமீபமாகவே வீடு இருந்தது. அதன் வாசலில் கதிரேசன் வழக்கமாக அணியும் செருப்பு இருந்தது. செந்திலுக்கு 'திக்கி' என்று மனம் அடித்துக் கொண்டது.

அதே வேலியின் ஓரத்தில் மாடுகள் செல்லுவதற்கான வாசல் மறைப்பு இன்றி திறந்து கிடந்தது, செந்தில் வேகமாக உள்ளே நுழைந்து பக்கவாட்டிலுள்ள வீட்டின் ஜன்னல் ஊடாக உள்ளே பார்த்தான். எதிரெதிரேயுள்ள பழம் நாற்காலிகளில் வேலுப்பிள்ளையும், கதிரேசனும் அமர்ந்திருக்க, சுவர் ஓரமாக கதிரேசனைப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் சிவகாமி. வேலுப்பிள்ளை வாயெல்லாம் பல்லாக — "தம்பி நீங்கள் தங்கமானவர், போனவாரம் தான் காப்புக்கு ஆசைப்பட்டா சிவகாமி. இந்த வாரமே வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டீங்களே....." என்றார்.

சிவகாமியின் கையில் காப்புகள் சுலகலப்பதை செந்தில் கவனித்தான். அவனுக்குப் பகிரென்றது. கண்கள் சிவக்க பல்லை நெருடிக்கொண்டான்.

"தம்பி இந்தாருங்கோ. என்னாலே இதைத்தான் தர ஏலும்" என்று சாராயப் போத்தலை திறந்து கொடுக்கும் ஊற்றி கதிரேசனிடம் நீட்டினார் வேலுப்பிள்ளை.

கதிரேசனும் வாங்கி மடக் மடக்கென்று குடித்தான். செந்திலுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“அண்ணை குடிக்கிறார். அதுவும் பழக்கப்பட்டவர் மாதிரி..... தன் ஒருவனால் தான் அந்த வீடே வாழ்கிறது என்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கி, தன்னால் தவறே செய்ய முடியாது என்று எல்லோரையும் நம்பச் செய்துவிட்டு இவ்வளவு கேவலமாக நடந்து கொள்கிறானே— சே, எவ்வளவு மோசமானவன்.”

செந்தில் வாசலுக்குக் சென்று கதவைத் தட்டினான். வேலுப்பிள்ளை கதவைத் திறந்தார். அவனைக் கண்டதும் பதட்டத்துடன், “கேற் பூட்டிக்கிடக்க எப்பிடி வந்தாய்” என்று கேட்டார்.

“அதுதான் ஒரு பொதுவழி மாட்டுக்கென்று வைத்திருக்கிறீங்களே. கண்டவங்கள் நுழைவதற்கு வாசலை வைத்துவிட்டு.....”

வேலுப்பிள்ளையை விலக்கிக்கொண்டு கதிரேசன் பாய்ந்து வந்தான்.

“ஆரையடா கண்டவங்கள் என்கிறாய்?”

“அதுதான் புரிந்து விட்டதே.”

“கனக்கக் கதைச்சியெண்டால் வெட்டிப் போட்டிடுவன்.”

உள்ளே ஏறிய ‘அது’ நன்றாக வேலை செய்கிறது என்று புரிந்தது செந்திலுக்கு.

“வேலுப்பிள்ளை நீர் ஏன் வயல் வேலைக்கு வரேலை? அதுதான் பார்க்க வந்தேன்” என்றான்.

இதுவரை அவன் வேலுப்பிள்ளை அண்ணையென்று மரியாதையாகத்தான் பேசுவான். இப்போது எவ்வித மரியாதை உணர்ச்சியும் அவனுள்ளத்தில் தோன்றவில்லை.

“டேய் அவரிட மரியாதையாகக் கதை.” கதிரேசனின் ஆவேசத்தை செந்தில் பொருட்படுத்தவில்லை.

“நாங்கள் சம்பளம் கொடுத்து அமர்த்தியிருக்கும் கூலியாள்தானே இவர். இவ்வளவு மரியாதை இவருக்குப்

போதும்'' என்று கூறிவிட்டு செந்தில் திரும்பவும் தான் வந்த வழியாக வெளியேறினான். அவனது மனம் எரிந்தது.

''அண்ணனா இப்படிச் செய்கிறான்? இவனால் தங்கள் வாழ்க்கை மலரும் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கும் பெரியக்கா — சின்னக்கா — அவர்களுக்கு ஒரு சிறு மோதிரம் செய்து வாழ்நாளில் போடாதவன் சிவகாமிக்கு காப்புச் செய்து கொடுத்திருக்கிறான் என்றால்—?''

நெஞ்சு எரிய வயலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். சிறிது நேரத்தில் வேலுப்பிள்ளையும் வந்து வயலுக்குள் இறங்கி விட்டார். அவரது முகம் விளக்கெண்ணெய் குடித்தது போல் கசந்து சுருங்கிப் போயிருந்தது. செந்திலைப்பார்க்கப் பயந்தவர் போல தலையைக் குனிந்தபடி வேலையில் ஈடுபட்டார்.

செந்தில் பல்லைக் கடித்த படி எண்ணினான்: ''இந் நேரம் சிவகாமியுடன் அண்ணை தனிய இருப்பாரா...?''

அரிவு வெட்டு முடிந்ததும் மாலை நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்தான் செந்தில். சின்னக்கா தலைவாசலருகில் வழமை போல தைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் நேரே கிணற்றடிக்குச் சென்று குளித்து விட்டு வந்தபோது தையல் யந்திரம் இயங்கவில்லை. சின்னக்கா அதன் மேலே கவிழ்ந்து படுத்திருந்தாள்.

சச்சி தேநீர்க் கோப்பையை அவனிடம் கொடுக்கும் போது—

''செந்தில், நீ மட்டும் புது மணிக்கூடு வாங்கியிருக்கிறாய். எனக்கும் ஒண்டு வாங்கித்தாவன்'' என்றாள் ஆவலுடன்.

''ப்பூ பெரிய ஆள் உனக்கு மணிக்கூடு இல்லாட்டி குறைஞ்சு போயிருமா?''

''ஏன் உனக்கு மட்டும் தேவையா—''

''நீ எங்கை போறாய். வீட்டுக்குள்ளதானே இருக்கிறாய்''

“வீட்டுக்கை இருந்தாலும் தேவையில்லையா? தீபா கூட வைச்சிருக்கிறாள். மா மா சதாவுக்கும் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். என்னட்டைத்தான் இல்லை.”

“சதா படிக்கிறவள். அவளுக்குத் தேவைதானே.”

“நீயென்ன, படித்த படிப்பிற்கு உத்தியோகத்திற்குப் போகிறாயா?”

வெடுக்கென்று அவள் இப்படிக்கேட்டதும் அவனுக்குச் சுருக்கென்றது.

“என்றை படிப்பைப் பற்றி நீ பேசத் தேவையில்லையென்று எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கிறன்.”

“ஒரத்தரும் பேசக்கூடாது என்று நீ அடக்கி வைச்சாப் போல உண்மை பொய்யாகி விடுமா?”

செந்திலுக்கு ஏற்கனவே அண்ணன் மேல் குமுறிக் கொண்டிருந்த சினம் இப்போது தீப்பொறிகளாக வெடித்தது.

“உங்களுக்கு நானெண்டால் இளக்காரமாச்சே. பிற கேள் என்னைக் கேட்கிறாய்? அண்ணைதான் எல்லாரையும் தாங்குகிறார் என்றீர்கள். அவரிட்டை கேட்கிறது தானே.”

“உன்னை வாங்கித் தர ஏலாட்டி விட்டு விடு. மற்றக் கதை ஏன்?” முகத்தைத் தூக்கி நமையனை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு சச்சி விலகிச் சென்றாள். குடித்து முடித்த தேநீர்க் கோப்பையைக் கீழே வைத்த செந்தில், சின்னக்கா இன்னமும் அதே நிலையில் கவிழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டான்.

“சின்னக்கா”

அவள் அசையவில்லை.

மீண்டும் கூப்பிட்டான்.

தலையை நிமிர்த்தி அவள் அவனைப் பார்த்தாள். அவளின் கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

18 செந்தில் திகைத்துப் போனான். சின்னக்கா ஒரு போதும் கலங்கியதில்லையே.

தம்பியைப் பார்த்து சிரிக்க முயன்றவன்—

“என்ன செந்தில்?” என்று கேட்டான்.

“ஏன் உன் கண் கலங்கியிருக்கு?”

“இல்லையே” என்பது போல தலையை ஆட்டி விட்டு, தையலைத் தொடர்ந்தான்.

“சின்னக்கா, ஏதோ உன் உள்ளத்தில் இருக்கு. சொல்ல மாட்டியா?”

“ஒண்ணுமில்லேடா” அவள் தொடர்ந்து தைத்தாள். ஒன்றுமில்லை என்று அவள் கூறும் போது ‘ஏதோ இருக்கு’ என்பதை கமறலுடன் ஒலித்த அவளின்குரல் வெளிப்படுத்தி விட்டது.

“ஒண்டுமில்லை யெண்டால் கண் ஏன்கலங்குதுசொல்லு சின்னக்கா” அவன் திரும்பவும் வற்புறுத்தினான்.

அவள் தைப்பதை நிறுத்தி விட்டு முகத்தை நிமிர்த்தி தம்பியைப் பார்த்தான்.

“அது உனக்குப் புரியாதடா.”

“நான் என்ன சின்னப் பிள்ளையே எனக்கு எல்லாம் விளங்கும்.”

“ஒண்ணுமில்லேடா. ஒரே தையல் வேலை. நாணும் யந்திரத்தோடு யந்திரமாய் கிடந்து இயங்கிறேன். இந்த வீட்டில் நான் நின்ற காலம் தொட்டு இந்த மெஷினே கதி என்று இதனோடே கிடக்கிறேன். கொஞ்ச நாளா காலெல்லாம் வலிக்குது. சோர்ந்து போய் காலாட்டவே கஷ்டமாயிருக்கடா. என் காலைச் சோரவிட்டால் வீடும் சோர்ந்து போயிருமே. வயல்ல தோட்டத்தில் இருந்து வருமானமும்

வாற்றதில்லை. எதுக்கும் காசில்லை என்று கையை விரிக்கிறார் அண்ணை. குசினிச் செலவுக்கு இந்த மெஷினையும் என் கால் களையும் நம்பித்தானே இருக்கவேண்டி இருக்கு. கஷ்டப் பட்டு காலாட்டறேண்டா. முடியாம கிடக்கிறபோது கண்ணில நீர் வருது. எல்லாரும் சாப்பிட வேணுமில்லையா." சின்னக்காவின் கண்களிலிருந்து கடை திறந்த வெள்ளம் போல் கண்ணீர் வழிந்தது.

இதைப் பார்த்ததும் செந்திலின் இதயம் அழுதது.

அவள் இத்தனை கஷ்டப்பட்டு சதம் சதமாக சேர்த்து அனைவருக்கும் சாப்பாடு போடுகிறாள். அண்ணையோ வாற வருமானத்தில எவனாக்கோ காப்பு போடுகிறார். வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக தன் குடும்பத்தின் ஏழ்மைக்காக அவன் அழுதான். உள்ளார்ந்த வெம்மையுடன்—

"இனிமேல் தைக்க வேண்டாம். சின்னக்கா, மெஷினை மூடி வைச்சிடு" அவனின் குரலில் ஒரு உறுதி இருந்தது.

"மெஷினை மூடி வைச்சால்—?"

"சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு எனக்குத் தெரியும் நீ எழும்பு."

சின்னக்கா அழுத கண்ணோடு சிரிக்க முயன்றாள். இரு பத்தினாலு வயதுக்குள் முப்பது வயதுக்குள்ள முதுமை அவளின் முகத்தில் வழிந்தது.

செந்தில் திண்ணையில் அமர்ந்து விட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் கதிரேசன் வந்தான். அவன் செந்திலை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. செந்திலுக்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது. அவனைப் பற்றி அம்மாவிடம் சொல்லுவோமா என்று நினைத்தான். சொன்னால் அவ நம்பமாட்டா. தன் மீது தான் எரிந்து விழுவா என்று அவனுக்குத் தெரியும். சரியான நேரத்தில் நாசுக்காக விஷயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

மறுநாட்காலை. கதிரேசன் தலைவாசலில் இருந்து கொண்டு மண்வெட்டிப் பிடி ஒன்றைச் செதுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ருந்தான். அவன் பார்க்க வேண்டுமென்று பாதிச்சாக்கு மிளகாயை எடுத்து வந்து சைக்கிளில் வைத்துக் கட்டினான் செந்தில்.

“என்னத்துக்கு மிளகாயை எடுக்கிறாய்—” கதிரேசன் கேட்டான்.

“தேவைக்குத் தான்?”

“அப்பிடி என்ன தேவை.”

“நீ அண்டைக்கு மிளகாய்ச் சாக்கை ஏன்எடுத்தாய்?”

ஒரு கணம் கதிரேசன் தடுமாறி விட்டு... “வயல்ல வேலை செய்தவங்களுக்கு கூலிகொடுக்க வேணும். அதுதான் விற்பதற்காக மிளகாயை எடுத்தான்” என்றான்.

“வீட்டுச் செலவுக்கு காசு வேணும். அதுதான் எடுக்கிறான்” என்றான் செந்தில் பதிலுக்கு.

அம்மாகுறுக்கிட்டான். “மிளகாயைவித்து நீசெலவழிப்பாய். வீட்டுச் செலவு உனக்கு ஒரு சாட்டு.”

செந்தில் சட்டென்று விராந்தையில் நின்ற சின்னக்காவைப் பார்த்தான். கெஞ்சும் அவளின் விழிகள் அவளின் விழிகளை ஒரு கணம் சந்தித்து விட்டு மீண்டன.

“சாக்கை நீ தொடக்கூடாது. உள்ளே இருந்த இடத்தில கொண்டு போய் வை” கதிரேசன் கத்தினான்.

“இந்த மிளகாய் தானடா எங்களுக்கு கை காவலாய் இருக்கு. பெரியக்காவுக்கு திடீரென ஓரிடத்தில கல்யாணம் பேசிவந்தாலும் செலவுக்கு வேணும்” என்று அம்மா கெஞ்சுவது போல் கூறினாள்.

“ஐயோ அம்மா, அண்ணையின் ஏமாற்றத்தனத்தைப் புரிந்து கொள்ளேன். அவனது தந்திரமான வேஷத்தை தெரிந்து கொள்ளேன். இன்றைக்கு இதை நான் எடுக்காட்டி நாளைக்கு இதே மிளகாய் அவளுக்கு ஒரு சங்கிலியாகவோ மோதிரமாகவோ போய்விடும். என்னைத் தடுக்காதே” அவளின் உள்ளம் இவ்வாறு அலறியது.

சுட்டு விடுவது போல கதிரேசனைப் பார்த்தான் செந்தில். “நான் பிழை ஒண்டும் செய்யேலை. பொய்ச் சாட்சி சொல்லி இன்ஸ்பெக்டரை ஏமாத்தியிட்டாங்கள். அதுக்கு நானே பொறுப்பு...”

செந்தில் இப்படி ஒரு நாளும் தமையனுடன் எடுத்தெறிந்து பேசுவதில்லை. வழக்கத்துக்கும் மாறாக அவன் இப்படிப் பேசியதும் கதிரேசனுக்கு கண் மண் தெரியாத கோபம் வந்தது. மனவேதனையும் செய்யாத குற்றத்திற்காக அனுபவித்த அவமானமும் தான் அவனை இப்படிப் பேச வைக்கிறது என்று புரிந்து கொள்ளுமளவுக்கு அண்ணன் இருக்கவில்லை.

“நீ ஒண்டும் செய்யாமலிருக்க அவங்கள் ஏனடா பிடிச்சுக்கொண்டு போனார்கள். நீயும் ஏதும் செய்திருப்பாய். இல்லாட்டி அவன் பிடரியில காயம் என்னண்டு வந்தது. நீ தள்ளி விழுத்தித் தானே?”

அம்மாவும் சச்சியும் பயத்தோடு சற்று எட்ட நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அவன் எனக்கு அடிச்சான். பின்ன நானும் அடிச்சன். அவன் அடிக்க நான் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கட்டே..”

செந்தில் தன் கட்சியை வலியுறுத்தும் விதமாக விடாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தான். கதிரேசனின் குரல் சற்று இறங்கி வந்தது.

“அவங்கள் முதல்ல அடிக்கிறதெண்டாலும் கூட காரணம் ஏதும் இருக்குமே. போறவன் வாறவன்களுக்கெல்லாம் சும்மா அடிக்கிறாங்களே?”

“கோயில்ல வைச்ச அவங்களை வெளியேற்றினேன். அதை மனசில வைச்ச என்னை அடிச்ச பழி தீர்த்துக்கொண்டாங்கள்.”

“கோயில்ல என்ன நடந்தது?”

“வாற போற பொம்பிளையனைப் பார்த்து கீழ்த்தரமாக கதைச்சுக் கொண்டிருந்தாங்கள். நான் கண்டிச்சேன். அங்கேயே வாய்ச் சண்டை வந்திட்டுது.”

கதிரேசன் முகத்தில் மீண்டும் கோபம் குடியேறியது.

“பெட்டையனைப்பார்த்து அவங்கள் கதைச்சால் உனக் கென்னடா— உணரை பாட்டில இருக்கிறது தானே?”

“பிறத்தியார் எண்டால் பரவாயில்லை. பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால்,—” சொல்லி வந்தவன் டக்கென்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான்.

இப்படிச் சொன்னதும் ‘யார்’ என்று அண்ணன் கேட்பானே— கேட்டால் தீபாவீண் பெயரைச் சொல்ல நேரிடுமே.

அவன் பயந்தது போல “அப்ப ஆரைப் பற்றிக் கதைச் சாங்கள்” என்று கேட்டான் கதிரேசன்.

மௌனம்.

“சொல்லன்—”

“நான் கேட்டுப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு ஒருத்தியைப் பற்றி”

“அதைத் தான் ஆரெண்டு கேட்கிறேன்.”

செந்தில் ஏதோ ஒரு வேகத்தோடு வார்த்தையைக் கொட்டினான். “சிவகாமியைப் பற்றி கீழ்த்தரமாக வர்ணித்தால் பக்கத்தில் நின்று ஆனந்தமாகக் கேட்டுப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பீர்களா?” சற்று தூரத்தில் நிற்கும் அம்மாவுக்கும் சச்சிக்கும் கேட்காதவாறு மெதுவாகத் தான் சொன்னான்.

‘ஆ’வென்று வாய் திறந்து அதிர்ந்து போனான் கதிரேசன். அவனைச் சிலையாக அடித்து விட்டு நழுவினான் செந்தில். தன் உணர்வு வரச் சில வினாடிகள் பிடித்தது கதிரேசனுக்கு. செந்தில் கொட்டிய வார்த்தைகளைக் கேட்டதில் இரண்டு எண்ணம் முந்திக் கொண்டு வந்து நின்றது. ஒன்று, சிவகாமியின் விவகாரம் செந்திலுக்கு தெரிந்திருக்கிறது. இரண்டு, தனக்கு சிவகாமி மாதிரி அவனுக்கும் ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவளுக்காகத் தான் வாதாடி பொலிஸ் நிலையம் வரை போய் வந்திருக்கிறான்.

கதிரேசன் கோபத்துடன் ஓரடிமுன் வந்தான். "செந்தில்! உனக்கு எப்ப இந்தப் பொறுப்பெல்லாம் வந்தது. சாக்கை மரியாதையாகக் கொண்டே வை."

"என் வைக்கவேணும். நானும் தோட்டத்தில உழைக்கிறானுன் தானே. ஆக நீ மட்டும் தான் செலவழிக்கலாமோ?" கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் சாமர்த்தியமாகக் குத்திக் காட்டினான் செந்தில்.

"என் செலவைப் பற்றி நீ கதைக்கத் தேவையில்லை."

"பாடு படுற எனக்கும் பங்கு இருக்கு."

"அந்தப் பங்கு உன் தேவையில்லாத செலவுகளுக்கில்லை." பல்லைக் கடித்தான் கதிரேசன்.

"என் செலவுக் கெண்டு யார் சொன்னது. சின்னக்கா கால் முறிய உழைக்கிறான். அது உங்கடை கண்ணில படுகுதே. இந்த மிளகாய் குடும்பச் செலவுக்குத் தான். நான் என்ன பவுண் காப்பு வேண்டப் போறனே அல்லது எவளுக்காவது குடுக்கப் போறனே" என்று பட படவென்று கூறிவிட்டு விரிரென்று சைக்கிளில் ஏறிச் சென்று விட்டான் செந்தில்.

பிரமை தட்டிப்போய் நின்றான் கதிரேசன். அம்மாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. செந்திலைப் பற்றி பலகாலமாக அவளுள் ஊறியிருந்த எண்ணமே இப்போதும் வலுப்பட்டது. இவன் மிளகாயை விற்று விட்டு தன்ரை மனம் போனபடி செலவழிக்கப் போறான் என்று நினைத்துப் பொருமிக் கொண்டிருந்தான்.

"அவனை அவன் போக்கில விடுறது பிழை தம்பி. இப்பவே திருத்தி வைக்காட்டி பின்னால இன்னும் கரைச்சல்தான்" அம்மா கதிரேசனிடம் முறையிட்டாள். ம் ம் என்று பொருமிக் கொண்டே மண்வெட்டிப் பிடியை சீவிக் கொண்டிருந்தான் அவன். விசுக் விசுக் என்ற வேகமான சீவலில் அவன் ஆத்திரம் தெரிந்தது.

கிளிநொச்சி சந்தையில் மிளகாய் பத்து ரூபா விற்றது. செந்தில் தனக்குத் தெரிந்த வியாபாரியைத் தேடினான்.

தேடிய அவன் கண்களில் அந்த மீசைக்காரனும் அவனது பட்டாளமும் தெரிந்தனர். அவர்களும் இவனைக் கவனித்து விட்டார்கள். வெடுக்கென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான் செந்தில்.

“வா தம்பி” என்று வாயெல்லாம் பல்லாக அழைத்தார் ஒரு வியாபாரி.

“மிளகாய் கொண்டு வந்தனான் அண்ணை.” சைக்கிளி லிருந்து மிளகாய்ச் சாக்கை இறக்கினான் செந்தில்.

“இந்த முறை கொஞ்சம் தான் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.”

“அவசர தேவை போல இருக்கு” என்று கூறிக் கொண்டே சாக்கோடு எடுத்து தரையில் தூக்கி நிறுத்தார்.

“சாக்கு நிறையும் போக நாற்பது ரூத்தல் இருக்கு பார்த்துக் கொள்.”

“நீங்க நிறுத்தால் அதில பிழை இல்லை. எனக்குத்தெரியாதா” மிளகாயை அவரிடம் விற்று விட்டு வெறும் சாக்கை சைக்கிள் கரியரில் கட்டிக் கொண்டான். அவர் கொடுத்த நானூறு ரூபாயையும் வாங்கிச் சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக் கொண்டான்.

செந்திலின் முதுகில் யாரோ தட்டினார்கள். அவன் திரும்பினான். அங்கே செல்வராசன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நீ எங்கேடா வந்தாய்.”

“என்ரை பிஸ்னெஸ் அலுவலாய் வந்தனான். அது சரி. சைக்கிளிலிலதானே வந்தனி.”

“ஏன் சைக்கிள் வேணுமே?”

“திருவையாற்றில மிளகாய் சொல்வி வைச்சனான். சைக்கிள் இருந்தால் டக்கெண்டு போய் வரலாம்.”

“சரி. நான் பஸ்ஸில போறன். நீ சைக்கிளைக்கொண்டு போ. உன்ரை சைக்கிள் எங்கை?”

“அது உடைஞ்சு போச்சு. திருத்தக் குடுத்தன். நானைக்குத் தான் தருவினம். நீயும் வாறியே ஒரு ட்ரிப் போய் வருவம்.”

“வேலை கிடக்கு நான் வரேலை. நீயே போயிட்டு வா. சைக்கிளை வீட்டில கொண்டு வந்து தா.”

பயப்படாதே என்பது போலச் சிரித்து விட்டு செல்வ ராசன் சைக்கிளில் ஏறி மிதித்தான்.

செந்தில் கிளிநொச்சி செல்லும் பேருந்து நிறுத்தத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அன்று சந்தை நாளாகையால் பேருந்து நிலையத்தில் ஜனங்கள் இடித்து நெரித்துக்கொண்டு ஏறினார்கள். செந்திலும் ஏறிக் கொண்டான். ஏறியதும் சட்டைப் பையைத் தொட்டுப் பார்த்துத் திருப்திப் பட்டுக் கொண்டான். அவனின் சிந்தனைகள் வீட்டிலுள்ளவர்களைச் சுற்றிச் சுழன்றது.

வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது வெயில் நன்றாக ஏறியிருந்தது. கதிரேசன் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தான். அம்மா அவனுக்கு மோர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். செந்தில் நேராக தாயிடம் சென்று.....

“அம்மா! நான் சொந்தசெலவுக்காக மிளகாய்விற்கேலை. விற்ற காசு முழுவதையும் உன்னட்டைத் தாறன். இனி சின்னக்கா தைச்சு உழைக்க வேண்டாம். குசினிச் செலவுகளுக்கு இதை எடுத்துக் கொள்” என்று கூறி சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டான்.

பகீரென்றது.

வெறுமையாகக் கிடந்தது அவனின் சட்டைப் பை. மனம் துடிக்க மீண்டும் துழாவிப் பார்த்தான். போகும் போது வைத்திருந்த பத்து ரூபா பதினைந்து சதமும் தான் அதற்குள் கிடந்தது.

“அம்மா” என்று அவன் வீரிட்ட சத்தம் எல்லோரையும் அங்கே வரவழைத்தது.

“என்னடா?” அம்மா பதை பதைத்தாள்.

“பணத்தைக் காணோம்மா. பஸ்ஸில ஏறின உடனே நான் பார்த்தேன் கிடந்தது.....” என்று அலறினான் செந்தில்.

செந்திலையும் அம்மாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கதிரேசன் ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

“காசை நீயே எடுத்துப் போட்டு நாடகமாடுறியே? மிளகாய்ச் சாக்கை எடுத்துக் கொண்டு போன அவசரத்தில் நான் நினைச்சனான் இது கரியாகத் தான் போகப் போகுதெண்டு” என்றான் கதிரேசன் எரிச்சலாக.

போதாக்குறைக்கு அம்மாவும் அரற்றினாள்.

“ஏன்ரா செந்தில் இப்பிடிச் செய்யிறாய். கொண்ணை ஒண்டொண்டாய் வீட்டில சேர்க்க நீ ஒண்டொண்டாய் அழிக்கிறாய். இந்த வீட்டில நல்ல காரியம் நடந்தாப் போல தான்.”

தமையனும் தாயும் மாறி மாறித் தன்னைத் தாக்கிப் பேசியதைக் கேட்டு செந்திலுக்கு கோபம் வந்து விட்டது.

“இவர் என்னென்ன சேர்க்கிறார், என்னென்ன செய்யிறார் என்று எனக்கல்லே தெரியும்” என்றான் குத்தலாக.

“பொத்தடா வாயை. கொண்ணையைப் பற்றி ஏதும் சொன்னால் தெரியும். உன்னைப் போல ஊர் சுற்றி எண்டு நினைச்சியே.....” அம்மா சீறி வீழுந்தாள். அந்த நிலையிலும் அம்மாவின் மீது அனுதாபமாக இருந்தது செந்திலுக்கு.

இவ்வளவு அப்பாவியாக இருக்கிறாளே!

“மரியாதையாகக் காசைக் கொண்டு வந்திடு. இல்லாட்டி.....” கதிரேசன் முடிக்கவில்லை.

“என்ன செய்வாய்?” என்று தமையனைப் பார்த்து துமிராகவே கேட்டான் செந்தில்.

சின்னக்கா ஓடி வந்து குறுக்கிட்டாள். “ரெண்டு பேருமாய் ஏன் அனைப் போட்டு புரட்டிற்றீங்கள். அவன் சொல்றதும் உண்மையாயிருக்கலாம் தானே.”

செந்தில் கண்ணீர் மல்க சின்னக்காவைப் பார்த்தான். “இந்த வீட்டில நீ ஒருத்தியாவது என்னை நம்பிறியே.”

“நீ சொல்றது உண்மை எண்டு எனக்குத் தெரியும்.” கதிரேசன் சின்னக்காவை முறைத்துப் பார்த்தான். அவள் மெதுவாக நகர்ந்து போய் விட்டாள்.

அதே நேரம் வாசல் பக்கமிருந்து “செந்தில் இருக்கிறானா?” என்ற குரல் கேட்டது. அனைவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

ஒரு பொலிஸ்காரர் நின்று கொண்டிருந்தார். கதிரேசன் ஊசி போன்றகூர்மையுடன் செந்திலை உறுத்துப் பார்த்துவிட்டு, “ஓம் உள்ளே வாருங்கோ” என்று வாசலைப் பார்த்துக் கூறினான்.

அவர் உள்ளே வந்தார். செந்திலுக்கு ‘திக்’ கென்றது. இதென்ன புதுவம்பு?

19

உள்ளேவந்த பொலிஸ்காரர் நேராக செந்திலிடம் வந்தார். அவர் செந்திலுக்கு ஏற்கனவே ஓரளவு அறிமுகமாகியிருந்தவர்.

“தம்பி! நானாறு ரூபாயைத் தொலைச்சிட்டு வந்து நிற்கிறியே.”

அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்று பயந்து கொண்டிருந்த செந்திலின் காதில் தேன் பாய்ந்தது.

“காசு கிடைச்சிட்டுதா...?” ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

“நீ ஏறின பஸ்ஸில நானும் வந்தனான். பஸ்ஸை விட்டு நீ இறங்கேக்கை ஒரு மீசைக்காரன் உன்ரை சட்டைப் பைக்குள்ளயிருந்து காசு எடுக்கேக்கை பார்த்திட்டன். அவன் காசோடை மறைஞ்சிடுவானோ எண்ட பயத்தில உன்னைப் பிறகு செந்திக்கலாம் எண்டு அவனோட போனன். அவன் கடைப்பக்கம் போய் தன்ரை கூட்டாளிகளுக்குத் தன் வீரத்தை அளந்துகொண்டிருந்தான். ஒரே பிடிதான். ஆளுக்கு நல்ல வெளுவை. இரண்டு நாளுக்கு ஆள் எழும்பமாட்டுது. பிறகு உன்ரை வீட்டை விசாரிச்சு

வந்தான். இந்தா தம்பி காசு. இப்பிடிப்பட்ட காலிய னுக்கு மத்தியில கவனமாயிருக்க வேண்டாமே" என்று பணத்தைக் கொடுத்தார்.

உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் நன்றி கூறி வாங்கினான் செந்தில்.

"அப்ப நான் வாறன்." அவர் போய்விட்டார்.

இப்போது என்ன சொல்கிறீர்கள் என்பது போல அம்மாவையும் அண்ணனையும் பார்த்தான் செந்தில்.

அம்மா இப்போது எதுவும் பேசவில்லை.

"தொலையாவிட்டால் காசைச் செலவழிச்சிருப்பாய். தொலைஞ்சபடியால்தான் வீட்டுக்குக் குடுக்கிறதாய் நடிக்கிறாய்."

கதிரேசன் முணுமுணுத்தான்.

"நான் வீட்டுக்கு இப்படியாகிலும் கொடுக்கிறேனே."

நறுக்கென்று சொல்லிவிட்டு பணத்தை அம்மாவிடம் கொடுத்தான். அம்மா பேசாமல் வாங்கினாள். சின்னக்கா இப்போது முகம் மலரச் சிரித்தாள்.

"மீசைக்காரன் திட்டம் போட்டுத்தான் பணத்தை எடுத்திருக்கிறான். சந்தையில் அவனைக் கண்டபோதே நானும் கவனமாயிருந்திருக்கவேணும். ஏதோ என் நல்ல காலம், காசு கிடைச்சிட்டுது!"

* * *

* * *

வயலில் அரிவு வெட்டு முடிந்து குடுகட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். செந்தில் வயலுக்குப் போவதற்காக வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டான். தெருவில் இறங்கியபோது— செல்லம்மாக்காவின் வீட்டின் மறுபக்க வேலியோரம் அவளும் கதிரேசனும் பேசிக்கொண்டு நின்றதைச் செந்தில் கண்டான். கதிரேசனுடன் அவள் பேசுவது புதிதல்ல என்று லும் இன்று முக்கிய விஷயம் எதையோ விவாதித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் போல பரபரப்பாகப் பேசிக்கொள்

வதைக் கவனித்தான் செந்தில். அப்படியே நின்று பார்த்தான். செல்லம்மாக்காவுக்கு அவனைவிட கதிரேசனில் தான் அக்கறை அதிகம். ஒரு நாளைக்கு ஒரு தரமாவது தனக்குப் புத்திமதி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் அவளைச் செந்தில் அடியோடு வெறுத்தான்.

அவர்களுக்குள் இப்ப என்ன ரகசியம் வேண்டிக் கிடக்கு? சிவகாமியிட்ட அண்ணை போறதுக்கு இவதான் தூண்டுகோலோ ஆர் கண்டது—? வரட்டும் இண்டைக்கு அவவிட்டை நல்ல கேள்வி கேட்கிறன்.

பல்லைக் கடித்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கதிரேசன் போனதும் அவன் செல்லம்மாவிடம் சென்றான்.

“என்ன ரகசியமெல்லாம் கதைச்சனீங்கள்? ஆரைப் பற்றி?”

அவளை எதிர்பாராமல் கண்டதால் அவள் சிறிது திணறிவிட்டு, “செந்தில்! நீ வரவர மோசம். வேலுப் பிள்ளை வீட்டை போய் ஏன் சண்டை போட்டனி?” என்றான்.

“அட அதுவா விஷயம். நான் சண்டை பிடிக்கப் போகேலை. வயலுக்கு ஏன் வரேலை என்று கேட்கப்போனான். அங்கை அண்ணை.....”

அந்த விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்பாதவன் போல அவன் தயங்கி நின்றான். ஒரு விடைக்குப் பின்.

“இதெல்லாம் உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு. அம்மாவுக்கு நீ சொல்லேலையா...?” செந்தில் கேட்டான்.

“கொம்மா கேட்டா” தாங்கமாட்டா. எனக்கேன் வம்பு.”

“அங்கை அண்ணை போறது தெரிஞ்சும் பேசாம விருக்கிராய். என்னை மட்டும் எத்தனை பேசுக்கப் பேசிறனி அண்ணைக்கு ஒரு சொல்லுச் சொல்லமாட்டாய். எனக்குத் தெரியும் எல்லாம். அண்ணையை அங்கை கொண்டு போய் விழுத்தியதே நீதான்...”

“அங்கை இங்கை தாவி என்னட்டை வராதை. நான் என்ன செய்தான்.”

“உந்த நடிப்பை என்னட்டை விடாதை. என்ன செய்யிறதெண்டு எனக்குத் தெரியும்.”

செந்தில் விறுவிறுவென்று நடந்தான். மனம் கறுவிக் கொண்டிருந்தது. அம்மா எல்லோரிடமுமே ஏமாந்து கொண்டிருக்கிறா. இந்தச் செல்லம்மாக்காதான் இந்த விஷயத்தை ஊர்முழுக்க பறை தட்டிக்கொண்டு திரியிறவ போல கிடக்கு. இவவுக்குத் தெரிஞ்சாலே ஊர்முழுக்க தெரிஞ்சு மாதிரித்தான்.....

வயலுக்கு அவன் போனதும் கதிரேசன் வயலைவிட்டு வெளியேறிவிட்டான்.

* * *

* * *

வயலில் சூடு போடப்பட்டிருந்தது. கூலிக்கு உழவு யந்திரத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தாலும் இரண்டு நாட்களின் பின்னே சூட்டிக்கு வரலாம் என்று உழவு யந்திரத்தின் சொந்தக்காரன் சொல்லியிருந்ததால் சூட்டிற்கு பகலிலும் இரவிலும் மாறி மாறிக் காவலிருக்கவேண்டிய தாயிற்று.

பகலில் செந்தில் காவலிருந்தால் இரவு கதிரேசன் வந்து செந்திலை வீட்டுக்கு அனுப்புவான். கதிரேசன் இரவில் வயலில் நிற்கிறானே, அல்லது சிவகாமி வீட்டில்தான் இருக்கிறானே.....

மாலே நேரம் இதமாக இருந்தது. பரந்திருந்த வயலில் தூரத்திற்கொன்றாய் குவிந்திருந்த சூட்டுக் குவியல்களின் மேற்பரப்பில் சூரியனின் அந்திவானச சிவப்பு மின்னியது.

செந்தில் வைக்கோற் போரின் அருகே நின்றபடி வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன. தெளிந்து

பரந்திருந்த நீல வானத்தில் அந்த வெண் பறவைகள் பறப்பது அற்புதமான காட்சியாக இருந்தது. அவைகள் மறையும் வரை கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற அவனுக்குத் தீபாவின் ஞாபகம் வந்தது. தீபாவைச் சந்தித்து நீண்ட நாட்களாகிவிட்டன, இந்நேரம் போனால் வேப்பமரத்தடியில் சந்திக்கலாம். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் போகட்டும்.

அண்ணையைப் பற்றி தீபாவிடம் சொல்வோம். அவள் என்ன கருதுகிறாள் என்று பார்த்து அம்மாவிடம் சொல்லலாம். நான்சொன்னால் கூட அம்மா நம்பமாட்டாளே...

அவன் சிந்தித்துக்கொண்டு நின்றபோது தோளில் ஒரு கரம் விழுந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான்.

பெல்பொட்டம், செக்ஷேர்ட், சுண்களை மறைக்கும் கறுப்புக் கண்ணாடி, வாயில் சிகரெட், நெற்றியில் தொங்கும் கொத்து மயிர்..... இத்தியாதி கோலத்துடன் சுதன் நிற்குகொண்டிருந்தான். அந்தக் கிராமத்தின் ஒரேயொரு உத்தியோகத்தன்.

“செந்தில் ஆச்சரியத்துடன், “சுதன்! எப்ப கொழும்பிலிருந்து வந்தாய்?” என்று கேட்டான்.

“நேற்றுத்தான். எனக்கெண்டால் ஊருக்கு வரவே விருப்பமில்லை. அம்மாவுக்கு சுகமில்லை என்று தந்தி வந்தது. தந்தியை அலட்சியப்படுத்தக் கூடாதே என்று வந்தன். வந்து பார்த்தால் அம்மாவுக்குச் சாதுவான இருமல்தான். இருமல் எண்டால் நான் வரமாட்டன் என்று கடும்கசுகயீனம் என்று தந்தியடிச்சிருக்கினம்.”

செந்தில் வாய்க்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

“ஆ... பிறகு!”

“பிறகென்ன? என்னைப் பார்க்க ஆசையாய் இருக்காம். அதுதான் அப்பிடி தந்தி அடிச்சவை. நான் நாளைக்கே கொழும்புக்குப் போறன்.”

“நானைக்கேவா...? அம்மா விட்டிடுவாளா? அவ ஆசைப்பட்டதுக்கு இரண்டு நானைக்கு இருந்திட்டுப் போகலாமே?”

“உனக்குத் தெரியாது செந்தில். இங்கை இருக்கிறது சரியான போர். பல்லைக் கடிச்சுக்கொண்டு இருக்க வேண்டிக் கிடக்கு. கொழும்பிலை எண்டால் எவ்வளவு முஸ்பாத்தியான வாழ்க்கை. கொழும்பில இருந்து பார்க்கோணுமடா. அப்பதான் அதன் அருமைதெரியும். இங்கை வந்தால் பொழுதும் போகாது.”

“கொழும்பில எப்படிப் பொழுது போகும்.”

“சா! எத்தனை விதம்! பார்க்குக்குப் போகலாம். படம் பார்க்கலாம். கால்பேஸிலை சுத்தலாம். ஆர் கேக்க இருக்கினம்? எல்லாம் எங்கடை இஷ்டம்.”

செந்திலுக்கு ஏக்கமாக இருந்தது. அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு வரும் என்று அவனால் நினைக்க முடியவில்லை.

“நான் எங்கை கொழும்புக்குப் போகப்போறனே. நீ சொல்லு.”

“சொல்லி உணர முடியாதடா. இந்தா ஒரு சிகரெட்டிடி” என்றபடி ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து செந்திலிடம் நீட்டினான் சுதன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் செந்தில். தூரத்திற்கொன்றாய் வைக்கோற் போர்கள் குவிந்து கிடந்தன. மனித நடமாட்டமே இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அக்கம்பக்கத்து வயல்களில் இரண்டொரு தலைக்கறுப்புத் தெரிந்தது. யாரும் தன்னைக் கவனிக்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் சிகரெட்டை வாங்கிக்கொண்டான். சுதனிடமிருந்து தீப்பெட்டியையும் வாங்கி அதைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டான்.

புகையை மேலே ஊதி ஊதி அதன் வளையம் கலைவதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுதனை ஆதங்கத்துடன் நோக்கினான்.

‘இவன்தான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக சுதந்திரமாக இருக்கிறான். குடும்பப் பொறுப்பில்லை... அக்கா தங்கை என்ற பிக்கல் பிடுங்கவில்லை. அவனைப்போலல்லவா இருக்க வேண்டும்...’

“வீட்டில இருக்க விசராயிருந்துது. அதுதான் சும்மா இந்தப் பக்கம் உலாத்தி வருவம் எண்டு வந்தன். பொழுது படுது வீட்டுக்குப் போவம், இல்லாட்டி நான் கொழும்புக்குத்தான் போயிட்டனோ எண்டு வீட்டில நினைச்சு இன்னொரு தந்தியும் குடுப்பினம். நான் வரட்டே.”

சிகரெட்டை வாயிலிருந்து எடுத்து சிரித்து விட்டு சுதன் போனான்.

அவனது கவலையற்ற பேச்சை ரசித்த செந்தில் தன் சிகரெட்டையும் கீழே போட்டுவிட்டு அவசர அவசரமாக தீபாவைச் சந்திக்க நடந்தான்.

“தீபா வீட்டுக்குப் போயிருப்பாளோ... அல்லது மாடுகளுடன் வேப்பமரத்தடியில் நிற்கிறாளோ...”

தூரத்தில் வரும் போதே வேப்பமரத்தில் சாய்ந்த படி ஒரு காலை மடித்து மரத்தின் மீது வைத்துக்கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி நின்ற தீபாவைக் கண்டுவிட்டான். உள்ளம் துள்ள மெதுவாகப் பின்னால் போய் சத்தம்போடாமல் அவள் கண்களைப் பொத்தினான்.

“சரி சரி விடுங்கோ.” அவன் கைகளைத் தன் கைகளால் அவசரமாகப் பிரித்தான் தீபா.

சிரித்த செந்தில், “நான்தானெண்டு உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டான்.

“உங்களைத் தவிர வேற ஆர் இந்த உத்தியோகம் பார்ப்பினம்?”

“என்னை என்ன வேலை வெட்டி இல்லாதவன் எண்டு நினைச்சியா?”

பொய்க் கோபத்துடன் முகத்தை நீட்டிக் கொண்டே புதருக்கப்பால் கல்லில் போய் அமர்ந்தான். அண்ணைப் பின்தொடர்ந்த தீபா, "வீட்டுக்குப் போக நேரமாயிட்டுது. இப்பிடிக்கோபித்தால் இதிலேயே நேரம் போயிடும். பிறகு ஒண்டும் பேசேலாது" என்று கூறி அவனருகில் அமர்ந்தாள்.

அவள் பட்டுக் கண்ணிமைகளில் பதித்தெடுத்த தன் கரங்களை குறும்போடு பார்த்துக்கொண்ட செந்தில், அண்ணனின் விஷயத்தை மெதுவாக விபரித்தான்.

"எனக்கு ஓரளவு தெரியும். அண்ணை சொன்னார்" என்றாள் தீபா.

"எப்பிடியும் அண்ணையைத் திருத்தவேணும். அல்லது அவரிட வரவு செலவுகளைக் கொடுக்கக் கூடாது; முழுவதையும் அவளுக்குக் கொடுத்துவிடுவார்."

"சொஞ்சம் பொறுங்கள். உங்கடை அண்ணை இப்ப குடுகண்ட பூனை. கொஞ்சநாளாக்கு ஒண்டும் செய்யாமல் பேசாமல் இருப்பார். பிறகு அம்மாட்டை மெதுவா சொல்லலாம்."

"அவ நம்பமாட்டாவே. நான் கொலை செய்திட்டன் எண்டதைக்கூட நம்புவா. அண்ணை பீடி குடிக்கிறான் எண்டதை நம்பமாட்டா. அந்த அளவுக்கு அண்ணை அம்மாலை மயக்கிப்போட்டார். நான் வாயும் திறக்கேலாது."

"இப்போதைக்கு அம்மாட்டை எதுவும் சொல்லவேண்டாம்."

"குடு வைச்சிருக்கு. இராக் காவலுக்கு அண்ணையும் வாற நேரம். நான் போகவேணும். மாடுகள் வந்து அழிச்சுப்போடும். உனக்கும் நேரமாயிட்டுது."

செந்தில் எழுந்தான். திடீரென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல கையை உதறிக்கொண்டு,

"செந்தில் ஒன்று செய்யலாம்" என்றாள் தீபா.

போக முற்பட்டவன் நின்று திரும்பி,

"என்ன செய்யலாம்" என்றான்.

“நீங்கள் அண்ணையைத் தனியச் சந்தித்து இது பற்றிக் கேளுங்களேன்.”

“எப்பிடிக்கேட்கிறது? அன்று தற்செயலாகக் கண்டு விட்டதால் இரண்டு வார்த்தை பேச முடிந்தது. நேருக்கு நேர் எண்டால்.....”

“என்ன சொல்லார் எண்டு பாப்பமே?”

“அவர் எடுத்தெறிஞ்சு பேசுவார். சரி கேட்டுப் பார்ப்போம். இண்டைக்கு இரவு வயலுக்கு வருவார். அப்ப கேட்கிறீன்.”

தீபா அவனருகே வந்து அவளை கையை மென்மையாகப் பிடித்து, “செந்தில்! அண்ணனுடன் பேசும்போது நிதானமாகவே பேசுங்கள். ஆத்திரப்பட்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிடாதீர்கள். எந்தத் தவறுக்காக அவரிடம் நியாயம் பேசுகிறீர்களோ அதே தவறை நீங்களும் செய்து கொண்டுதானிருக்கிறீர்கள் எண்டதை மறந்திடாதேங்கோ” என்றாள்.

அவளது கையை தன் மறுகரத்தால் அழுத்திக் கொண்டே, “அண்ணையைப்போல நானெண்டும் தவறான இடத்தில ஆசைவைக்கேலை. என்னுடையவள் எனக்காகத்தான் என்னை விரும்புறாளே தவிர, என் பொருளுக்காக இல்லை. அவனுக்கு சிவகாமி. எனக்குத் தீபா. இரண்டு பேருக்கும் நிறைய வித்தியாசமிருக்கு” என்றான் உவகையுடன். சிவந்த கன்னங்கள் குழிவிழ அழகாகச் சிரித்தாள் தீபா. அவளது சிரிப்பை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனை நிமிண்டினாள் அவள்.

“என்ன பார்க்கிறீங்கள்?”

“அண்டைக்கு உன்ரை கையைப் பிடிச்சிட்டீன் எண்டு என்னமாய் கோபிச்சாய். என்னை அப்படிச்செய்யத் தூண்டிற்றே நீதான். இப்பிடி வடிவாய்ச் சிரித்தால் பேசாமல் மரமாய் நிற்க நானென்ன துறவியே.....”

“திரும்பவும் முருங்கை மரத்தில் வேதாளம் ஏறப் போகுது.”

அவள் கண்கள் மலரச் சிரித்தாள்.

“பழைய கதைதானே. ஏறினால் என்னவாம்...”

அவளோடு சிரிப்பில் கலந்துகொண்டபோது செந்திலின் மனம் லேசாகி எந்தப் பிரச்சினையாலும் இழுபடாத குழந்தையின் மனம்போல ஆயிற்று.

இப்படியே ஒவ்வொரு வினாடியும் இருக்கக் கூடாதா? தீபா..... எப்படி இந்தச் சின்ன வயதில் உனக்கு இப்படி ஒரு சக்தி வந்தது? உன்னுல்தான் மனம்விட்டு என்னைச் சிரிக்கவைக்க முடிகிறது. தீபா! நீ எப்பவும் எனக்கு வேண்டும்.

பலானுக்கும் பொம்மைக்கும் ஆசைப்பட்டு ஏங்கும் குழந்தை போல இருந்தான் செந்தில். தீபா மாடுகளைச் சேர்க்கத் தொடங்கினாள். செந்தில் வேகமாக வயலுக்கு நடந்தான். அங்கே போன அவனுக்குப் பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது. தன் வாழ் நாளில் என்றுமே அவன் அடைந்திராத பெரும் அதிர்ச்சி.

20

செந்தில் தீபாவை சந்திக்க என்று அரை மணிக்கு முன்னால் புறப்படும் போது கூட பசிய மஞ்சள் நிறமாய் மலைபோல குவிந்து நின்ற அவர்களது உழைப்பின் பயனான நெல் வைக்கோற் போர் இப்போது இருந்த இடம் தெரியவில்லை. கருஞ் சாம்பல்பூத்துப் போய் ஒரே புகைப்படலமாக இருந்தது. அந்தப் புகையின் மணம் தீயாக வந்து செந்திலின் நாசியைத் துளைத்தது.

ஐயோ...இந்தக் கொடுமையைச் செய்தது யார்?

வயிற்றிலுள்ள குடல் தசை எல்லாம் வந்து தொண்டைக்குள் அடைத்து விட்டாற் போன்ற திணறல்...

உடலிலுள்ள ஒவ்வொரு அங்கமும் பதறியது.

சற்றுத் தள்ளி எரிந்த சாம்பலை வெறித்துப் பார்த்த படி நின்றுருந்தான் கதிரேசன். அவனுடன் அடுத்த வயற் காரர்கள் நாலைந்துபேர் நின்றனாகொண்டிருந்தார்கள். தமையனைக் கண்டதும் எந்தக் கோபமும் செந்திலுக்குத்தோன்ற வில்லை. அந்த நஷ்டத்தில் சம பங்கு பெறுபவன் என்ற உணர்வு உந்த அவனிடம் ஓடிப்போய்-

“அண்ணை! யார் இந்த வேலையைச் செய்தது” என்று துடித்தவாறே கேட்டான்.

கதிரேசன் நறநறவென்று பல்லைக் கடித்தான் கோபத்தோடு.

“செய்யிறதையும் செய்திட்டு இப்ப ஆரெண்டு என்னைக் கேக்கிறியே வாடா வீட்டுக்கு உன்னை தோலை உரிச்சு எடுக்கிறன்.”

கத்திவிட்டு வேகமாக அங்கிருந்து போனான்.

செந்தில் அப்படியே உறைந்து போனான்.

குடு எரிந்துபோய்விட்டது என்றறிந்தபோது அடைந்த அதிர்ச்சியைவிட இப்போது ஆயிரம் மடங்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“இதென்ன குற்றச்சாட்டு?”

“தீப்பற்றியதற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம். ஒரு வேளை காவலுக்கு வந்துவிட்டு வேறெங்கோ போனதைத் தான் குறிப்பிடுகிறானே?”

எரிந்து சாம்பலாகியிருந்த இடத்தைத் திரும்பிப்பார்த்தான். கண்கள் கலங்கிக் கொண்டு வந்தன. இதை நம்பி எத்தனை ஆசைகள்?-எத்தனை நம்பிக்கைகள்? எத்தனை எதிர்பார்ப்புகள்? பெரியக்காவின் கல்யாணம். சின்னக்காவின்...

எல்லாம் பாழாகிவிட்டது.

இந்த விபத்து யாரால் எப்படி ஏற்பட்டது என்று அறியவாவது கட்டாயம் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் ஆக வேணும்.

ஏதோ ஒரு வேகத்தினால் வீட்டுக்கு ஓடினான். அங்கே ருக்ரமூர்த்தியாய் கதிரேசன் முற்றத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். அம்மா உட்பட அனைவரும் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். தலைவாசலுள் வைத்திருந்த விளக்கின் ஒளி முற்றத்திலும் வேசாகப் பரவியிருந்தது.

செந்தில் கதிரேசனை நெருங்கினான்.

“இனிச் சொல்லு. யார்நெருப்பு வைச்சது. என்னமோ நான் தான் வைச்சது மாதிரி சொல்லிவிட்டு வந்தாய்.”

செந்தில் கேட்டு வாய் மூடவில்லை.

“பின்ன ஆரெண்டு சொல்லறது” என்று கதிரேசன் செந்திலின் சட்டைக் காலரை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையால் பளார் பளார் என்று அவன் முகத்தில் அறைந்தான்.

செந்தில் ஒரு திமிறல் திமிறி கதிரேசனை ஒங்கித் தள்ளினான்.

தடுமாறிப் பின் வாங்கியவனிடம்,

“சும்மா அடிக்காதே. என்னெண்டு சொல்லிப்போட்டு அடி” என்று உறுமினான் செந்தில். அம்மா ஒவென்று அலறியபடி குறுக்கே வந்தாள்.

“அடிபடாதேங்கோடா. கொண்ணைபைக் கேள்வி கேட்க வெளிக்கிட்டிட்டியே. போடா அங்காலை.”

அம்மாவும் தன்மீது சீறியது செந்திலின் ஆத்திரத்தை இன்னும் கிளறியது.

“அம்மா! இவனைப்பற்றி உனக்குத் தெரி...”

பளார் என்று ஒரு அறை வாயில் விழுந்தது. பல்உதட்டில்பட்டு இரத்தம் கசிந்தது.

“என்னத்துக்கு சும்மா அடிக்கிறாய்?”

“அவன் அடியாமல் என்னடா செய்வான். உன்ரை போக்குக்கெல்லாம் விட்டுவிட்டு வந்தது இண்டைக்கு எவ்வளவு பிழையாப் போச்சு. உன்னை அடிச்சுத்தான்ரா திருத்த வேணும்.”

அம்மா இப்படிச் சொன்னதும்-

“திருந்த நான் என்ன பிழை செய்தான்?” என்றான் செந்தில் எரிச்சலுடன்.

“நீ செய்ய இனி ஒண்டுமில்லை. எல்லாம்செய்திட்டாய். இவ்வளவு செய்தது போதும்.”

கதிரேசன் கத்தினான்.

“ஏன் என்ன செய்தான்?”

“எது செய்தா லும் பரவாயில்லை. சூட்டையே எரிச்சிட்டாயே...”

“நான் எங்கை எரிச்சான். திருப்பித் திருப்பிஎன்னைத் தான் சொல்லுறாய்.”

“எதிர்த்துக் கதைச்சியெண்டால் பல்லெல்லாம் கொட்டிப் போடுவன். சூட்டைவிட்டிட்டு எங்கையடாபோனனி.”

“எங்கையும் போவன். உனக்கென்ன. நீ போற இடத்துக்கெல்லாம் கேள்வி முறை இல்லை. என்னைக் கேக்கிறியே” ஒரு வினாடி பின் வாங்கிய கதிரேசன்-

“உன்னைக் கேட்கிறது மட்டுமில்லை, காலையும் உடைச்சவைப்பன்” என்றான்.

“செய் பாப்பம். அதுக்குத்தான் நீ லாயக்கு.”

அம்மா திரும்பவும் இடைமறித்தாள்.

“செந்தில் அண்ணையைப் பற்றி இப்படியெல்லாம் பேசாதேடா. தன் வாழ்வையும் நினையாமல் இந்தக் குடும்பத்திற்காக உழைக்கிறான்.”

‘ஆர் இவரோ? இவர்...’

“முட்டா வாயை. வாயைத் திறந்தால் தெரியும். சூட்டை எரிய வைச்சு எல்லார் வயித்திலேயும் மண்ணடிச்சுப் போட்டாய். பேசிறியே பேச்சு.”

“நான் எரிக்கேலை எரிக்கேலை” ஆத்திரத்தோடு கத்தினான் செந்தில்.

“சிகரெட்டை குடிச்சிட்டு நெருப்பை அணைக்காமல் வைக்கோல்ல போட்டாய். அது தன்னால் பத்தியிட்டது.”

செந்தில் அதிர்ந்து போனான்.

அதுவரை இருந்த வேகம், ஆத்திரம், துடிப்பு எல்லாம் அப்படியே அடங்கிவிட்டன. முகம் வெளுக்க கதிரேசனை வெறிக்கப் பார்த்தான்.

“என்னடா இப்ப பேசாமலிருக்கிறாய். நீ அந்தக் காவாலி சுதனோடு சிகரெட் குடிச்சதை பக்கத்து வயல் காரன் பார்த்தவனாம். அதுதான் பத்தி எரிஞ்சிருக்கு.”

மௌனமே பயங்கரமாய்- பயங்கரமே மௌனமாய் ஒரு கணம் நிலவியது.

“இந்த வயதில் தெருவெல்லாம் சுற்றி பழகாத பழக்க மெல்லாம் பழகியிட்டாய். சிகரெட் குடிக்கிறணியே சிகரெட்...”

செந்திலை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு மொத்து மொத்தென்று மெத்தினான் கதிரேசன்.

செந்தில் இப்போது திமிறவில்லை.

சிகரெட் குடித்ததற்காக அண்ணன் அடிக்கும் போது ஏற்பட்ட வேதனையைவிட அந்த சிகரெட்டால் சூடுஎரிந்து விட்ட விபரீதம்தான் அவனை அதிக வேதனைக்குள்ளாக்கியது.

ஐயோ! எவ்வளவு கவலையினமாக இருந்துவிட்டேன். தவறு செய்த உணர்வோடு அவன் இப்போது பேசாமல் நின்றான்.

அடித்தோய்ந்த கதிரேசன்-

“உன்னைப் போன்ற தறுதலைகளை இனியும் வீட்டில வைச்சிருக்க ஏலாது. போடா வெளியில்” என்று உச்சக் குரலில் கத்தினான்.

செந்தில் திருக்கிட்டு தமையனைப் பார்த்தான்.

“என்ன பார்க்கிறாய், உன்னை நம்பி ஒரு வேலையையும் செய்யவிடேலாது. வீட்டில நீ இருக்கிறதே பாரம். இனி இந்த வீட்டில நீ இருக்கக் கூடாது.”

அம்மா அழுது கொண்டே ஏதோ சொல்ல வாய்திறந்தாள்.

“ஒருத்தரும் வாய் திறக்கக் கூடாது.”

அம்மாவின் அழுகைகூட இப்போது செந்திலின் மனதைத் தொடவில்லை. அவன் வீட்டுப் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினான். வீட்டுவிறுந்தையில் ஆளுக்கொரு துணைப் பிடித்தபடி அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் சின்னக்காவும், சச்சியும். அவர்களது கண்களில் தனக்கான அனுதாபம் தெரிகிறதா என்று தேடினான். அவர்களது பார்வை சலனமின்றி இருந்தது. பெரியக்காவைக் காணவில்லை. அவன் வெளியே இடி இடித்தாலும் கடுக்களையை விட்டு வரமாட்டான். அவன் கசப்புடன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“எனக்காக யார் இருக்கிறார்கள்.”

நீண்ட மௌனத்தின் பின் வாயைத் திறந்தான்.

“மற்றவையைப் போல நிட்டம் போட்டுநான்வேணுமெண்டு செய்யேலை. சந்தர்ப்பம் அப்பிடி வந்திட்டுது.”

“என்னடா மற்றவை எண்ட கதை” கதிரேசன் சீறினான்.

“அது அவைக்கே விளங்கும்.”

“கனக்கக் கதைக்காதை.”

“ஓமோம் கதைச்சால் விஷயம் வெளிச்சமாகப் போகும் தான்.”

“உனக்கு வாய்க் கொழுப்பு.”

“ஏன் உனக்கு இல்லையா?”

“செந்தில்! இப்பிடி அண்ணையோட பேசாதையடா’ நீ சூட்டை விட்டிட்டு எங்கையடா போனனி. நீ சரியாய், நிண்டிருந்தால் குடு எரிஞ்சிருக்குமே.”

“அப்பிடிக்கேள் அம்மா! சொல்லு எங்கைபோனனி”

“எங்கை-நீ போற இடங்களைப்பற்றி முதல்ல சொல்லு பாப்பம், பிறகு நான் சொல்றன்.”

“உன்னட்டை நான்சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.”

“அதுபோலத்தான் நானும். அம்மா! இவன் உங்களை யெல்லாம் ஏமாத்த...”

“வர வரக் கதை கூடுது... இனி ஏதாவது சொன்னால் தெரியும்.

ஒண்டும் கதைக்காம... இப்பவே வெளியில போ. நிண்டு எனக்கு கரைச்சலைத் தராதை.”

“ஐயோ தம்பி! அவன் எங்கையடா போவான்.”

“எங்கையும் போகட்டும். அம்மா நீபேசாமலிரு அவன் இங்கை இருக்கிறதெண்டால் நான் வெளியிலபோயிடுவன்.”

செந்தில் அடிபட்ட புலியானான்.

“நாலு நாளைக்கு சுத்திப்போட்டுதன்னால் வருவான்.”

“உன்ரை பிச்சைச் சோத்துக்கு நான் வரமாட்டன். பார்த்துக் கொள். இப்ப உன்னைப் பற்றி என்ன சொன்னாலும் இவை கேட்க மாட்டினம். நான் இப்பவே போறன். என்ன மாதிரியெண்டாலும் பட்டுத் தொலையுங்கோ.”

தனக்காக வாதாட யாருமேயில்லாத வீட்டில இனி என்ன வேலை? சின்னக்காவும் சச்சியும் இன்னமும் விழுந்தையோரம் ஒடுங்கிப்போய் நின்றார்கள்.

செந்தில் தன் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு தலைவாசலுக்குள் நின்று தன் உடுப்புகளை எடுத்து அடுக்கி பெட்டிக்குள் திணித்தான்.

“இந்த வீட்டிலிருந்து ஒருதுரும்பும் எடுத்துக்கொண்டு போகக் கூடாது.”

பின்னாலிருந்து ஒரு உறுமல் கேட்டது.

“இதையெல்லாம் உன் பணத்தில நான் வாங்கேலை. இது என்றை சொந்தக் காசில வாங்கினது.”

திரும்பிப் பாராமல் கூறிவிட்டுப் பெட்டியைப் பூட்டினான். கையில் இரண்டு ரூபாவும் சில்லறையும் மட்டுமே இருந்தது.

“இது எவ்வளவு தூரம் உதவப் போகிறது—?”

அப்போதைக்கு அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு திரும்பினான்.

கதிரேசன் வன்மத்துடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நான் போய்த் தொலையிறன். நீ இருக்கிற வரையில் இனி இந்த வீட்டு வாசல்படி மிதிக்க மாட்டேன். எல்லாருக்கும்தான் சொல்லுறன்.”

கதிரேசன் அவனை இகழ்ச்சியாகப்பார்த்துவிட்டு கிணற்றடிப் பக்கம் சென்றான். நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டோம் என்ற இறுமாப்பா? சூடு எரிந்து விட்டதே... என்று அவனுக்குக் கவலை... சிவகாமிக்கு கொடுக்க முடியாதே என்று தானே மனம் எரியுறன்...” இவ்வாறு செந்தில் மனதுக்குள் பொருமினான்.

அம்மா இன்னமும் அழுது கொண்டதா னிருக்கிறாள்.

செந்தில் ஒருவரையும் பார்க்கவில்லை. வேகமாக வெளியேறினான்.

பட்டிக்குள் நுழைவதற்காக தவித்த பசுக்களின் குரல்கள் செந்திலின் காதை வந்து தாக்கின.

வாசல் தேற்றைக் கடக்கையில் பின்னால் யாரோ வரும் காலடி ஓசை... அவன் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

“செந்தில்” சின்னக்கா,

“என்ன?”

“என்னைப் பாரடா”

“ஏன்- நீயும் ஏதேனும் சொல்ல வைச்சிருக்கிறியே.”

அவன் திரும்பி சின்னக்காவைப் பார்த்தான்.

அவள் கையில் ஐம்பது ரூபாய்த்தான்.

“இந்தா. வெறுங்கையோட போகாதே. வைச்சுக் கொள்.”

“தேவையில்லை.” அவன் நடக்க முற்பட்டான்.

“செந்தில்” அவள் விம்மலோடு அழைத்தாள்.

“நீ இதை வாங்கினால் எனக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கும். இது நான் உழைத்த காசு. நீ எனக்காக அண்ணையிட்ட ஏச்சு வாங்கினாய்...”

உனக்காக நான் இதையாவது செய்யாட்டி...”

தான் அவளுக்காக இரங்கியதன் பிரதிபலனாகத்தான் அவளும் இந்த உதவியைச் செய்கிறாளோ? அன்று தான் இவளுக்காக வாதாடாவிட்டால் அவளும் இந்த உதவியை இப்போது செய்திருப்பாள் என்பதை நிச்சயமாகக் கூற முடியாதோ... யாருமே தன்னை சரியாக புரிந்துகொள்ள வில்லை என்று பட்டது அவனுக்கு.

“வாங்க மாட்டியா?”

சின்னக்கா திரும்ப திரும்ப வற்புறுத்தினான்.

“வேண்டாம் சின்னக்கா. எனக்கு வேண்டாம்.”

அவனுக்கு கண் கலங்கியது.

“செந்தில். எங்களை விட்டுட்டு ஓரேயடியாக போயிடாதே.”

“திரும்பவும் வரவேணுமென்கிறியா. அதுமட்டும் நடக்காது. அண்ணை இருக்கிற இடத்திற்கு செத்தாலும் வரன். அதை மட்டும்நீனைவில வைச்சுக் கொள்.”

சின்னக்காவின் கைக்குள் ஐம்பது ரூபாதாள் கசங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் வெளியே நடந்துகொண்டிருந்தான்.

பரந்தன் சந்தியை அண்மித்ததும் எங்கே போவது என்ற பிரச்சினை தலைதூக்கியது. எங்கே போவது என்பது முதலில் இருக்கட்டும். எங்கேயாவது போகுமுன் தீபாவைச் சந்திக்காமல் போக அவனால் முடியவில்லை.

“எப்படிச் சந்திப்பது?”

“அதுவும் இந்த நேரத்தில்?”

செல்வராசனைப் பார்க்கும் சாக்கில் அவன் வீட்டுக்கே போகலாம். அங்கே தீபாவின் முகதரிசனமாவது கிடைக்காதா?

அந்த இரவின் கருமையில் அந்த பிரதான மண்தெரு இன்னும் இருளாகத் தெரிந்தது. செருப்பு அணியாத கால்களில் மண் தெருவின் கற்கள் இடறின. அவசரத்தில் செருப்பைக் கூட எடுத்துக்கொள்ளாமல் வந்துவிட்டிருந்தான்.

பரந்தன் சந்திக்கு வந்தவன் தனக்குத் தெரிந்த கடையில் பெட்டியை வைத்துவிட்டு செல்வராசனின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

கதவைத் தட்டியபோது செல்வராசனின் தகப்பன் முத்தையாதான் கதவைத் திறந்தார்.

செந்திலைக் கண்டதும் அவரின் புருவம் ஏறி இறங்கியது.

“என்ன தம்பி வேணும்?”

“செல்வராசன் நிற்கிறானே?”

“உங்கடை சிநேகிதத்திற்கு நேரகாலம் கிடையாதே. இந்த இரவில் அப்படி என்ன முக்கிய விஷயம்.”

அவர் முகத்தைச் சற்று சுளித்துக் கொண்டு கூறியதைக் கேட்டதும் செந்தில் வாயடைத்துப் போனான்.

21

அதற்குள் செல்வராசன் அங்கே வந்து விட்டான். இல்லாவிட்டால் செந்தில் திரும்பீ

வந்திருப்பான்.

“என்ன செந்தில்”

செல்வராசன் வாசற்படி இறங்கி கீழே வந்தான்.

“தம்பி, நான் வயலுக்குப் போட்டு வாறன்” என்று கூறி விட்டு முத்தையா வெளியேறினார்.

“உள்ளே வா செந்தில், ஐயா வயலுக்குப் போறார். வயலில குட்டிக்கினம்.”

உற்சாகத்தோடு செந்திலை அழைத்து உள்ளே அமர வைத்தான் செல்வராசன்.

“என்ன இந்த நேரத்தில வந்திருக்கிறாய். முகமும் ஒரு மாதிரி இருக்கு. என்ன விஷயம்?”

ஒன்றுமில்லை என்று சிரிக்க முயன்றான் செந்தில். கண்கள் ஒவ்வொரு இடமாகத் துழாவின.

‘தீபாவைக் காணோம்.’

“இல்லை— சொல்லு” செல்வராசன் தூண்டினான்.

“முதல்ல கொஞ்சம் குடிக்க தண்ணி வேணும்.”

செல்வராசன் உட்புறம் பார்த்து, “தீபா—” என்று குரல் கொடுத்தான்.

கதவு நிலையினூடே நிலவு எழுந்தது.

தீபாவின் முகம் தோன்றியதை அப்படித்தான் உருவகப்படுத்திக் கொண்டான் செந்தில்.

“கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வா தீபா.”

முகத்தில் வியப்புப் படிய செந்திலை ஓரக் கண்ணால் பார்த்து விட்டு உள்ளே சென்று தண்ணீர் கொண்டு வந்து

கொடுத்தாள். திரும்பவும் கதவுக்குப் பக்கத்தில் போய் அங்கிருந்து பார்த்தாள்.

அவளுக்கு நேராக செந்திலும், முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு செல்வராசனும் அமர்ந்திருந்ததனால் அச்சமின்றி அவர்களைக் கவனிக்க முடிந்தது.

செந்தில் செல்வராசனிடம் நடந்ததைக் கூறினான். ஆனால், தீபாவிடம் வந்ததை மட்டும் வேறு அலுவலாகப் போனதென்று மாற்றிச் சொன்னான்.

தீபாவுக்கு இரண்டுவித அதிர்ச்சி.

அவன் சிகரெட் பிடித்திருக்கிறான் என்பது ஒன்று.

மற்றது, தன்னுடன் அவன் பேச வந்ததால் எவ்வளவு நஷ்டம் வந்தது என்று.

“அப்ப வீட்டை விட்டு வந்திட்டியா?”

கவலையுடன் கேட்டான் செல்வராசன்.

“வேறு வழி...? இந்த ஊரை விட்டே போகப் போறன்.”

துணுக்குற்றவளாய் தன்னையே தீபா பார்ப்பது செந்திலுக்குப் புரிந்தது.

“என்னடா சொல்லாய்”

“நான் முடிவு எடுத்திட்டன். உன்னட்டைச் சொல்லி யிட்டுப் போறதுக்காகத்தான் வந்தனான். உன்ரை ஐயா கூட இந்த இரவில் வந்ததுக்கு தவறாய் நினைச்சிட்டார். இனியும் நான் இங்கை இருக்கிறது சரியில்லை. போகட்டா” செந்தில் எழுந்தான்.

“நீ சாப்பிட்டிட்டியா...?”

“கடையில் சாப்பிடுவன்.”

“எங்கடை வீட்டில சாப்பிட்டுட்டுப் போ. இந்த நிலை யில எது சொன்னாலும் கேட்க மாட்டாய். உன்னைப் பிறகு சந்திக்கிறன்.”

“நீ என்னை இனிச் சந்திக்க மாட்டாய்.”

“ஏன்...?”

செல்வராசன் செந்திலை ஊடுருவிப் பார்த்த வண்ணம் கேட்டான்.

“நான் எங்கை போறதெண்டு எனக்கே தெரியாது. ஓரிடத்தில நான் நிண்டாலும் அதை ஆருக்கும் நான் அறிவிக்க மாட்டன்.”

“அதையும் பாப்பம்” என்று சொல்லி எழுந்து உள்ளே போனான் அவன். சில நிமிடங்களில் வெளியே வந்து—

“வா செந்தில், சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம்” என்று அழைத்தான்.

தீபாவின் மென் கரத்தால் பரிமாறப்படுவதைச் சாப்பிடும் சந்தர்ப்பத்தை இழக்க வேண்டாம் என்று செந்திலின் மனம் சொல்லிற்று.

எழுந்து செல்வராசனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அடுக்களைக்குள் இரண்டு பலகைகளும் அதன் முன்னே இரண்டு தட்டுக்களும் போடப்பட்டிருந்தன. தீபா நீட்டிய செம்பை வாங்கி வெளியே கையைக் கழுவி விட்டு வந்து பலகையில் அமர்ந்தான். செம்பை எடுத்துக் கொண்டு செல்வராசன் கை கழுவச் சென்றது—

“எனக்குக் கூட கடிதம் போடமாட்டீர்களா?” என்று கம்மிய குரலில் ரகசியமாக அவனிடம் கேட்டாள் தீபா. அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தவன் அவளது கலங்கும் கண்களில் தன்னையே கண்டான். மாட்டேன் என்று எப்படிச் சொல்வது?

“போடறேன் தீபா”

“கட்டாயமா?”

அவள் இரண்டு தட்டிலும் இடியப்பம் எடுத்து வைத்தாள். செல்வராசன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான். சூழம்பை விட்டதும் தலை குனிந்தபடி சாப்பிட ஆரம்பித்தான் செந்தில். மேலும் மேலும் அவள் பரிமாற முன்வரும் போது அவளது கரங்கள் அவன் கண்களில் பட்டு உள்ளத்தைப் பொங்க வைத்துக்கொண்டிருந்தன.

இந்தக் கரங்களை இனி என்று பார்ப்பது—? இந்த முகத்தை இனி எப்போது தரிசிப்பது? இனிமேல் காண முடியுமோ அல்லது இதுதான் கடைசித் தடவையோ—? அவனால் ஒழுங்காகச் சாப்பிட முடியவில்லை.

“எல்லாத்தையும் பிறகு யோசிக்கலாம். இப்ப சாப்பிடு”

செல்வராசன் அவன் தோளில் தட்டினான்.

கை கழுவி விட்டு வெளியே வந்ததும் செல்வராசன் கேட்டான்:—

“உன் பிடிவாதத்தைக் கொஞ்சம் விடேன்”

‘முடியாது’ என்பது போல தலையாட்டிவிட்டு ஒரு வினாடியின் பின் கேட்டான்:

“செல்வா! எனக்கொரு உதவி வேணும். பத்து ரூபா இருந்தால் தாவேன்”

செல்வராசன் ஒன்றும் பேசாமல் உள்ளே போய் இரண்டு பத்து ரூபா தாள்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அதில் ஒன்றை மட்டும் எடுத்து தன் ஷேர்ட் பையினுள் வைத்துக் கொண்டான். “இப்போதைக்கு இது போதும்.”

“இப்ப என்கே போறதாய் இருக்கிறாய்?”

“தெரியாது. இதுக்கு மேல் எதுவும் கேட்காதே செல்வா. நான் போய்ட்டு வரட்டுமா”

செந்தில் செல்வராசனைப் பார்த்துக் கேட்கையில் அவனுக்குப் பின்னாலிருந்து தீபாவின் முகமும் தெரிந்தது. இருவருக்கும் பொதுவாக தலையை ஆட்டிவிட்டு இருளில் மறைந்து கொண்டிருந்தான்.

* *

* *

* *

தன் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு அன்றிரவு ஒரு கடை வாசலிலேயே படுத்தான்.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே எங்காவது போய்விட வேண்டும்.

என்கே போவது—? வவுனியாவில் முருகேசுவின் தோட்டத்திற்கே போய்விடலாமா? திரும்பவும் அங்கே

போனால் அவர் என்ன நினைப்பாரோ? அதுவும்தவிர செல்வராசனுக்குத் தெரிந்த இடமாயிற்றே..... தேடிக்கொண்டு வந்து விட்டால்—?

கொஞ்ச நாளைக்கு இருக்கலாம்... பிறகு வேறெங்காவது வேலை தேடிக்கொண்டு போய்விடலாம். என்னுடைய கவலையின்மையால் வந்த தண்டனை தானே இது. சிகரெட்டு குடித்ததுதான் குடித்தோம்! அதை எறியும் போது அணைச்சிருக்கக் கூடாதா? அந்தத் தீ எத்தனை பேரின் வயிற்றை எரித்து விட்டது. இதுதான் சமயமென்று அண்ணையும் வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிட்டார். தான் இனி தடையில்லாமல் 'அவளுக்குக்' கொடுக்கலாமே— அம்மா எல்லாம் எவ்வளவு ஏமாந்து விட்டா. சொல்லவும் விடாமல் என்ன அடி அடிச்சவர். அவனுக்கு இப்போதுதான் கன்னங்களின் வலி அதிகமாகத் தெரிந்தது. கீழ் உதடு சற்று வீங்கியிருப்பதாகத் தெரிந்தது. இப்படியும் முரட்டுத்தனமாய் யாராவது அடிப்பார்களா? இனிமேல் வீட்டைப் பற்றியே நினைக்கக் கூடாது. எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டும் எனக்கென்ன.....?

இரவு குமுறலுடன் உறங்கியவன் காலையில் சீக்கிரமாக வவுனியாவுக்குப் போக வேண்டுமென்றுதான் நினைத்தான். பேருந்துள் நிறைந்திருந்த ஜன நெரிசலுள் அவனால் தொற்றக்கூட முடியவில்லை. ஒவ்வொன்றையும் தவறவிட்டு இறுதியில் பரந்தன் புகையிரத நிலையத்திற்கு விரைந்தான்.

கொழும்பு செல்லும் காலை வண்டியில் போகும் முடிவுடன் அனுமதிச் சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு வண்டிக்காக காத்திருக்கையில் சற்றுத் தள்ளி நின்றிருந்த மீசைக்காரனும் அவன் பட்டாளமும் பார்வைக்கு இலக்கானது. அவனைப் பாராதவன் போல எரிச்சலுடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான் செந்தில். தன் பணத்தைத் திருடியவனை வயிற்றெரிச்சலுடன் சபித்தான். நேர்மைக்கு அழிவில்லை என்பது போல பணம் தான் திருப்பிக் கிடைத்து விட்

டதே. இன்னும் என்ன செய்ய திட்டம் போட்டு இங்கே நிற்கிறார்களோ பாவிகள்.

இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் வண்டி வந்து விடும். அந்த நேர்ப் பாதையில் தூரத்தில் வண்டியின்தோற்றமும் இரைச்சலும் மெல்லியதாகக் கேட்டது. ஆனையிறவை வண்டி கடந்திருக்கும்.

“என்ன தூரதேசப் பயணமோ—”

விநயமாக ஒரு கேள்வி. டக்கென்று செந்தில் திரும்பி
ஞன்.

மீசைக்காரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குப் பதில் சொல்ல விரும்பாததால் அவனைப் பார்த்த வேகத்திலேயே பட்டென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான் செந்தில். ஏதாவது கதைக்கப் போய் தன் பயணம் தடைப்பட்டு விடுமோ என்ற பயத்தில் கஷ்டப் பட்டு தன்னை அடக்கிக் கொண்டான்.

“என் மீது கோபப்பட்டு பயனில்லை தம்பி. பழிக்குப் பழி.”

இவன் என்ன சொல்கிறான். புதிராக அவனைப் பாரித் தான்.

“என்னப்பா, இப்பிடி முறைத்தால் நான் பயந்து விடு வேன் என்று பார்க்கிறாயா? பின் என்ன அன்றைக்கு பொலீ சைக் கொண்டு அடிக்க வைச்சனியல்லே— அவன் என்றை உடம்பிலதான் அடிச்சான்; நான் உன்றை குடும்பத்திலேயே அடிச்சிட்டன். எப்படி—”

மார் தட்டி பயங்கரமாகச் சிரித்தான் மீசைக்காரன். எதிர்பாராத இந்தச் செய்தியால் குலுங்கிப் போனான் செந்தில்.

மெல்ல மெல்ல விஷயம் புரிந்தது. அப்படியானால்— நான் குடித்து எறிந்த சிகரெட்டின் தீப்பொறியால் தான் சூடு எரிந்தது என்று இதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருந்ததெல்லாம் பொய்யா—

மீசைக்காரன் ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

“நீ அந்தப் பக்கம் போவது தெரிந்தது. உடனே நெருப்பு வைச்சு பழி தீர்த்திட்டன். என்னை எதிர்த்து ஒரு தம்பி வாழ முடியாது. ஞாபகம் வைத்துக்கொள்.”

செந்திலின் உடலே பற்றி எரிந்தது.

இந்தப் பாதகன அந்தக் கொடுமையைச் செய்தான்? அவன் கழுத்தை நெரிக்க செந்திலின் கைகள் பரபரத்தன. ஒரு கணம் நிதானித்தான். இப்போது இவனை எதிர்ப்பதால் எவ்வித பயனும் விளையப் போவதில்லை. தன்னுட்குடு அழியவில்லை என்று வீட்டில் நிரூபித்தாலும் கூட அவனால் அந்தவீட்டில் தொடர்ந்து வாழ முடியாது. வீட்டில் இதை எந்த அளவில் நம்புவார்கள் என்றும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவே, பரபரத்த கைகளையும், சுடச்சுட பேசத்துடித்த நாவையும் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான்.

வண்டி இரைச்சலுடன் வந்து நின்றது. மீசைக்காரனை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு செந்தில் அமைதியாக வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான். வண்டி ஓடத் தொடங்கியது.

செந்தில் கிட்டத்தட்ட மரத்துப் போன நிலையிலேயே இருந்தான். வவுனியானிலும் கூட அவனுக்கு என்ன வர வேற்பு கிட்டுமோ?

தன் பெட்டியுடன் ஒன்பதரை மணியளவில் வவுனியாவில் இறங்கிக்கொண்டான் அவன்.

தான் முன்பு வேலை செய்த தோட்டத்தை அவன் அடைந்தபோது பதினொரு மணியாகி விட்டது. பிக்பிக வென்று மெல்லிய தூறல்— பெருமழைக்குரிய அறிகுறி வானில் தெரிந்தது.

படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனவன் தோட்டத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு மாற்றத்தைக் கவனித்தான். முன்பிருந்த குடிசை வீடு இப்போது இரண்டு அறையும், முன்னால் வீறுந்தையுமுள்ள கல்வீடாக உருமாறியிருந்தது. பக்கத்தில் பெரிய கொட்டில் போடப்பட்டு அதனுள் ஒரு உழவு யந்திரம் நின்று கொண்டிருந்தது.

முற்றத்தில் அதே வேப்பமரம். அந்த வேப்பமரத்தின் நிழலிலே சாய்வு நாற்காலியில் ஒரு இளைஞன் படுத்தபடி அண்ணாந்து மரக் கிளைகளையும், இலைகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வாயில் பீடி புகைந்து கொண்டிருந்தது. மழைத் தாறல்களையும் பொருட்படுத்தாமல் எதையோ சிந்தித்த அவன் கவனம் செந்திலின் வரவால் கூட திரும்பவில்லை. செந்திலுக்கு முன்பு தான் அப்படிப் படுத்துக்கிடக்கின்ற ஞாபகங்கள் வந்தன. இவனுக்கும் என்னென்ன பிரச்சினைகளோ..... என்னென்ன கவலைகளோ.....

“முருகேசண்ணை நிற்கிறாரா—?”

செந்தில் கேட்டதும் அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். வாயில் புகைந்து முடிந்த பீடியை எடுத்து தூர எறிந்து விட்டு—

“இல்லை. பக்கத்து வீட்டுக்கு ஏதோ அலுவலாய்ப் போயிருக்கிறார். இதில இரும் வருவார்” என்றான்.

செந்தில் தன் பெட்டியை மரத்தின் அடியில் வைத்து விட்டு அருகிலுள்ள மரக்குத்தியில் அமர்ந்து கொண்டான். அந்த இளைஞன் இன்னொரு பீடியைப் பற்ற வைத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டான். அவன் தோட்டத்தில் வேலைசெய்பவரை இருக்கலாம் என்று செந்தில் நினைத்துக்கொண்டான். அவனை நன்றாகப் பார்த்தான். கொஞ்சம் பருமனானதோற்றம்... பொது நிறமென்றாலும் களையான முகம்... உருண்டையான சிவந்த கண்கள்... அந்தத் தடித்த மீசை மட்டும் இல்லாவிட்டால் நன்றாக இருக்கும். பார்வைக்கு ஒரு முரட்டுத் தோற்றம். அவன் செந்திலையும், பெட்டியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தானாயினும் ஒன்றும் சேட்கவில்லை. அந்த மெளனம் செந்திலுக்குச் சங்கடமாயிருந்தது. பதினைந்து நிமிடங்களின் பின்னர்தான் முருகேசு வந்தார். செந்திலைக் கண்டதும் முகம் மலர, ‘வா தம்பி’ என்று வரவேற்றார். அவரது அன்பான அரவணைப்பு அவன் நொந்த மனதிற்கு இதமாக இருந்தது. அவன் தன்னைச் சுற்றிக் காணும் மனிதரிடையே இவரைப் போன்ற அன்புள்ளம் கொண்டவர்

களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்கும் போது அதுவே பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது அவனுக்கு. கையில் கொண்டு வந்த பெட்டியை மரத்தின் கீழே சாய்த்து வைத்து விட்டு “சும்மாதான் வந்தேன்” என்று சிரிக்க முயன்றான். அந்தச் சிரிப்புக்குள் ஊடுருவியிருக்கும் வேதனையை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்ததோ என்னவோ—

அவனையும், பெட்டியையும் மாறிமாறிப் பார்த்து விட்டு “என்ன பழைய கதைதானா” என்று சிரித்தார்.

செந்தில் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் கேட்ட விதம் அவன் மனதைச் சற்று லீடச் செய்து விட்டது.

“தப்பாக நினைத்து விட்டாரோ?”

அந்த இளைஞன் எழுந்து கொண்டான்.

“பாலன்! அந்த மேட்டுக் காணியை உழுது தரச் சொல்லி சுந்தரம் கேட்டவர். உழுது குடுத்திட்டு வா.”

முருகேசு சொன்னதும் அவன் தலையாட்டிவிட்டு டிராக்டரை எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

“என்ன செந்தில் அப்பிடிப் பார்க்கிறாய்? கல்வீடும் ஒண்டு சின்னனாய்க் கட்டிப் போட்டன். மெஷினும் ஒண்டு வாங்கினான். என்றை வயலும் உழுது கூலிக்கும் உழலாம் தானே. இந்தப் பெடியன் பாலன்தான் றைவர். முந்தி கனகாலமாய் இங்கை தான் வேற ஆக்களின்ரை மிசின் ஓடிக் கொண்டிருந்தவன். இப்ப என்னட்டை வந்திட்டான். இவன்ரை ஊர் யாழ்ப்பாணத்திலயாம். இங்கை தோட்டத்தில நிண்டவனும் போயிட்டான். உள்ள வா செந்தில்” என்று வீட்டை நோக்கி நடந்தார் அவர். செந்தில் பெட்டியுடன் மெனனமாகப் பின்தொடர்ந்தான். இங்கே வேலை செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கை கொஞ்சம் துளிர்ந்தது.

“இரு தம்பி” விருந்தையில் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் இருவரும் ஆமர்ந்து கொண்டனர்.

“முந்தி வந்ததுக்கும், இப்ப வந்ததற்கும் ஒரே ஒரு வித்தியாசம் இந்தப் பெட்டிதான். திரும்பவும் வீட்டைவிட்டு ஓடி வந்திட்டியா?”

சென்ற தடவைதான் ஓடி வந்தன். இப்போது ஓட வைத்து விட்டார்கள். மனது நினைத்தாலும் வாயால் சொல்ல முடியுமா?

“என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்?”

“ஒண்டுமில்லை. எனக்கு ஒரு வேலைவேணும்.”

“உன்னை என்னட்டையே வேலைக்கு வைச்சுக்கொள்ளத்தான் எனக்கு விருப்பம். நீ போன நாளிலயிருந்து கிட்டத்தட்ட பத்து மாதமாய் ஒரு பெடியன் நிண்டவன். இப்ப அவனும் ஊருக்குப் போட்டான். அவன் திரும்பி வந்தால் என்ன செய்யிறது?”

“நான் அவன்ரை வேலையைப் பறிக்கக் கேட்கேலை. எந்தக் கூலி வேலையெண்டாலும் செய்வன்” என்ற போது செந்திலின் உள்ளம் ஊமையாய் அழுதது. கசங்காத சேட், மடிப்புத் தளராத சாரம், கலையாத மயிர் இத்தியாதி அலங்காரங்களுடன் பவனி வரும்... வர விரும்பும் தனக்குக் கூலி வேலையா?

வேறு வழியில்லையே—

“என்னிடமிருந்து என்ன கூலி வேலை செய்ய முடியும்? என்னட்ட வேற வேலையும் இல்லையே—”

“அப்படியெண்டால் உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச இடத்திலாவது எனக்கொரு வேலை எடுத்துத் தாருங்கள். என்ன வேலையானாலும் பரவாயில்லை.”

“உன்னட்டை என்னதான் சின்னப் பிள்ளைக் குணங்கள் இருந்தாலும் நீ நேர்மையாகத்தான் இருப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும். அண்டைக்கு நிறை குறைஞ்ச தராசில நிறுக்கிறார்கள் என்று சீறி விழுந்தாயே. நீ நம்பிக்கையாக உழைப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

செந்திலின் உள்ளம் உருகியது. தன் செய்கைகளில் ஒன்றையாவது மதித்துப் போற்றும் ஒரு உள்ளம்,

“அப்ப ஒன்று செய்வம். அந்தப் பெடியன் வரும் வரைக்கும் நீ இங்கை இரன் அவன் வந்தால் பிறகு பாப்பம்.”

“சரி—”

“போன முறை மாதிரி உன்னை வந்து நடுவில் கூட்டிக் கொண்டு போனால் என்ன செய்யிறது?”

“அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம். அவர்கள் வரவும் மாட்டார்கள். நான் போகவும் மாட்டன். என்னைத் திரும்ப வீட்டுக்குக் கூப்பிடும் தைரியம் அவர்களுக்கு இல்லை.”

“அந்தப் பக்கத்து அறையில் பாலன் இருக்கிறான். அவனுடனேயே நீயும் இருக்கலாம். பெட்டியைக் கொண்டு போய் வைச்சிட்டு வா.”

பெட்டியை உள்ளே வைத்து விட்டு உடையை மாற்றி விட்டு வந்த செந்தில்—

“பக்கத்து வீட்டிற்கு நீங்கள் போயிருக்கிறதாய் பாலன் சொன்னான். சீதாக்கா வீட்டுக்கா?” என்று கேட்டான்.

அவரது முகம் ஒரு வினாடியில் இறுகி விட்டது.

“ஓம் தம்பி. அவள் பாவிக்கு ஒரு சாரியமும். ஒப்பேறு தில்லை. இண்டைக்கும் ஒரு பகுதி ஆட்கள் வந்தவை பார்க்க. அதுவும் குழம்பிவிட்டுது. தாறுமாறாக பேசியிருப்போட்டாங்கள்...”

குரல் கர கரத்தது.

“ஏன்?”

அவன் கவலையுடன் கேட்டான். சீதாக்காவின் அகன்ற, பெரிய சோகம் ததும்பும் கண்கள் அவனின் நினைவுக்கு வந்தன.

“அவள் முந்தி அறியாப் பருவத்திலே பெடியன் ஒருத் தனோடு பழகினவளாம். பிறகு அவன் விட்டிட்டானாம்.

இந்த ஊராக்களுக்கு என்ன வேலை. அதுதான் கதை. மாப்பிளை வீட்டாக்கள் விசாரிக்கேக்கை கோள் முடிஞ்சு போடுவினம். அவையனும் கொஞ்சமும் யோசியாமல் மல்லுக்கு நிக்கினம். தங்கடை பெடியள் மட்டும் நேர்மையானவையோ எண்டு பார்க்கிறேலை. பொம்பிளை மட்டும் மாசுபடாம இருக்க வேணுமாம்.”

செந்தில் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். “அவள் எப்பவே அப்படி நடந்தது இண்டைக்கும் அவளுக்கொரு தண்டனையாய் இருக்குது. பணம் காசுள்ள இடமெண்டால் பிள்ளையின்ரை தவறை அப்படியே மறைச்சுப் போடுவினம். இதுகள் ஏழைகள். ஊருக்கு வெளிச்சமாப் போச்சு. இனி என்ன செய்யிறது. சும்மா ஒருத்தனோட கதைச்சவள் எண்டதுக்கே இவளுக்கு இந்தப் பாடெண்டால் — ம்..... பொம்பிளைப் பிள்ளையின்ரை தலை விதியே இதுதாலுக்கும்...”

அவர் மூச்சை இழுத்து விட்டுக் கொண்டார். செந்திலுக்கு பெரியக்காவின் ஞாபகம் வந்தது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ அவளது துயரத்திற்கு தானும் ஒரு காரணமாகி விட்டதை நினைக்க கண் கலங்கியது. இனிமேல்தான் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இருக்காதே... பெரியக்காவுக்கும் ஒரு நாளைக்குக் கல்யாணம் நடக்கும்...

22

அன்று மாலை அவன் தோட்டத்துக்குள் நின்று கொண்டிருக்கும்போது சீதா கம்பி வேலியருகே வந்தாள். அவனைக்கண்டதும் ஆச்சரியத்தோடு “என்ன செந்தில்! வவுனியா உன்னை அவ்வளவு தூரம் கவர்ந்துவிட்டதா?” என்று கேட்டாள் கேலியாக.

நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்த அவனால் சட்டென்று பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“என்ன பேசாமல் நிற்கிறாய். மறுபடியும் ஓட்டமா?” அவள் சிரித்தாள்.

“ஓடி வரேலை நடந்துதான் வந்தேன். அது கிடக்கட்டும். வாங்க வீட்டிலிருந்து கதைக்கலாம். வீட்டிலேயும் ஒருத் தருமில்லை. ஒரு வேலையுமில்லை.”

“நான் வரேலை. வேணுமெண்டால் நீ எங்க வீட்டுக்கு வா...”

“முந்தியெல்லாம் வருவீங்கதானே. இப்ப என்ன வந்தது...?”

அவள் கண்கள் கலங்குவதுபோலத் தெரிந்தது. செந்திலைக் கண்டதால் முகத்தில் இதுவரை இருந்த மலர்ச்சி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. செந்தில் புரியாமல் அவனைப் பார்த்தான்.

“நான் இப்ப அங்கை வாறதில்லை...”

“ஏன்...?” என்று கேட்டான் செந்தில்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் இதழ்களில் சிறிவிட்ட ஒரு மெல்லிய புன்னகையுடன் தன்வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

தன் கல்யாணம் தடைப் படுவதால் ஏற்படும் விரக்தியால்தான் இப்படியெல்லாம் இவள் பேசுகிறாளோ...? இந்த நிலையில் எந்தப் பெண் இருந்தாலும் இப்படித்தான் பேசுவாளோ... அப்படியானால் பெரியக்கா..... அவளது கல்யாணம் நின்று போனபோது அவள் எப்படிவேதனைப்பட்டிருப்பாள். பெரியக்கா சரியான அழுத்தக்காரி. எதையும் மனதுக்குள்ளேயே போட்டு அழுக்கிவிடுவாள். முகத்தில் எவ்வித சலனத்தையும் காட்ட மாட்டாள். ஆனால், மனதுள்?

செந்தில் தோட்டத்து மண்ணைக் காலால் அனைந்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தான். மிளகாய்ச் செடிகள் தழைத்து, சடைத்து வளர்ந்துகொண்டிருந்தன. சுற்றிலும் ஒரே அளவான பச்சைநிற வட்டத் தொப்பிகளைக் கவிழ்த்தது போல

அழகாக இருந்தது. மூன்றுமாதக் கன்றுகள் நன்குசெழித்து வளர்ந்திருந்தன. வெய்யில் நன்றாக இறங்கி விட்டநேரம். செந்தில் வீட்டு முற்றத்திற்கு வந்து மரக்குத்தியில் அமர்ந்து கொண்டான். மாலைநேரத்துக் காற்று இதமாக வீசியது. கருமேகங்கள் விலகி வானம் பளிச்சென்று இருந்தது.

தீபாவின் நினைவு அவனுள் குமுறிக்கொண்டு எழுந்தது. அவன் தீபாவைவிட்டு வெகுதூரம் வந்துவிட்டான். இனி அவனுக்கும் தீபாவுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இருக்காது. சட்டென்றுமனசுஒடிந்துவிட்டது. இப்படி ஒருதீர்மானத்தை எடுக்க அவனால் எப்படி முடிந்தது...?

நாட்கள் மெதுவாக நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. ஓரளவு உற்சாகமாகப் பொழுது போய்க்கொண்டிருந்தது. பாலன் வெளிப் பார்வைக்கு முரடன் மாதிரித் தோன்றினாலும் இனிமையாகவும் கனிவாகவும் பழகினான். இரவு வெகு நேரம் வரை தூங்காமல் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். செந்தில் தன்னைப் பற்றியோ தன் குடும்பத்தைப் பற்றியோ எதுவும் கூறவில்லை. வீட்டாருடன் கோபித்துக் கொண்டு உழைக்க வந்ததாகச் சொல்லியிருந்தான். பாலனும் தன்னைப்பற்றி எதுவும் சொல்வதில்லை. பாலன் குடிக்கும் பழக்கம் உள்ளவன் என்பதை முதல்நாள் இரவிலேயே செந்தில் தெரிந்து கொண்டான். முருகேசுவுக்குத் தெரியாமலிருப்பதற்காக இரவு அறைக்குள் வைத்துக் குடிப்பான். செந்திலுக்கும் ஊற்றிக்கொடுப்பான். செந்தில் வாங்காமறுத்துவிடுவான். “எனக்கு வேண்டாம். நீயே குடி” என்று கூறி விட்டு சுவர்ப் பக்கமாகப் படுத்துவிடுவான். இப்போது சிகரெட்கூட செந்தில் புகைப்பதில்லை. சூட்டுக்குத் தீ அந்த மீசைக்காரன்தான் வைத்தது என்றாலும் சிகரெட்டால்தான் எரிந்ததோ என்று எண்ணி நடுங்கிய நடுக்கம் இன்னமும் அவன் நினைவைவிட்டு அகலவில்லை. சிகரெட்டைக் கையில் எடுத்ததுமே அந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிடும். பிறகு எப்படி சிகரெட்டை வாயில் வைக்கத் துணிவான்—?

செந்தில் வந்து இரண்டு மாதமாகிவிட்டது. அன்று மாலை சீதாவுடன் தோட்டத்து வேலியருகில் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தான் செந்தில். சீதாவிடம் மட்டும் தன் வீட்டு விஷயத்தை எல்லாம் மனம்விட்டுப் பேசுவான். அவளுடன் தன்னையறியாமல் ஒரு பாச உணர்வுடன் பழகினான்.

முருகேசு அவன் பெயர்சொல்லிக் கூப்பிடுவது கேட்டது. செந்தில் வீட்டுக்கு வந்தபோது அங்கே செல்வராசன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனை எதிர்பார்த்தவன்போல "வா செல்வா..." என்று வரவேற்றான். இருவரும் வீட்டு விருந்தையில் அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

"நீ இங்கை நிற்கக்கூடுமெண்டயோசனையில் வந்தனான். இரண்டு மாதமாய் நான் வரவேணுமெண்டுநினைக்கிறனான். நேரமில்லையடா"

"நான் வேற எங்கை போறது. எனக்கேற்றஇடம் இது தான்."

"சரி... உன்னைப் பார்த்ததில் சந்தோஷம். எங்கை இருக்கிறியோ தெரியாது எண்டு கவலைப்படுகிறதை விட இங்கைதான் நிற்கிறாய் என்று இடம் தெரிஞ்சால் நிம்மதியாக இருக்கும் இல்லையா—"

சிறிதுநேரம் பொதுவான விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டார்கள். செந்திலின் வீட்டைப்பற்றி எதுவும்செல்வராசன் பேசவில்லை. செந்திலும் கேட்கவில்லை.

"செந்தில்! இன்னொருத்தன்ரை லொறியில வந்தனான். போகவேணும். இன்னொருநாள் ஆறுதலாய் வரறன். உன்ரை விலாசத்தைத் தா". செந்தில் தன் விலாசத்தை ஒரு காகிதத்தில் எழுதிக் கொடுத்தான். அதை வாங்கிக் கொண்டு செல்வராசன் விடை பெற்றான். அவனுடன் வாசல்வரை நடந்துபோனான் செந்தில். தன்னை வீட்டுக்குக் கூப்பிடாத அவன் பண்பை நெகிழ்ச்சியுடன் நினைத்துக் கொண்டான். தன்னை அவன் ஒருவனாவது புரிந்துகொண்டிருக்கிறான் என்பதில் அவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

இவன் போய்த் தீபாவிடம் தன்னைப் பார்த்தது பற்றிச் சொல்வான். அவள் கடிதமாவது போடமாட்டாளா?

வாசலைக்கடக்கும்போது செல்வராசன் ஒரு கணம் தயங்கி நின்றான். செந்தில் என்ன என்பதுபோலப் பார்த்தான்.

“செந்தில் உன்ரை வீட்டில.....”

செந்தில் டக்கென்று குறுக்கிட்டான்: “வேண்டாம் செல்வா! எனக்கு வீட்டைப்பற்றிய எந்தவிஷயமும் தேவையில்லை. எதுவுமே சொல்ல வேண்டாம்.”

“சரி செந்தில், நீ கோபப்படாதே. நான் வாறன்.”

படலையில் நின்று செல்வராசன் போய் மறைவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு உள்ளே வந்தான் செந்தில்.

இரவு படுக்கும் வரை செல்வராசன் வந்து போன தால் ஏற்பட்ட சந்தோஷம் நீடித்தது. இரவு உறங்க முயன்றவனுக்கு பாலனின் அட்டகாசம் பெரும் எரிச்சலைத் தந்தது. முருகேசு மாலையில் வெளியே போனவர் இன்னமும் திரும்பவில்லை.

“இப்பிடிப் போத்தில் கணக்காய் குடிக்கிறியே...” எரிச்சலுடன் முணுமுணுத்தான் செந்தில்.

“என்ரை உடம்பு தாங்கும்.” அவன் சிரித்தான்.

“சே... நீ வர வர மோசம்”

“மெசின் வேலை செய்யிறான். குடிச்சாத்தான் உஷாராக வேலை செய்யலாம்.”

“நீ உழைக்கிறதை முழுக்கக் குடிச்சிடுவாய் போல இருக்கு”

“நான் ஆருக்காக உழைக்கவேணும்? வீட்டுக்கு உழைச்சுக் குடுக்கவேணும் எண்ட நிலைமை எனக்கு இல்லை. இந்தக் கடமை, அது இது என்கிற விஷயம் எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. லட்சியவாதி போல வாழவும் ஆசையில்லை. என் தேவைக்காக உழைக்கிறன். சந்தோஷத்திற்காகக் குடிக்கிறன். அவ்வளவுதான்.”

ஏனோ தெரியவில்லை... அவன் மீது வெறுப்பாகக் கூட வந்தது செந்திலுக்கு.

“நீ நல்லவன் பாலன். இந்தக் குடி மட்டும் இல்லா விட்டால்...”

செந்தில் படுத்துக் கொண்டான்.

பாலன் விஷமமாகச் சிரித்தான்.

“என்னை நல்லவன் என்று சொல்லுற முதல் ஆள் நீதான்.”

“குடிக்கிறது ஒன்றைத் தவிர, மற்றக் குணம் எனக்குப் பிடிக்கிறது.”

“என்னுடன் பழகும்போ தெல்லாம் அன்பாக, கனிவாக இருக்கிறாய். அந்தப் பாலனாகவே நீ இருந்துவிடேன்”

“முடியாதே. ஏனோ உன்னோடு மட்டும் நான் இப்படி இயல்பாக... அதுதான் நீ சொன்னாயே அன்பாக, கனிவாக என்று. அப்படி இருக்கிறேன். ஆனால், செந்தில், என்குபாவமே முரட்டுத்தனமானதுதான்.”

செந்தில் படுத்திருந்தபடியே பாலனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“முரடன் மட்டுமல்ல, மனிதத்தன்மையுமில்லாதவன். இது எனக்கே தெரிஞ்சிருந்தும் என் இயல்பிலிருந்து மாற வேண்டுமென்று நான் நினைத்ததில்லை நான் எனக்குப் பிடிச்சதையும், எனக்குச் சரி யெண்டு தோன்றுகிறதையும் செய்வேனே தவிர, மற்றவர்களுக்காகச் செய்வதுமில்லை, வாழ்வதுமில்லை. பக்கத்து வீட்டுச் சீதாவைப் பற்றி உனக்கு எந்த அளவிலே தெரியும் சொல்லு பாப்பம்.”

சீதாவின் பெயரை பாலன் குறிப்பிட்டதும் செந்தில் டக்கென்று எழுந்து அமர்ந்தான்.

“அவ்வைப் பற்றி ஏன் கேட்கிறாய்...?”

“நான் கேட்டதுக்கு மறுமொழி சொல்லன்.”

செந்தில், பாலனைப் புதிராகப் பார்த்தான். போதையால் சிவந்திருந்த குண்டு விழிகளை உருட்டிக்கொண்டிருந்தான் அவன். மூலைக்குள் எரிந்துகொண்டிருந்த குப்பி

விளக்கின் ஒளி பாலன் முகத்தில் பட்டு ஒளியைக் கொடுத்த தால் அவன் முக பாவங்களை செந்திலால் பார்க்கமுடிந்தது.

“ம்... ன்ன பாக்கிராய் சொல்லன்.”

“பாவம். அவவைப்பற்றி எதைச் சொல்லுறது? கல்யாணம் எல்லாமே குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறதே... முந்தி ஆரோ ஒருத்தன் விரும்பியிருந்து பிறகு ஏமாத்தியிட்டானாம்.”

“இவ்வளவும் முருகேசண்ணைதானே சொன்னவர்.”

“ஓம். சீதாக்கா இதைப்பற்றி என்னோட கதைக்கிறேலை.”

“அவர் இவ்வளவும்தான் சொன்னவரா?”

“வேற என்ன சொல்லவேணும்...?”

“ஏமாத்தினவன் ஆரெண்டு...?”

“சொல்லேலை.”

“அவர் சொல்லமாட்டார். ஏனெண்டால் அது நான்தான்.”

“நீ.....?” செந்தில் வியப்புடன் கூவினான்.

அடுத்தவினாடி “சே... நீயும் ஒரு ஆம்பிளையா...? அவவைக் கட்டாயம் கல்யாணம் உசய்திருக்கவேணும்” என்றான் வெறுப்புடன்.

“அதுதான் சொன்னேனே மற்றவைக்காக என்னை எதுவும் செய்ய ஏலாது எண்டு.”

“அப்பிடியெண்டால் அவவை எதுக்கு விரும்பினனி? விரும்பிற மாதிரி ஏமாத்தினனி?”

“அது எனக்காக... என் மனதுக்காகச் செய்தது. கொஞ்ச நாள் அப்பிடி விரும்பினான் தான். பிறகு எனக்கு அதில மனம் செல்லேலை. விட்டிட்டன்.”

“நீ செய்தது சரியில்லை பாலன். உன்னை இப்ப அவவுக்கு கலியாணம் தடைப்படுதகுல்லே.”

“நான் என்ன செய்ய வேணுமெண்டால் ஐயோ பாவம் எண்டு அனுதாப்படவா?”

அவன் கேலியாகக் கேட்டது செந்திலுக்கு அளவற்ற கோபத்தைத் தந்தது. ஆனால்... அவனது ஆத்திரம் பாலனை என்ன செய்யப் போகிறது...? பல்லைக் கடித்தபடி பேசாமல் படுத்துவிட்டான்.

“என்ன பேச்சைக் காணலை. உனக்கு அவ்வோட நல்ல வாரப்பாடு. அதுதான் என்னில கோவம் வருகுது. எனக்கு கலியாணம் எண்ட சொல்லே பிடிக்காத ஒண்டு. எனக்கு எங்கடை வீட்டில கலியாணம் பேசுகினம். ஆனால், என்றை மனதுக்கு எப்ப ஒரு கலியாணம் வேண்டும் என்று படுகுதோ அண்டைக்குத்தான் நான் சம்மதிப்பன்.”

“நீ சம்மதிக்கும்போது சீதாக்காவைச் செய்து கொள்ளன்.”

“அது நடக்காத விஷயம். பேசாமல் படு.”

சீதாமீது அளவற்ற அனுதாபம் செந்திலின் மனதில் தேங்கியது. இவன் இப்படிப்பட்ட துரோகியா? அதனால் தான் சீதாக்கா இப்போது இங்கே வருவதில்லையா...? கேட்டதற்கு ஒன்றுமே சொல்லாமல் மழுப்பிவிடுவது ஏனென்று இப்போதுதானே புரிகிறது...

வெளியே முருகேசுவின் வருகை தெரிகிறது. வாசல் கதவின் கிரீச் சென்ற ஒலி... செருப்புக்களின் சரசரவென்ற ஒலி.....

மூலையில் எரிந்துகொண்டிருந்த குப்பி விளக்கை வாயால் ஊதி அணைத்துவிட்டு பாலன் விரித்திருந்த தன்பாயில் சட்டென்று படுத்துவிட்டான். போத்தல், மரப் பெட்டிக்குப் பின்னால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. பாலனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த செந்திலுக்கு அந்த இறுக்கமான சூழ்நிலையிலும் லேசாக சிரிப்பு வந்தது.

“என்ன சிரிக்கிறாய்...” என்பதுபோல பாலன் அவன் பக்கம் தலையைத் திருப்பினான்.

“உன்னை எண்ணப்படி நடப்பன் என்று சொல்லிக் குடிக்கிறாய். பிறகு ஏன் முருகேசண்ணைக்குப் பயப்பிடுகிறாய்...?”

பாலன் மெதுவாகச் சிரிப்பது அந்த அரையிருட்டிலும் செந்திலுக்குத் தெரிந்தது.

“அவருக்குப் பயந்துகொண்டோ, அல்லது மரியாதை கொடுக்கவேண்டுமெண்டோ நான் மறைச்சக் குடிக்கிறேலை. அப்படி நீ நினைக்கிறது பிழை. அவரிட்ட எனக்கு எந்த மரியாதையுமில்லை. அப்பிடியிருந்தும் அவருக்கு முன்னால நான் குடிக்கிறதை விரும்பேலை. ஏனெண்டால் எந்தக் குடும்ப காரரும் எனக்கு வேலை தரத் தயங்குவினம். இவர் தனி மனிசரெண்டதாலதான் எனக்கு வேலை தந்தவர். எத்தனையோ இடங்களில நிண்டு தகராறுபட்டுத் தான் இங்கை வந்தான். வேலையை விட்டிட்டுப்போண்டு இவர் சொல்லியிடக்கூடாதே எண்ட பயம் எனக்கு. நான் வேற எங்கை அலைஞ்சு திரியிறது. சீதா விஷயத்தால என்னில கோவமிருந்தும் கூட என்னை வேலைக்கு வைச்சிருக்கிறாரல்லே..... நான் குடிக்கிறது அவருக்குத் தெரியாமலே இருக்கட்டும்.”

“எல்லாம் எனக்காகத்தான் செய்யிறன் என்கிறாயே... ஓரளவு மற்றவர்களுக்காகவும் வாழத்தான் வேண்டுமெண்டு உனக்குத் தெரியிறேலையா...?” சொல்லி வந்தவன் சட்டென்று நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டான். அவனுக்கு வீட்டு நினைவு வந்தது.

சின்னக்கா அன்று கேட்டாளே... குடும்பத்திற்காக... தாய்க்காக... சகோதரங்களுக்காக... ஒவ்வொன்றும் செய்யும்போது அதில் என்ன சலிப்பு இருக்கிறது எண்டு? சின்னக்கா..... திடீரென்று அவன் கண்கள் குளமாகின. அவன் மற்றவனுக்கு எப்பிடிப் புத்திமதி சொல்லலாம்...? அவன் இதை தனிவாழ்வில் எந்த வகையில் கடைப்பிடித்திருக்கிறான்.....? அவன்கூட யாருக்காகவும் எதுவும் செய்ததில்லை. தனக்காக, தன் மனத்திற்காக சுயநலத்துடன் தானே இதுவரை வாழ்ந்திருக்கிறான்.

செந்தில் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டான். மனதில் ஏதோ ஒரு ஏக்கம் முதல் தடவையாகப்

படரத் தொடங்கியது. கனத்திருந்த வெளி உலக இருள் மாதிரி மனமும் பாரமாய்க்கனத்தது. பாலனின் குறட்டை ஒலி ஒரே சுருதியில் கேட்கத் தொடங்கியது. இரவில் தூக்கம் வராமல் செந்தில் புரண்டுகொண்டிருப்பது இதுவே முதல் தடவை.

23 செல்வராசன் வந்துபோன ஒரு வாரத்தின் பின் தீபாவின் கடிதமும் செல்வராசனின் கடிதமும் வந்தன. செல்வராசன் பொதுவான விஷயங்களை எழுதியிருந்தான். செந்திலின் வீட்டைப் பற்றிய எந்தத் தகவலையும் அவன் எழுதவில்லை. தீபா மழையாகக் கொட்டியிருந்தாள். அதில் அவளது பிரிவுத் துயர் நன்கு தெரிந்தது. கடிதத்தின் கடைசிப் பந்தியை செந்தில் திருப்பித் திருப்பி வாசித்தான்.

“செந்தில்! நீங்கள் எனக்குக் கடிதம் போடாமலே இருந்து விட்டீர்கள். இனிமேலும் அப்படி நீங்கள் இருந்தால் என்னால் தாங்க முடியாது. கட்டாயம் பதில் போடவும். உங்கள் கையெழுத்தை சிறிது மாற்றி விலாசம் எழுதுங்கள். நான் வாசலில் காவல் இருந்து பெற்றுக்கொள்வேன். மறக்கவே கூடாது.”

செந்தில் அப்படியே நெகிழ்ந்து போனான். அவளுக்குத் தான் எத்தனை அன்பு...

அவளுடைய கடிதத்தில் இன்னொன்றையும் கவனித்தான்; அவளது வீட்டைப் பற்றி அவள் ஒன்றையும் குறிப்பிடவில்லை. செல்வராசனிடம் தான் சொன்னதை அவன் அவளிடம் கூறியிருப்பான். அதனால்தான் அவள் வீட்டைப் பற்றி ஒன்றுமே எழுதவில்லைப் போலிருக்கிறது.

அன்றே தீபாவுக்கு கடிதம் எழுதிப் போட்டுவிட்டான். அக் கடிதத்தில் தன்விட்டாரை விசாரித்து ஒருவரியும் அவன் எழுதவில்லை.

பாலேவனத்தின் நடுவே பசும்சோலை என்ற வசனத்தை அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். இப்போது அதை அனுபவ வாயிலாக அறிந்தான். திக்குத் தெரியாமல் தவிப்பவனுக்கு கலங்கரை விளக்கம் மாதிரி, தீபாவின் கடிதம் அமைந்தது. ஒரு மன அமைதி, ஆறுதல்—இந்தத் தீபாவின் எழுத்துக்கு இத்தனை சக்தியா—?

மேலும் இரண்டுமாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. தீபா தன் வீட்டைப் பற்றி எதுவும் எழுதாததே ஒரு குறையாகப்படத் தொடங்கியது செந்திலுக்கு. ஆதலால் கடைசியாக எழுதிய கடிதத்தில் மட்டும் இப்படிக் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

“என் வீட்டாரின் சுகங்கள் ஒன்றும் எனக்கு நீ எழுத வேண்டிய அவசியமில்லை தீபா; ஆனால், பெரியக்காவுக்குத் திருமணம் நடக்கும் போது மட்டும் எனக்கொரு வரி எழுதி விடு. நான் சிறிது சந்தோஷப்படுவேன்.”

இப்படி அவன் எப்போது எழுதுவான் என்று காத்திருந்தவள்போல தீபா நிறைய எழுதியிருந்தாள்.

“செந்தில்! உங்கள் வீட்டைப் பற்றி எழுதுவது உங்களுக்குப் பிடிக்காது என்றுதான் இதுநாள்வரை எழுதவில்லை. ஆனால், உங்கள் உள் மனம் வீட்டைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது இன்றுதான் புரிகிறது. செந்தில்! உங்களுக்கு கட்டாயமாக எழுத வேண்டிய விஷயம் ஒன்றிருக்கிறது. அண்ணைகூட உங்களிடம் சொல்ல வந்தாரே... நீங்கள் தான் ஒன்றுமே சொல்ல வேண்டாம் என்று அடக்கிவிட்டீர்கள். நீங்கள் வீட்டை விட்டுப் போன மற்ற மாதமே உங்கள் அண்ணை சிவகாமியை கல்யாணம் செய்து கொண்டு அவள் வீட்டில் இருக்கிறார். எல்லோருக்குமே பெரிய அதிர்ச்சி. உங்கள் அம்மா சுகமில்லாமல் ஒரே படுக்கையாக படுத்திருந்தா. உங்கள் மாமாகூட தன்மனம்

போய்விட்டது என்று ஏசிப் பேசி உங்கள் வீட்டுக்கு வருவ தில்லை. உங்கள் அம்மா இப்போது உடம்பு தேறி வயலையும் தோட்டத்தையும் கவனிக்கிறா—”

அண்ணனின் இந்த திடீர்த்திருமணம் செந்திலை அதிர்ச்சி யுற வைத்தது. என்னமோ குடும்பப் பொறுப்பு குடும்பப் பொறுப்பு என்றானே—அந்தப் பொறுப்பு இப்போது எங்கே போயிற்றும்? அம்மாவின் மெலிந்த ஒடுங்கிய முகம் நினை வில் வந்ததும் அவனின் இதயம் வீம்மியது. ஆனால், பழைய கோபம் தோன்றி இரங்கலை விரட்டியடித்தது.

வீட்டாருடன் எந்தத் தொடர்புமில்லை என்று வந்தவ னுக்கு வீட்டுக் கவலை ஏன் வரவேண்டும்—?

இந்தக் கடிதத்திற்குப் பதில் எழுதும் போது கூட செந் தில் வைராக்கியமாகவே இருந்தான். ஒரு வரி கூட அவர் களைப் பற்றி கேட்டெழுதவில்லை. அவர்களுக்காகத் தான் எந்தக் கவலையும் படவில்லை என்பதை அவளுக்கு தெரிவிப் பது போலிருந்தது அந்த விஷயத்தில் அவன் காட்டிய மௌனம்.

யாரை மலைபோல் நம்பியிருந்தார்களோ அவன் போய்விட்டபின்பு இனிவீட்டின் நிலைமை— பெரியக்காவின் வாழ்வு—தொடர்ந்து சின்னக்கா—சச்சி—இவர்களெல்லாம் என்ன செய்யப் போகிறார்கள். செந்தில் அந்த விஷயத் தைப் பற்றிய அக்கறையே இல்லாமல் சகஜமாக நடமாடிய போதும் அவனால் மன அமைதியுடன் நிதானமாக இருக்க முடியவில்லை. மனம் எதற்கோ ஏனோ தவித்துக்கொண்டிருந் தது. தவிக்கும் உள்ளத்தின் உணர்ச்சிச் சிதறல்கள் சீதாவுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவனையறியாமல் வெளியே வந்து விட்டது.

“என்னை எல்லாம் எத்தனை பேச்சுப் பேசினார்கள். இப்போது அண்ணையின் வேஷம் விளங்கியிருக்கும்”

சீதா அவனை நிதானமாகப் பார்த்துவிட்டுக்கேட்டாள். “வீட்டைப் பற்றியே நினைப்பதில்லை யென்று முடிவு செய் திட்டு பிறகு ஏன் வீட்டைப் பற்றிக் கதைக்கிறாய்—?”

“என்னுல ஏனே நினைக்காமல் இருக்க முடியேலை.”

அவள் மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“நீ வீம்புக்கு ஏதெல்லாமோ பேசுறாய். செய்யிராய். ஆனால், வீட்டவர்களின் மீதுள்ள பாசம் உனக்கு மறக்க வில்லை.”

“அப்பிடியில்லை, சீதாக்கா. அவர்கள் எப்போதுமே என்னைப் பற்றி அக்கறைப் படாதவர்கள். எனக்கு மட்டும் எப்பிடி அன்பு வரும்.”

“அன்பு பாசம் இல்லாமலா திரும்பத்திரும்ப வீட்டைப் பற்றியே கதைக்கிராய்.”

“என்னுடைய அருமை இப்போதுதான் அவர்களுக்குத் தெரியும்.”

“உன்னை நினைக்கவே சிரிப்புத்தான் வருகிறது. குழந்தைத்தனமான உணர்வுகளில் இருந்து நீ இன்னும் விடு படவேயில்லை என்றுதான் நான் சொல்வேன். உலகத்தில் பிறந்தா ஒருத்தன் தனியாகவே இருந்து விட ஏலாது, உறவு சுற்றம் எண்டு எல்லாரோடையும் ஒத்து மேவித்தான் வாழவேண்டும். உன்னுல பெரியக்காவின்றை கல்யாணம் நிண்டுபோன போது நீ உண்மையில் கவலைப்பட்டாய் தானே.”

செந்தில் பேசாமல் தின்றான்.

“இப்போது உன்னுல அவவுக்கு கல்யாணம் நடந்த தெண்டால் சந்தோஷப்படுவாய் தானே. மனதுக்குள்ள நிறைய பாசத்தை வைத்து இருந்தும் அதை வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கிராய். சரியான அழுத்தக்காரன்.”

“நான்ஒண்டும்அப்பிடி இல்லை. நான்அன்போட, பாசத் தோட இருந்தாலும் என்னை ஒண்டுக்கும் மதிக்கிறேலை. பொருட்படுத்திறேலை.”

“அப்பிடி நீ நினைச்சுக் கொள்கிராய். உன்ரை கண்ணுக்கு அவையள் ஒதுக்கிறமாதிரி படுகுது. உனக்குள்ளேயே வளர்ந்து விட்ட மனப்பான்மை இது.”

“நீங்க கூட என்னைக் குத்திக் காட்டிறீங்க.”

“பார்...பார்...இப்பிடி தப்பாகவே நினைச்சு பழக்கப் பட்டிட்டாய்.

அதனுல்தான் உன் வீட்டாக்களைப் பற்றியும் வெறுப்பாய் நினைத்து இருக்கிறாய். அவர்கள் உன்னைமதித்து நடப்பதில்லை என்பது உன் மனதின் எதிரொலியே தவிர வேற இல்லை. இலட்சியவாதியாய்த்தான் ஒவ்வொருவனும் வாழ வேண்டுமென்றடிவலை செந்தில். ஆஹ, விரும்பியே யாவிரும்பாமலோ ஒவ்வொருதற்றை வாழ்வில ஏதாவது ஒரு இலட்சியம் இருந்து கொண்டதானிருக்கிறது. ஆண்களாகப் பிறந்தால் அதுவும் உன்னுடைய குடும்பம் போன்ற பொறுப்பான குடும்பத்தில் ஒருத்தராய் பிறந்தால் அவன்றை வாழ்க்கையில் எத்தனை கடமைகள் இருக்கு. செந்தில் நீ யாரைப் பற்றி நினைக்காவிட்டாலும் பெரியக்காவைப்பற்றி யோசிச்சுப் பார். அவவின்றை மனநிலை எனக்குத் தான் அதிகமாய் விளங்கும்.”

இதைக் கூறும் பொழுது சீதாவின் குரல் தழுதழுத்தது.

செந்தில் ஒருவித மன நெகிழ்வோடு அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்; அவள் சிரிக்க முயன்றாள். துயரங்களை மனதில் போட்டு அழுக்கிக்கொண்டுவிட்டால் வெளியே சிரித்துவிட முடியுமா?

செந்திலின் உள்ளத்தில் சுருக்கென்று முள் குத்திய வேதனை...

மேற்கொண்டு அவளுடன் பேசப் பிடிக்காமல் அவன் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தான். இந்த சீதா யாரோ ஒருபெண். அவள் துயரத்தைக் காணப் பொறுக்காமல் இந்த இதயம் வேதனைப் படுகிறதே, அப்படியிருக்க பெரியக்காவின் துயரத்தை... எப்பிடிப் பொறுக்க முடியும்...

ஆழ்ந்த மௌனத்துடன் அமைதியாக இருந்த குளத்தில் கல் ஒன்றை விட்டெறிந்தது போன்ற சலன அலைகள்

அவன் மனதைத் தாக்கின. வீட்டுக்கு வந்ததும் சிறுதோல் பையுடன் எங்கோ போவதற்கு தயாராகி நின்ற பாலன்-

“செந்தில்! உன்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான். நான் ஊருக்குப் போறன். முருகேசண்ணையிட்டை சொல்லியிட்டன் நான் வாறன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினான். போகும் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் செந்தில்.

மேலும் ஒருவாரம் கழிந்தது. இப்போதெல்லாம் செந்தில் தனக்குள் ஒரு தனிமையை உருவாக்கிக் கொண்டு ஓடுகிற போயிருந்தான். தோட்ட வேலைகளில் நாள் முழுக்க ஈடுபட்டான்.

ஆற அமர சீதாவுடன் கூடப் போய் இருந்து பேசுவதில்லை. வீட்டு நினைவுகள் தான் மனதை நிறைத்துக் கொண்டன. அவர்களெல்லாம் தன்னை மதிக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் மனதில் வியாபித்ததால் தானே அவர்களை வெறுக்க வேண்டி வந்தது. அவர்கள் தன்னை மதிக்கவில்லை என்ற எண்ணமே பொய்யானதாக இருக்குமோ—? தன்னிடம் எந்த நல்ல குணங்களோ தகுதியோ இல்லாததால் தான் அவர்கள் மதிப்பதில்லை என்ற எண்ணத்தை தானாகவே வளர்த்துக் கொண்டு—ஓ... சீதாக்காகூட அப்படித் தானே சொன்னாள்.

அன்று கரலை தீபாவின் கடிதம் வந்தது. கடிதத்தை ஆவலோடு பிரித்தான். மெத்தென்ற சந்தன வாசம் நாசியை நிறைத்தது. அவளது கடிதம் என்பதால் ஏற்பட்ட பிரமையா அல்லது அவள் நிஜமாகவே சந்தனம் பூசித்தான் அனுப்பியிருக்கிறாளோ என்று சந்தேகம் வந்துவிட்டது அவனுக்கு.

பிரித்துப் பார்வையை ஓட விட்டான்.

குண்டு குண்டான எழுத்துக்கள் பளிச்சிட்டன. அவளைப் போலவே அழகான முத்துக்கள்.

நல விசாரிப்புக்கள், பொதுவான விஷயங்கள், செல்வராசனின் வியாபார விஷயங்கள்... அத்தனையையும் எழுதி

விட்டு இறுதியாக ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை எழுதியிருந்தாள்.

“செந்தில்! உங்கள் அண்ணை உங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி இவ்வளவு நாளும் இருந்தாரல்லவா? இப்போது உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போகிறார் உங்கள் பெரியக்காவுக்கு திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உங்கள் அண்ணை தான் முன்னுக்கு நின்று சம்பந்தம் பேசினவர். ஊருக்குப் பயந்து அவர் பெரியக்காவின் கல்யாணத்தை முடிப்பதில் தீவிரமாக இருக்கிறார்—

செந்திலுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. அண்ணை திருமணம் செய்து பிரிந்து போய்விட்டாலும்கூட ஓரளவு வீட்டையும் நினைக்கத்தான் செய்கிறார். ஊருக்குப் பயந்தாவது செய்கிறாரே—

செந்தில் தொடர்ந்து வாசித்தான்.

“நான் உங்கள் வீட்டில் நின்றபோதுதான் பெண்பார்க்க வந்திருந்தார்கள். சச்சிக்கு துளியும் பிடிக்கவில்லை. பார்க்கவே பயமாயிருக்கு என்கிறாள். பெரியக்காவுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா என்பது தெரியவில்லை. அவ எப்பவும் வாய்விட்டு பேசுவதில்லைத்தானே. திருமணத்திற்கு வருகிற மாதம் நாட்குறித்திருக்கிறார்கள், மாப்பிள்ளை பெயர் பாலனாம். வவுனியாவில்தான் யாருடைய டிராக்டரோ ஓடுகிறாராம். கொஞ்சம் தடித்த ஆள். மீசை வேறு வைத்திருக்கிறார். அது சரி. கல்யாணத்திற்கு நீங்கள் வரமாட்டீர்களா?”

செந்திலால் மேற்கொண்டு படிக்க முடியவில்லை.

எத்தகைய அதிர்ச்சி.

பாலன்—பாலன்—எந்த பாலன்—?

ஒருவேளை இவனாக இருக்குமா?

அவன் மனம் ஓடிந்து தவித்தது.

அப்படியிருந்தால் பெரியக்காவின் வாழ்வு—

பூமாலையை குரங்கின் கையில் கொடுத்ததாக ஆகி விடும். ஒருவேளை இது வேறு யாரோவாக இருக்கலாம். எத்தனை 'பாலன்'கள் இருப்பார்கள். சே...எப்படியும் இவனாகத்தான் இருக்கும். அதுதான் ஊருக்குப் போனானே—? இனி எப்போது வருவான்? வந்தால் விஷயம் தெரியும்.

செந்திலின் இதயம் ஏங்கிக் கொண்டே இருந்தது.

ஒரு நல்ல வாழ்வுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரியக்காவின் கலங்கிய முகமும் எதையோ எதிர்பார்க்கும் சோர்ந்த விழிகளும் நினைவில் வந்து நர்த்தனமாடின. அவளது பொறுமைக்கும் குணத்திற்கும் எத்தகைய நல்லவன் வரவேண்டும். இந்த பாலன் மாதிரி ஊதாரி வந்து வாய்த்தால் அவள் வாழ்க்கை என்னாகும்—?

அன்று முழுக்க பிரமை பிடித்தவன் போல அமர்ந்திருந்தான். கடிதத்திலுள்ள விஷயத்தை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. கல்யாணம் என்பதே வெறும் போலி என்ற கருத்துக் கொண்ட இந்த பாலன்தான் மாப்பிள்ளை என்றால்—

அவன் எப்படி இந்தக் கல்யாணத்திற்கு சம்மதித்தான்-?

இந்த விஷயம் பற்றி சீதாக்காவிடம் கூறி அவளது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கலாமா என்று ஒருசணம் யோசித்தான். எல்லோரையும் விட பாலனைப் பற்றி அவளுக்குத் தானே அதிகம் தெரிந்திருக்கும்.

அன்று மாலை சீதா வீட்டுக்குப் போனாள். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி யார் கடிதம் போட்டது என்று கேட்டால் 'செல்வராசன்' என்று கூறிக் சமாளிக்கலாம்.

சீதா வீட்டுக்கு அவன் போன போது அவன் முற்றத்தில் அமர்ந்து வேரோடு பிடுங்கிப் போட்டிருந்த உளுந்துச் செடியிலிருந்து உளுந்து நெத்துக்களை ஆய்ந்துகொண்டிருந்தான்.

“என்ன செந்தில் என்ன விஷயம்..”

உளுந்துச் செடிகள் போட்டிருந்த பாயின் ஒரு மூலையில் செந்திலும் அமர்ந்து கொண்டு உளுந்தைப் பிடுங்கத் தொடங்கினான்.

“வீட்டில ஒருத்தருமில்லையா—?”

“ஐயா வெளியே போயிட்டார். அவருக்கு குடிக்காம இருக்கேலாது- உதைக் குடிச்சு என்னத்தைத்தான் காணுகினமோ? இந்த முறை உளுந்தும் அவ்வளவு வயக்கவில்லை. என்னமோ நோய் பிடிச்சிட்டுது. என்ன விஷயமாய் வந்தனி.”

என்று கேட்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறுமுன் பாலனைப் பற்றி அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்று பார்க்கலாம் என்ற நினைவுடன் மெதுவாகப் பேச்செடுத்தான்.

“சும்மாதான் வந்தான். பாலனும் ஊருக்குப்போய் ஒரு வாரமாகுது. இன்னும் கானேலை.”

அவனைப் பற்றி என்விடம் ஏன் பேச வேண்டும் என்ற பாலனையில் அவள் விழிகளை உயர்த்தினாள். புருவம் லேசாக உயர்ந்து இறங்கியது.

“என்ன அப்பிடிப் பார்க்கிறீங்க. உங்க கதை எனக்குத் தெரியும்.”

உயர்ந்த விழிகள் சட்டென்று இறங்கின.

“அதற்கு இப்ப என்ன வந்தது.”

உள்ளடங்கிய குரலில் கேட்டாள் அவள்.

“நீங்க என்னட்டை எதுவுமே சொல்லேலை.”

“சொல்லிப் பெருமைப்படும் விஷயமா இது? விட்டுத் தள்ளு.”

அவளே முற்றுப்புள்ளி வைத்த பின் அவன் எப்படிப் பேச்சை தொடர்வது. ஒரு நிமிடத்தின் பின் அவனை ஒரு தடவை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு மெதுவாகக் கூறினான்.

“செந்தில்! அந்த விஷயம் என் வரையில் ஆறிய புண்ணாகவே போய்விட்டது. ஆனால் ஒன்று- இப்ப எனக்குப் பேசிற ஒவ்வொரு கல்யாணமும் குழம்பிப் போய் விடுற தால அந்தப் புண் கீறப்பட்டு இரத்தம் வழியுது. அதுதான் எனக்கு சரியான வேதனையாக இருக்குது.”

கண்களின் ஓரங்களில் முத்துக்கள் கட்டின. கீழுதட்டைப் பற்களால் அழுத்திக் கொண்டாள்.

ஏன் கேட்டோம் என்றாகிவிட்டது செந்திலுக்கு.

“உலகத்தில் முக்கால்வாசிப் பேர்களும் குடிகாரர்கள் தான். இரகசியமாய் எண்டா லும் குடிக்கிறவைதான். அவையளில் குறைந்த பட்சம் அரைவாசிப் பேரெண்டா லும் நல்லவையாயிருப்பினும், பாலன் குடிகாரன் மட்டுமில்லை. மனிதத் தன்மையே இல்லாதவன். மற்றவர்களின் உணர்வுகளை காலடியில போட்டு மிதிக்கிறவன். அவனைக் கல்யாணம் செய்ய முடியவில்லையே என்று நான் கவலைப்பட்டது கிடையாது. கலியாணம் நடக்காவிட்டாலும், ஐயா ஒரு குடிகாரனாய் இருந்தாலும் நான் ஓரளவு நிம்மதியோடதான் இருக்கிறன். இப்ப கிடைக்கிற நிம்மதிகூட அவனைச் செய்திருந்தால் கிடைக்காது. ஏதோ முற்பிறப்பில செய்த பாவம்தானாக்கும் என் தலையில் இப்படி எழுதியிருக்கு எல்லாருக்கும் சுமையாயிருக்கிறன், என்றை நிலைமையை நினைக்கேக்கை செத்துப் போகவேணும் போல கிடக்குது. ஒரு நாளைக்கு தற்கொலைதான் செய்யிறனோ யாரறிவார்?”

அவள் விழிகளிலிருந்து நீர் சிவிர்த்துக் கொண்டு கண்களில் வழிந்தது. செந்தில் மலைத்துப் போய் அமர்ந்திருந்தான். கைகள் மட்டும் நெத்துக்களை வேகமாகப்பிடுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

ஏற்கனவே நொந்து போயிருக்கும் அவளிடம் ‘இந்த’ விஷயத்தை எப்படிச் சொல்வது? சிறிது நேரம் அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு அவன் எழுந்து வந்தான். கடிதத்தைப் பற்றி எதுவுமே சொல்லாமல் திரும்பி வந்தான்.

மனம் ஒரேயடியாக குழம்பியது. பாலன் எப்போது வருவான்? விரல் நகத்தைக் கடித்துக் கடித்துத் துப்பிக் கொண்டே நேரத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

இரவு சாப்பிட்ட பின் வந்து மரத்தடியில் அமர்ந்தான் செந்தில். ஒரே வெப்பமாக இருந்தது. வெப்பமரத்தின் கிளைகள் ஓரளவு இதமான காற்றைத் தந்து கொண்டிருந்தன. திடீரென்று சீதா வீட்டுப் பக்கம் கூச்சலும் கூப்பாடும் கேட்டது. விழுந்த திண்ணையில் அமர்ந்து சுருட்டுக் குடித்துக் கொண்டிருந்த முருகேசு, 'அவன் பான் குடிச்சிட்டு வந்திட்டானாக்கும். அந்தப் பெட்டைக்குத்தான் ஒரே ஆக்கினை, என்ன செய்வம். அதினை தலைவிதி' என்று பெருமூச்சு விட்டார்.

செந்திலுக்கு மனதைப் பிசைந்தது. சீதா வீட்டுப் பக்கம் பார்த்தான். அந்த இருட்டில் தூரத்தே குடிசையின் உருவம் மட்டும் கருமையாகத் தெரிந்ததே தவிர, வெளியே எந்த நடமாட்டமும் தெரியேலை. ஆனால், குரல்கள் மட்டும் மாறி மாறிக் கேட்டன. என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதை வரிக்கு வரி புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சீதாவின் தகப்பன் குடிவெறியில் பலமாக ஏதோ சொல்லி சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்தத் திசையை சில வினாடி பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு—

"என்ன நடக்குதெண்டு ஒருக்காப் போய் பார்த்திட்டு வாரீங்களா?" என்றான் முருகேசுவிடம்.

"ஊம்... நான் போய்த்தான் என்ன செய்யிறது அவன் கேட்கப் போனானே. பாப்பம் இண்டைக்கு அவனுக்கு நாலு சாத்து சாத்தத்தான் வேணும்."

துண்டை உதறிப் போட்டுக் கொண்டு சீதா வீட்டுப் பக்கமாக முருகேசு நடந்தார். செந்தில் நின்றபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இரவின் நிசப்தத்தில் அடுத்த வீட்டில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு அரவமும் கணீரென்று கேட்டது.

திடீரென்று சீதாவின் தகப்பன் பெரிதாக அலறுவது இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு செந்திலின் காதைத் தாக்கியது.

“ஐயோ... ஆராவது வாருங்கோவன்... ஓடிவாங்கோ.”

செந்திலுக்கு பரபரப்பாக இருந்தது.

என்ன நடக்கிறது அங்கே?

24

முருகேசு போய் பத்து நிமிடங்களாயின.

இன்னும் அவர் திரும்பவில்லை. பொறுமையிழந்துவிட்டான் செந்தில். அறைக் கதவுகளைச் சாத்தி பூட்டிவிட்டு சீதாவின் வீட்டுக்குப் போனான். யாரோ பெட்ரோமாக்ஸ் கொளுத்திக் கொண்டு வந்து முற்றத்தில் மாட்டியிருந்தார்கள். அந்த ஒளியில் அக்கம் பக்கத்துதோட்டக்காரர் நாலைந்து பேர் குழுமி நின்றது தூரத்தில் வரும் போதே செந்திலுக்கு தெரிந்தது. ஒன்றும் புரியாமல் வேகமாக நடந்தான். முற்றத்தில் ஆட்களை விலக்கிக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்தபோது மனம் பரீரென்றது; வாடித்துவண்டு போய் சீதா நனைந்த உடைகளுடன் கிடக்க அவளுக்கு முதலுதவி செய்து மயக்கத்தைத் தெளியவைத்துக் கொண்டு இருந்தார் முருகேசு.

சீதாவின் தகப்பன் பேயறைந்தவர் போல சற்றுத்தள்ளி நின்று கொண்டிருந்தான்.

“என்ன நடந்தது?”

செந்தில் படபடப்புடன் கேட்டான். “இந்த மனிசன் ஏசின ஏச்சுகளைக் கேட்டு சகிக்காமல் ஓடிப்போய் இணைத்துக்குள்ள குதித்திட்டான். ஏதோ நல்ல காலம், உடனே தூக்கியாச்சு.”

சீதாவின் கண்மலர்கள் மெதுவாகத் திறந்தன. சுற்றிலும் பார்வையை ஓடவிட்டவள் சட்டென்று எழுந்திருக்க முற்பட்டாள். முருகேசு பிடித்து எழ வைத்து குடிசைக்குள் கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டிட்டு வந்தார். 'சீதாவின் தகப்பனிடம் காரமாக ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார், பக்கத்து தோட்டக்காரர்கள் விலகிப் போய்விட்டார்கள்.

செந்தில் சிறிது நேரம் நின்று விட்டு—

“சீதாக்கா” என்றபடி குடிசைக்குள் சென்றான். ஈர உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு மரத்துணில்சாய்ந்து காலைக் கட்டிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

“சீதாக்கா—”

அவளது முகம் முழங்கால்களுக்குள் புதைந்து கிடந்தது.

“சீதாக்கா. ஏன் இப்படி செய்திங்க...”

அவள் அழுத முகத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“இனிமேல் இப்பிடியெல்லாம் செய்யாதீங்க” என் முன் செந்தில் கெஞ்சலாக.

முகத்தில் விரக்தியான முறுவல் படர அவன்மெதுவான குரலில் சொன்னான்:

“இல்லை செந்தில் இப்பிடிச் செய்யவேணும் என்று நான் முடிவு செய்திருக்கேலை. அப்பிடிச் சாகவேணும்மெண்டால் எப்பவோ செத்திருப்பன். ஆனால்... ஆனால்... இண்டைக்கு பின்னேரம் உன்னோட பேசினதில மனமே குழம்பி கலங்கிப் போயிருந்தது. அதுதான் ஐயா குடிச்சிட்டுபேசின போது தாங்கேலாமல் போச்சு...செத்தே போவம் எண்ட முடிவு வந்தது. நான் செத்துப் போயிருக்கலாம்செந்தில்” அவள் திரும்பவும் விம்மினாள். செந்திலுக்கும் அழவேண்டும் போலிருந்தது. அவளுக்கு எப்படி என்ன ஆறுதல் கூறுவது—?

“நான் போறன் சீதாக்கா...”

அவன் குடிசையை விட்டு வெளியே வந்தான். முருகேசு இன்னும் அவள் தகப்பனைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார். செந்தில் தன் வீட்டுக்கு நடந்தான்.

வாழ்க்கையில் விரக்தியுற்றால் அது தற்கொலை செய்யு மளவிற்கு தூண்டிவிடுமா? அப்படியானால் பெரியக்கா—? அவளும் சீதாக்கா மாதிரி விரக்தியடைந்திருக்க மாட்டாளா? அவளுக்கும் எப்போதாவது தற்கொலை செய்யும் எண்ணம் வந்திருக்குமா—?

வீட்டிற்கு வந்தபோது விழுந்தையின் இருட்டில் ஒரு உருவம் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

“யாரது—”

கேட்டுக் கொண்டே விழுந்தையை நெருங்கினான் செந்தில்.

“நான்தான்”

என்று எழுந்து முற்றத்திற்கு வந்த பாலன்—

“வீட்டையும் பூட்டிக் கொண்டு எங்கை போயிட்டிங்க. அப்போது தொட்டு இருக்கிறன்” என்றான்.

“லாம்பு நூந்து போச்சாக்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அறைக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டு தீப்பெட்டியைத் தேடினான் செந்தில்.

“எங்க போனவி, முருகேசண்ணையையும் காணலை”

“அவர் சீதாக்கா வீட்டில இருக்கிறார்.”

என்று செந்தில் கூறிவிட்டு லாம்பை ஏற்றிவிட்டு விழுந்தையின் நடுவில் வைத்தான். பாலன் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது செந்தில் படுப்பதற்காக தன்பாயை விரித்தான்.

“அவர் வர நேரமாகுமே?”

செந்தில் அவனைப் பார்த்தான். விரிந்திருந்த கதவின் இடைவழியாக விழுந்தையில் வைத்திருந்த லாம்பின் வெளிச்

சம் பாலனின் மீது விழுந்தது. முகம் மலர்ந்திருந்தது. செந்திலுக்கு நெஞ்சுக்குள் எதுவோ செய்தது.

“தெரியாது.”

என்று கூறிவிட்டு பாயில் படுத்துக் கொண்டான் அவன்.

பாலன் தனது பாயை விரிக்கும் ஒலியை காது வாங்கிக் கொண்டாலும் கண்கள் மட்டும் அந்தப் பக்கம் திரும்பவில்லை.

“நீ இப்பல்லாம் கணக்க யோசிக்கத் தொடங்கியிட்டாய்?”

பாலன் போத்தலைத் திறக்கும் ஒலி.

“செந்தில் ஒரு கிளாஸ்.”

வெறுப்புடன் உள்ளுக்குள் குமைந்து கொண்டிருந்தவை வார்த்தையாய் வெடித்தன.

“உன்னைப் போல ஆட்களுக்குத்தான் உது சரி. எனக்குத் தேவையில்லை.”

“இண்டைக்கு மட்டும்குடி. இப்பிடி நான் கேட்கிற துக்கு காரணமிருக்குது.”

“என்ன காரணம்?”

சட்டென்று திரும்பி பாலனைப் பார்த்தான்.

“எனக்கு கல்யாணம் நிச்சயமாகியிருக்குது. என்னடா கல்யாணமே வேண்டாமெண்டவன் திடீரென்று இப்பிடிச் சொல்லுறானே எண்டு நீ ஆச்சரியப்படுவாய். நானே நினைக்கேலை. திடீரென்று எல்லாமே நடந்திட்டுது, பெண்கூட உன் ஊர்தான் ஏன் செந்தில் நீ பரந்தனில் எந்தப் பக்கம்? இவர்கள் இருப்பது குமரபுரத்தில். அங்கே உனக்குத் தெரியுமா?”

தன் முக உணர்ச்சிகளைக் காப்பாற்றவும், பொங்கும் மனதைக் கட்டுப்படுத்தவும், செந்தில் படாதபாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த அரையிருட்டு அவன் முகத்து உணர்வுகளை மறைத்துக் கொள்ள உதவியது. பாலனுக்கு ஏதாவது பதில் சொல்ல வேண்டுமே என்பதற்காக—

“அங்கே எல்லோரையும் எனக்குத் தெரியாது.” என்று கருக்கமாகச் சொல்லி வைத்தான்.

பாலன்சாராயத்தை வாய்க்குள் ஊற்றிக்கொண்டான்.

“நீயும் பொறுப்பான குடும்பத்தவனாகப் போறாய். இனியாவது குடியாமலிரேன்.” என்று செந்தில் கூறியதைக் கேட்டு, பாலன் சிரித்தான். வெறித்தனமான சிரிப்பு—

“நான் எதற்காக மாறவேணும் செந்தில், கல்யாணம் எல்லாம் ஒரு பேருக்குச் செய்யிறது. அதில பொறுப்புக் கடமை எண்டு எனக்கு எதுவும் இல்லை. அப்பிடிப் பார்க்கிறதும் எனக்குப் பிடிக்காது. ஆனால், ஏனோ தெரியாது இந்தப் பொம்பிளையை பிடிச்சிட்டுது. அதனால்தான் ஓமெண்டான். தனி மனிசன் மற்றவைக்காக வாழத் தொடங்கினால் அவன் எப்பிடி நல்லாய் வாழுவான். செந்தில்! நான் சொல்லுறன் கேள். பொறுப்பு, கடமை எண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தால் ஒண்டும் நடக்காது. போகப்போக உனக்கு இது விளங்கும்.”

செந்தில் மௌனமாகி விட்டான். சீதாக்காவுக்கும் இவனுக்கும் தான் எவ்வளவு வித்தியாசம்—எதிரெதிரான கருத்துக்களைக் கொண்ட இவர்கள் இணைந்து வாழ முடியாது என்பதால்தான், இறைவன் இருவரையும் பிரித்துவிட்டான் போலும். இவன் ஏமாற்றிவிட்டுப் போனது சீதாக்காவுக்கு ஒரு விதத்தில் அதிர்ஷ்டம் என்றும் கூறலாம்.

செந்தில் முகட்டைப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தான்.

பாலனிடம் மனம்விட்டுப் பேசலாமா? உண்மையைக் கூறி அக்காவைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்ளலாமா? பாலன் சம்மதிக்க மாட்டான். பெண்ணைப் பிடித்ததால்தான் சம்மதித்தேன் என்று... அவன் செந்திலின் அக்கா என்று அறிந்தால் இன்னும் சந்தோஷப்படுவான். பிறகு எதுவுமே செய்ய முடியா

மற் போயிடும். எப்படியும் இந்தக்கல்யாணத்தை நிறுத்தியே தீர வேண்டும். தெரிந்து கொண்டே பெரியக்காவை பாழ் கிணற்றில் விழ விடுவதா? எப்படி இந்தக் கல்யாணத்தை குழப்புவது? தாங்களாகவே மாப்பிள்ளை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டால்—

அது நல்லது தான். ஆனால் அதற்கு வீட்டுக்கல்லவா போக வேண்டும்?

கடிதம் போட்டால் என்ன மதிக்கவா போகிறார்கள்?

தனது பிடிவாதத்தை உதறிவிட்டு வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதான். பிடிவாதத்தை விட பெரியக்காவின் வாழ்க்கையே அவனுக்கு முக்கியமாகப்பட்டது.

திடீரென்று அவனுக்கு அழவேண்டும் போலிருந்தது. தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு குலுங்கினான். வெட்டவெளியில் நின்று ஓவென்று சப்தம்போட்டால் தான் மனவேதனை சற்று குறையும் போலிருந்தது. எதற்காக அவன் அழுகிறான்?

மறுநாள் மத்தியானம். கொளுத்தும் வெயில். முற்றத்தில் பெரிய பெரிய சாக்குப் படங்குகளில் மிளகாய்ப் பழம் காயப் போடப்பட்டிருந்தன. வேப்ப மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்த முருகேசுவின் அருகில் போனான் செந்தில்.

“என்ன செந்தில்! காலமையிலிருந்து நானும் பார்க்கிறேன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய். என்ன சொல்லு.”

“ஒண்டமில்லை. வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்திருக்கு. நான் போக ஆசைப்படுறேன்.” மென்று விழுங்கியபடி ஒரு வாறு சொல்லி முடித்தான். அவர் முகத்தில் மெல்லிய ஒரு புன்னகை.

“சரி. போய் வாவன்.”

“இல்லை. நான் இனி திரும்பி வரமாட்டன்.”

அவனது உறுதியான குரல் கேட்டு அவர் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்.

“நீங்க என்னைத் தவறாய் நினைக்காதேங்கோ— நினைச்ச வுடன விட்டிட்டு போளுனே எண்டு. நான்... நான்... கட்டாயம் போக வேணும்.”

“நான் உன்னைத் தடுக்கேலை தம்பி. போட்டு வா. ஒரு நல்ல உழைப்பாளி என்னை விட்டுப் போளுனே எண்ட கவலையைவிட அவன் தன்ரை குடும்பத்திற்கு நன்மையாகிறானே எண்ட சந்தோஷம்தான் அதிகமாய் இருக்கு.”

“ஆப்ப இண்டைக்கே போகட்டே.”

சிறிது நேரம் எதையோ யோசித்த அவர்— “சரி நீ போ, அதுக்குள்ள ஒரு வேலை செய்திட்டுப் போறியா—?” என்றார்.

“சொல்லுங்கோ.”

“எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு பெடியன் இந்த தண்ணி இறைக்கிற மிஷின்ரை பாகங்கள் கொஞ்சம் கேட்டவன். கொழும்பில அண்ணரிட்டை சொல்லி வைச்சான். அண்ணர் மத்தியான யாழ் தேவியில கொழும்பில இருந்து வருவார். அந்தப் பார்சலை வவுனியா ஸ்டேஷனில் அண்ணரிட்டையிருந்து வாங்கி வரவேணும். சொல்லிவைச்ச பெடியன் இண்டைக்குப் பின்னேரம் வருவான். எனக்கு வேற வேலை கிடக்கு. பாலனையும் உழவுக்கு அனுப்பியாச்சு. நீதான் போய் வாங்கி வர வேணும்.”

“றெயில் வவுனியாக்கு நா லுமணிக்கு வந்திடும்நானே. நான் வாங்கி வந்து தந்திட்டு பிறகு பஸ்ஸில போறன்.”

செந்தில் சீதாக்காவிடம் போய் தான் வீட்டுக்குப் போவதாகக் கூறினான். அவன் மலர்ச்சியோடு சிரித்தான்.

“செந்தில் மற்றவையன் உன்மேல அன்பாயில்லை எண்டு நீ குறைப்படுவது உன்ரை மன பலவினத்தாலதான். அப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை உன்னட்டை வந்ததாலதான் அவையின்ரை அன்பை உன்னால புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. இனி அப்பிடியெல்லாம் தவறாக நினைக்காதே. சந்தோஷமாகப் போயிட்டு வா. திடீரென்புறப்பட என்ன காரணம்?”

“நீங்கதான்” என்று கூறிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தான். நாலு மணிக்கு முன்பாகவே தன் உடைமைகளை எடுத்து அடுக்கி வைத்துக் கொண்டான்.

மூன்றரை மணிக்கு செந்தில் புகையிரத நிலையத்திற்குப் புறப்பட்டான். பஸ் பிடித்துவந்து நிலையத்துள் நுழையவும் புகைவண்டி வரவும் சரியாக இருந்தது. முருகேசுவரின் அண்ணரை ஏற்கனவே செந்திலுக்குத் தெரிந்திருந்தபடியால் சுலபமாக அவரைத் தேட முடிந்தது. சீமெந்துஉறைகளால் சுற்றிக் கட்டியிருந்த நாலு பொதிகளை கீழே இறக்கி விட்டு,

“கவனம் செந்தில், பாரமாக இருந்தால் கார் ஜன் றைப் பிடித்துக் கொண்டு போ” என்றார். வண்டி போன தும் நான்கு பொதிகளையும் ஒரே சமயத்தில் தூக்க முயன் றான். சிரமமாக இருந்தது. இதென்ன யமபாரம் என்று அலுத்தபடி ஒருவாறு இரண்டிரண்டாய் தூக்கிக் கொண்டு நிலையத்துக்கு வெளியே வந்து விட்டான். கார் பிடித்துக் கொண்டு போகலாமா என்று யோசித்தான். கார் பிடித் தால் சீக்கிரமாக போய்விடலாம். ஆனால் எட்டு மைலில் இருக்கும் தோட்டத்துக்குப் போவதானால் குறைந்த பட்சம் இருபது ரூபா என்றாலும் கார்க்காரன் கேட்பானே என்ற எண்ணத்தால் தானே கமந்துகொண்டு பேருந்து நிறுத் தத்திற்கு வந்தான். சோதனை போல ஒவ்வொரு பஸ்ஸும் ஜன நெரிசலோடு கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொன்றையும் தவறவிட்டு கடைசியில் ஒருவாறு ஒன்றில் தொற்றிக் கொண்டான். தோட்டத்தை அவன் அடைந்த போது ஆறு மணியாகிவிட்டது. தோட்டத்துள் நுழைந்த வன் அப்படியே அசையாமல் நின்று விட்டான். வீட்டின் முற்றத்தில் முருகேசுவரின் பேசிக்கொண்டிருந்த நபரைப் பார்த்ததும் தொண்டையின் ஈரம் வற்றி விட்டது அவனுக்கு.

ராமனாதன்—

மினகாய் விற்க வந்திருப்பான் போலிருக்கிறது. அருகே மினகாய்ச் சாக்குகள் இருந்தன. அவன்சிந்தனை கழன்றது.

ராமனாதன் பெரியக்காவைத் திருமணம் செய்யவிடாமல் தடை செய்த தன் ஒழுங்கினம் இன்று எவ்வளவு கீழ்த்தரமான ஒருவனை மாப்பிள்ளையாகக் கொண்டுவந்து விட்டது. ராமனாதன் ஏழையாக இருந்தாலும் நல்லவன். முன்பு ஒழுங்காக கல்யாணம் நடந்திருந்தால் இன்று பெரியக்கா எவ்வளவு நன்றாக வாழ்வாள்—

காலம்தான் கடந்து விட்டதே...

தன்னைக் கண்டதும் அவன் என்ன செய்வான்? பழைய வெறுப்பு மாறிவிட்டிருக்குமா? அல்லது அப்படியேதான் இருக்குமா? ஒவ்வொரு அடியாக முன்னேறினான். முருகேசு தான் முதலில் பார்த்தார்.

“என்ன ...றெயின் பிந்திப் போச்சே...சரியான பாரம் போல கிடக்கு, இதில வை”

செந்தில் பொதுகளை கீழே வைத்தான். தோள் மூட்டு வலித்தது.

ராமனாதன் திரும்பிப் பார்ப்பது தெரிந்தது. அவனது முகமாற்றங்களை ஆராய செந்திலுக்குத் தெம்பில்லை.

“இவர் தான் சொல்லிவிட்டது. கனநேரமாய் வந்து காவலிருக்கிறார்.”

இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ராமனாதனுக்காகவா சுமந்து கொண்டு வந்தான்? ராமனாதனை நோக்கித் திரும்பினான். தன் சேவைக்கு சிறிதளவாவது கண்களில் நன்றி தெரிகிறதா என்று அவன் விழிகளைப் பார்த்தான்.

ஒரு சலனம்—ராமனாதன் ஒரு வினாடி அவனைப்பார்த்து விட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

அவர்களிருவரிடையே உள்ள போராட்டத்தை அறிந்து கொள்ளாதமுருகேசு பார்சலை எடுத்து அவிழ்த்துப் பார்த்து விட்டு “நீசொன்னதெல்லாம்சரியாக இருக்கா பார் நம்பி” என்று ராமனாதனைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

ராமனாதன் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு— ‘எல்லாம் சரி’ என்று தலையாட்டினான்.

“செந்தில் பொறுப்பா கொண்டுவந்து சேர்க்கிறதில கெட்டிக்காரன்.”

முருகேசு நற்சாட்சிப் பத்திரம் வழங்கியது ராமனாதனுக்கு பொறுக்க வில்லைப் போல்.

“யார் இவனா—” ஏனாமாகக் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தான் அவன்.

செந்திலின் உடல் கூசியது.

“அதென்ன தம்பி இப்பிடிக்கேட்கிறாய், செந்தில் எட்டுப் பத்து மாதம் என்னட்டை வேலைக்கு நிண்டவனாக்கும் தெரியுமா? நம்பி க்கையாய் உழைக்கிறதில் இவனை யாராலும் மிஞ்ச முடியாது. கொஞ்சம் விளையாட்டுப் பிள்ளை தான் என்றாலும் பொறுப்பானவன்.”

செந்திலுக்கு முருகேசுவின் பாராட்டு முன்பு ஏற்பட்ட வேதனையைத் தணித்தது. ராமனாதன் இன்னும் தன் மீதுள்ள வெறுப்பை மாற்றாமலேயே இருக்கிறான் என்பதும் தெரிந்தது.

“விளையாட்டும் சில நேரத்தில விபரீதத்தில முடியும்.” ராமனாதன் எதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறான் என்று செந்திலுக்குப் புரிந்தது.

“வயதுக்கேற்ற சுபாவம் தானே தம்பி. செந்தில் வீட்டில கோபிச்சுக் கொண்டு ஓடி வந்தானென்றால் அது அவன்ரை குற்றம் என்று சொல்ல ஏலுமே. செந்தில் எனக்கு தெரிஞ்சு நல்லவனாய்தான் இருக்கிறான். உனக்கு அவனை முன்னமே தெரியுமா? உன்ரை கதையைப் பார்க்க உங்களுக்குள்ள முன்பு ஏதோ தகராறு நடந்திருக்கு என்று தெரியுது.”

“எனக்கு வந்த கடிதத்தை எல்லார் முன்பும் படித்து கேலி செய்த இவனை நல்லவனாய் நினைக்க என்னால் முடியவில்லை.”

செந்தில் இப்போது குறுக்கிட்டான்.

“நான் செய்தது தவறுதான், ஆனால் அதை வேணுமெண்டு செய்யேலை. அதுவே என்றை அக்காவின் வாழ்வைப் பாதிக்கு மெண்டு நான் நினைக்கேலை.” செந்திலின் நா தளதளத்தது.

ராமனாதன் எதுவும் பேசவில்லை. முருகேசு புரியாமல் இருவரையும் பார்த்தார்.

“என்ன நடந்தது?”

25

“இவனுடைய அக்காவை எனக்குத் திருமணம் பேசியிருந்தார்கள். இவனைப் போல பண்பில்லாத, ஒழுக்கமில்லாத ஒருவனுடைய வீட்டில் உறவுகொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை. அதனால் அது குழம்பியிட்டுது” ராமனாதனை இடைவெட்டி செந்தில் குமுறினான்.

“அதுமட்டும் குழம்பேலை. அதற்குப் பிறகு வந்த கல்யாணங்களும் குழம்பியிட்டுது. முன்பு வீட்டுக்குவந்த மாப்பிள்ளை ஏன் குழப்பிக்கொண்டு போனார்? பொம்பிளை சரியில்லை எண்டுதானே! அதனால் எங்களுக்கு இந்த வீட்டில சம்பந்தம் வேண்டாம் என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லியிட்டினம்.”

“நீ செய்த செய்கைக்கு சரியான தண்டனை.”

ராமனாதன் சமயம் பார்த்துச் சொன்னான்.

பகிடிக்குச் செய்த செயலுக்கு இந்தத் தண்டனை என்றால் வேணுமென்றே செய்யும் தவறுகளுக்கு... அவன் கண்முன்னால் பாலன் வலம் வந்தான். இவனுக்கு என்ன தண்டனை...? “நான் செய்த தவறுக்கு அக்கா தண்டனை பெறுவது என்ன நியாயம். வீடு வரைக்கும்வந்து பெண் பார்த்து விட்டு வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப்போன நீங்களும் ஒரு வகையில் குற்றவாளிதானே”.

இப்போது ராமனாதன் எதுவும் பேசவில்லை. அவன் பார்த்த பார்வையிலும் கடுமை இருக்கவில்லை.

“அண்ணை! நான் இப்பவே போகவேணும். அங்கை தோட்டத்தில் எவ்வளவோ வேலையள் கிடக்கு” என்று முருகேசுவிடம் கூறிய ராமனாதன், உதிரிப் பாகங்களை எடுத்து பார்சலாகக் கட்ட ஆரம்பித்தான். ஏற்கனவே இருந்த தன் சாமான்களோடு பார்சல்களையும் ராமனாதன் தூக்க முயன்றான். தன் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமாய் செந்தில், இரண்டு பார்சல்களைத் தான் தூக்கிக்கொண்டான். முருகேசுவிடம் சொல்லிக் கொண்டு ராமனாதனை முந்திக்கொண்டு நடந்தான்.

வழியில் ராமனாதன் எதுவும் பேசவில்லை. அவன் முகம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. யாழ்ப்பாணம் செல்லும் பேருந்தில் இருவரும் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

பரந்தன் வந்தடையும்போது நேரம் ஒன்பது மணியாகிவிட்டது. இருவரும் இறங்கினார்கள்.

“இந்த நேரத்தில தோட்டத்துக்குப் போக வான் கிடைக்குமா?” முதல் தடவையாக வாய்திறந்து கேட்டான் செந்தில்.

“இங்கே தெரிந்த கடையில் படுத்துவிட்டு காலையில் போய்விடுவேன்.” அவனும் மென்மையாக அக்கறையாகப் பதிலளித்தான்.

இதுவரை கேட்டலாமா கூடாதா என்று பன்னிப் பன்னி மனதுள்ளிருந்து குடைந்துகொண்டிருந்த கேள்வியை மெதுவாகக் கேட்டான் செந்தில்.

“உங்களுக்கு கல்யாணம் ஆச்சா?”

அவனை ஒரு முறை நிமிர்ந்துபார்த்துவிட்டு ‘இல்லை’ என்று தலை அசைத்தான் ராமனாதன். இதழில் லேசாக புன்னகை அரும்பியிருந்தது. அந்தப் புன்னகை ஒரு சிநேக பாவத்தை செந்திலுக்கு உணர்த்துவது போலிருந்தது. ராமனாதனுடன் சேர்ந்து சாமான்களை குறிப்பிட்ட கடைக்குள் எடுத்துவைத்துவிட்டுத் தன் வீட்டுக்கு நடந்தான் செந்தில்.

இப்போது அவன் சிந்தனை முழுமையாக வீட்டை நோக்கித் திரும்பியது. கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களின்

பின்னர் வந்துகுதித்தால்—? அண்ணை வீட்டில இருப்பாரோ என்னவோ—? அவர்தான் சிவகாமி வீட்டில இருக்கிறாராம். இப்போதைக்கு அவர் வீட்டில இல்லாட்டி நல்லதுதான். போனதும் அம்மாவீட்டை விஷயத்தைச் சொல்லவேணும். அதற்காகவாவது அண்ணை வீட்டில நிற்காமலிருக்கவேணும்.

படலையைத் திறந்து உள்ளே போனவனை தையல் யந்திரத்தின் ஓசை வரவேற்றது. சின்னக்கா இவ்வளவு நேரத்தின் பின்பும் தைத்துக்கொண்டிருக்கிறாளா?

மெதுவாக முன்னேறி தலைவாசலருகில் நின்று தைத்துக்கொண்டிருந்த சின்னக்காவைப் பார்த்தான். அருகில் யாரோ வந்திருப்பதை உணர்ந்து நிமிர்ந்தான் அவள். சின்னக்கா வாடித்தான் போய்விட்டாள். மிகவும் மெலிந்திருக்கிறாள். செந்திலைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தால் அவற்றைள் அவள்.

“செந்தில்” கதிரையை விட்டிறங்கி அவனிடம் வந்தாள்.

“அம்மா! அக்கா! செந்தில் வந்திருக்கிறான். இங்கைவந்து பாருங்கோவன்”.

ஆதரத்தோடு அவன் கையைப் பிடித்த சின்னக்கா, “ஏன்ரா இவ்வளவு நாளும் எங்களைப் பார்க்க வராமலிருந்தாய். செல்வராசன் மூலமாய் நீ இருக்கிற இடம் தெரிஞ்சு தாலதான் கொஞ்சமாவது ஆறுதலாக இருந்தம்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே வீட்டு விரைந்தையில் படுத்திருந்த அம்மாவும், அடுக்களைக்குள் இருந்து பெரியக்காவும் தூக்கக் கலக்கத்துடன் சச்சியுடன் ஓடிவந்தார்கள்.

அம்மா அவனைக் கட்டிக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். ஆறும்மாதமானாலும் அவனைப் பிரிந்திருந்த ஆதங்கம் அந்த அழுக்கையில் தெரிந்தது.

பெரியக்கா கண்கலங்க “இப்போதாவது வந்தாயே” என்றாள். அவர்களது அன்பில் அவன் தோய்ந்து போனான்.

முன்பு ஒரு நாள் தான் வீட்டை விட்டுப் போகும்போது இவர்களும் உடந்தையாக இருந்தார்களே என்ற எண்ணம் இப்போது மறைந்துவிட்டது. இனி எப்போதுமே அவனுக்கு அந்த நினைவு வராது.

சச்சி அவனது பெட்டியை வாங்கி ஒரு புறமாக வைத்து விட்டு, “இருந்து கதை செந்தில்” என்றார்.

அவன் அமர்ந்ததும் சின்னக்கா குதூகலமாகச் சொன்னார்.

“நான் அப்பவே சொன்னனான்தானே செந்தில் எங்கை இருந்தாலும் அக்கான்ரை கல்யாணத்துக்கு வந்திடுவான் என்று. அது சரியாப் போச்சு. கேள்விப்பட்டிருந்தானே வந்திருக்கிறாய்!”

செந்தில் மென்று விழுங்கினான்.

“நீ என்னதான் குளப்படியெண்டாலும் வீட்டில் நடக்கிற நல்லது கெட்டதுக்கு வராமல் போய்விடுவியோ என்று பயந்து போனன். பெரியக்காக்கு கடவுள் துணையால் கல்யாணம் முடிவாக்கியாச்சு” அம்மா சொன்னார். பெரியக்கா மெதுவாக நழுவினார். அவர்களது குதூகலமும் உற்சாகமும் அவனது மனதை வரக் கொண்டிருந்தது. இவைகளைச் சிதைப்பது போல தான் சொல்லப் போகும் செய்தி—

அதை இவர்கள் எப்படித் தாங்குவார்கள்.

அவனுக்கு மனதைப் பிசைந்தது. நாளைக் காலையில் விபரமாகச் சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டு அப்போதைக்குப் பேசாமல் இருந்தான்.

சச்சி மட்டும் பேசாமல் நிற்பதைக் கண்டு “சச்சி ஏன் ஒண்டும் சொல்லலை. உனக்கு இந்த இடம் விருப்பமில்லையே” என்று தனக்கு ஆதரவு தேடுவதற்காக அவளிடம் கேட்டான் செந்தில்.

“எனக்கு பிடிக்காமலிருந்தால் கூட என்ன பிரயோசனம்”

நொடித்தாள் அவள். அம்மா சீறினாள்.

“இதை எத்தனை தரம்தான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுவாய். உனக்கென்ன தெரியும் பேசாமலிரு”.

“செந்தில்” பாத்தியே இவையள் என்றை வாயை அடைக்கிறதை. மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தால் நீயும் இப்பிடித்தான் சொல்லுவாய். மீசையும் அவரும் பெரியக்காவுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளையா அது.”

“சச்சி மூட்டி வாயை. உன்ரை விருப்பத்தை இங்கை ஆர் கேட்டவை.”

அம்மா அவளை அடக்கிவிட்டு செந்திலின்பக்கம் திரும்பினாள்.

“அண்ணை கலியாணம் செய்துபோட்டான். தெரியுமே”.

“தெரியும். செல்வராசன் எழுதியிருந்தான்.”

“அவன் கலியாணம் செய்துகொண்டுபோனது எனக்கு பெரிய அதிர்ச்சிதான். அவனில கோபம் கோபமாய் வந்தது. ஆன அவன் போனாலும் இதுகளை மறக்கேலை. பெரியவளுக்கு ஒரு கலியாணம் பேசி முற்றாக்கிப் போட்டான். இப்பதான் எனக்கு நிம்மதி.”

அம்மா பேசப்பேச அவனுக்கு வாயடைத்துக் கொண்டது. இனி என்ன சொல்லி இவர்களின் எண்ணத்தை மாற்றுவது. நான் கூறுவதை நம்பி இந்த சம்பந்தத்தை கைவிடுவார்களா?

நடுமாற்றமாக அவனுக்கு இருந்தது.

இரவு தலைவாசலில் படுத்தபடி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். சச்சியிடம் சொல்லி ஆலோசனை கேட்கலாமா? சே... அவன் முன்பு மாதிரி வெடுக் வெடுக்கென்று இருக்கிறானோ தெரியாது. பிறகு காரியமே கெட்டுவிடும். அண்ணையும் கெட்டிக்காரர்தான். அவர் தான் தப்புவதற்காக மாப்பிள்ளை நல்லவனோ கெட்டவனோ என்று பாராமல் பெரியக்காவின் தலையில் கட்டப் பார்க்கிறார். எல்லாம் தெரிந்தபின்னர் இச் சம்பந்தம் நடைபெற விடக்கூடாது.

செந்தில் உறங்க முயன்றாள்.

மறுநாட்காலை அவன் பால் சொம்புகளை தேடி எடுத்தான். அவன் கைகளிலிருந்த செம்புகளை வாங்கிய சின்னக்காமவ 'ஏன்?' என்பது போல பார்த்தான் செந்தில்.

“செம்புகள் இருக்கு. ஆனால், மாடுகள் இல்லையடா. இப்பல்லாம் பால் கறக்கிறதே இல்லை.”

“ஏன்?” திகைப்புடன் கேட்டான் செந்தில்.

“அண்ணை எங்களை விட்டுப்போனதும் அவர் வாங்கின கடனுக்கெல்லாம் எங்களை வந்து கடங்காரர் கேட்டினம். எங்களிட்டை காசு எங்காலை? முழுமாட்டையும் வித்திட்டு கடனையும் கொடுத்து பெரியக்காவுக்கு ஒன்றிரண்டு நகையும் செய்தம்.”

அவள் விழிகளில் நீர் திரையிட்டது. செந்தில் உள்ளம் புழுங்கித் தவிக்க வெளியே முற்றத்துக்கு வந்தான். இவர்கள் இத்தனை கஷ்டப்பட அவன் அங்கே எத்தனை சுகமாக இருந்தான். வாசல் படலையை திறந்து உள்ளே வந்த கதி ரேசன் செந்திலைக் கண்டதும் எதிர்பாராத ஆச்சரியத்தால் சிலையாக நின்றான்.

“அடடே, எப்ப துரை வந்தது—”

ஏனனமாகப் புறப்பட்ட கேள்விக்கு சாவதானமாக பதில் வந்தது.

“ராத்திரி.”

26

“வரமாட்டான் எண்டு பெரிய எண்ணத்தில சொல்லியிட்டுப் போனாய்.”

“நீ இருக்கிற வரைக்கும் தானே வரமாட்டான் எண்டு சொன்னேன். நீதான் தனிக்குடித்தனம் நடத்தப் போயிட்டியே.”

அவனது குந்தல் கதிரேசனின் முகத்தைச் சிவக்க வைத்தது.

“இன்னும் உன்ரை குணம் போகேலை. போன இடத்தில சோறு கிடைக்காமல் வந்தவியே. நானுமில்லை. இனிமேல் இங்கேயே நிரந்தரமாக இருக்கலாம் என்று தானே வந்தனி.”

“நான் எதுக்கு வந்தனான் என்று உனக்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில தெரியும்.”

செந்தில் வந்து தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டான். அங்கேவந்த அம்மாவை ஒரு கணம் பார்த்து விட்டு கதிரேசனிடம் திரும்பினான்.

“பெரியக்காவிற்கு கலியாணம் முடிவாகியிருக்கிறதாம்.”

“ஏன் நீ குழப்ப வந்திருக்கிறியே—?”

கதிரேசன் இப்படிக்கேட்டதும் சட்டென்று பேச முடியவில்லை அவனால். ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டே—

“மாப்பிள்ளை எப்படிப்பட்டவர் என்று விசாரிச்சியா அல்லது உன்னைப் போலவே தேடி வைத்திருக்கிறாயா?” என்றான்.

கதிரேசனுக்கு கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

“நீ என்னடா கேக்கிறது. இப்படிக்கேட்கத்தான் திரும்பி வந்தனியா?”

“சரியாகச் சொல்லி விட்டாயே. நீ பெரியக்காவுக்கு பார்த்தாயே அழகான மாப்பிள்ளை. அவனை எனக்குத் தெரியும்.”

“அவனிடம் சொல்லிக் கல்யாணத்தைக் குழப்பி விடலாம் என்று பார்க்கிறியா?”

“அவனிடம் சொல்லிக் குழப்ப நான் விரும்பேலை. உங்களிட்ட சொல்லிக் குழப்பத்தான் நான் வந்தனான்.”

எல்லோருமே அதிர்ந்து போனார்கள்.

“என்னடா சொல்கிறாய்—?” அடக்க முடியாத ஆத்திரத்துடன் அழகையுடனும் கேட்டான் அம்மா.

“அவனை எனக்குத் தெரியும் அம்மா. அவன் நான் மாப்பிள்ளையெண்டு அறிந்ததும் என் மனம் என்னமாய் வேதனைப்பட்டது.”

“இந்த வீட்டில நல்லது நடக்கிறது உனக்குப் பிடிக்காது. என்னென்னவோ சொல்லுறாய். அம்மா இவன் சொல்லுறதை நம்பாதே.”

“அம்மாவின் வாயை எப்பவும் ஆடைச்சுப் போடுவாய். மாப்பிள்ளை எப்பிடிப்பட்டவன் என்று விசாரிக்காமல் எப்பிடிப்பட்டவனெண்டாலும் பரவாயில்லை. செய்து விட்டால் சரி எண்ட நினைப்புடன் கல்யாண ஒழுங்கைச் செய்கிறாய்.”

“நான் செய்யிறதில பிழைக்கான்றதுதானே உனக்கு வேலை.”

“மற்ற விஷயம் போலவே இதையும் நினைக்கிறாய். ஒரு பெரியக்காவின்ரை வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. நீ அவவின்ரை வாழ்க்கையோடு ஏன் விளையாடுறாய்.”

செந்தில் இப்படிக்கேட்டதும் கதிரேசனுக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

“ஆரடா விளையாடுறது. உன்னாலதானே ஒவ்வொரு கல்யாணமும் குழம்பினது.”

“அப்பிடி என்ன தெரியும் மாப்பிள்ளையைப் பற்றி” அம்மா செந்திலிடம் கேட்டாள்.

“அவன் சரியான குடிகாரன். பொல்லாத முரடன். கலியாணமெல்லாம் கடமைக்கு எண்டு நினைக்கிறவன். முந்தியும் எத்தனையோ பேரை ஏமாத்தினவன்.”

“ஒண்டைப் பத்தாய் ஏன்சொல்கிறாய் அவலிலஉனக்கு ஏதும் மனஸ்தாபம் இருக்கும். அதை இப்பிடி கலியாணத்தை நிப்பாட்டி பழி தீர்த்துக் கொள்ளுய்.”

“நான் சொல்றதை ஏன் இப்பிடி தவறாய் விளங்கிக் கொள்ளுறாய்? எனக்கு மட்டும் பெரியக்கா நல்லா இருக்க வேணும் என்று ஆசை இல்லையே?”

அம்மாவின் விம்மல் கேட்டது.

சச்சி வந்து அம்மாவைப் பிடித்துக்கொண்டு, “அம்மா செந்தில் சொல்றதிலும் உண்மை இருக்கும். யோசிச்சுச் செய்யுங்கோ” என்றான் மெல்ல.

அவளும் இப்படிச் சொன்னதும் கதிரேசன் அவள் மீது பாய்ந்தான்.

“நீ வாயை மூடிக்கொண்டிரடி. இந்த வீட்டில அவன் ஒருத்தன் பேசிறதே போதும்.”

“அவளை ஏன் போட்டுமிரட்டிராய்?” என்றான்செந்தில்.

“நீ என்னத்துக்கு இங்கை வந்திருக்கிராய் எண்டு எனக்குத் தெரியும். வெளியே போ எண்டு நான் சொல்லக்கு முன்ன போயிடு.”

“கடமைக்காக நீ செய்யிற இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தாம நான் எங்கேயும் போகமாட்டன்.”

அம்மா செந்திலிடம், “அபசகுனமாய்ச் சொல்லாதையடா. நாள் கூட குறிச்சாச்சு” என்று அழுதான்.

“அம்மா நீ சொல்லு. மாப்பிள்ளை கூடாதவன் எண்ட பின்னும் நீ இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்கிறியா?”

“அம்மாட்டை ஒண்டும் கேட்காதே. அவன் கூடாதவன் எண்டு நீ தானே சொல்லுராய். நீ சொல்றதுஉண்மை எண்டு என்ன நிச்சயம்?”

செந்தில் ஒரேயடியாகத் திகைத்துப் போனான். எது சொல்லியும் “இவர்கள் ஏற்கப்போவதில்லை என்று புரிந்தது. காட்டுக் கூச்சலாய்க் கத்தியும் பிரயோசமில்லை. வேறு வழியாகத்தான் இவர்களை மடக்க வேண்டும் என்று நினைத்தவனாய் வாயை அப்போதைக்கு மூடிக்கொண்டான்.

அங்கே இருந்தால் மேலும் தர்க்கப்பட வேண்டிவரும் என்பதால் வெளியே புறப்பட்டான். செல்வராசனைப் பார்க்கப் போகும் சாக்கில் தீபாவையும் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டு செல்வராசன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

ஆனால், வழியிலேயே செல்வராசன் எதிர்ப்பட்டான். வீட்டுக்குப் போக முடியவில்லையே நேற ஏமாற்றத்தை

மறைத்துக் கொண்டான். அவனைக் கண்டதும் செல்வராசனுக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை.

“திடீரென்று வந்து குதித்திருக்கிறாயேடா.”

ராத்திரிதான் வந்தான்.”

“உன் அண்ணை கலியாணம் செய்திட்டான் பாத்தியா?”

“அவர் கலியாணம் செய்து கொண்டு வீட்டை மறந்து இருந்தவர் ஊரின் வாயை அடைக்க கடமைக்காக பெரியக்காவுக்கு கலியாணம் செய்து வைக்கப்பார்க்கிறார்.”

“நாள் கூட குறித்து விட்டார்களாம்.”

செந்தில், பாலனைப் பற்றி சுருக்கமாகக் கூறினான்.

“எப்படியும் இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்திட வேண்டும். அதுசரி, உன் பிஸினெஸ் எப்பிடி இருக்கு?”

அவர்கள் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். செந்திலின் மனம் தீபாவை நினைத்துக் கொண்டிருந்து.

இனிமேல் அவள் வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய அவசியமில்லை.

செல்வராசன் போய்த் தீபாவிடம் செந்திலைக் கண்டதாகச் சொல்லுவான். அவள் புரிந்து கொண்டு மாலை வேப்பமரத்தடிக்கு வருவாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

பெரியக்கா அடுக்களைக்குள் சமையலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சின்னக்காவும் சச்சியும் அண்ணை திருமணம் செய்துகொண்டு போன வரலாற்றைச் செந்திலுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

செந்தில் வீட்டை விட்டுப் போன அடுத்த மாதமே அண்ணன் கல்யாணம் செய்து விட்டானாம். அந்த அதிர்ச்சி அம்மாவைத் தான் அதிகமாகத் தாக்கியது. இடி விழுந்தவள் போல ஒரு மாதம் படுத்த படுக்கையாக இருந்தாள். கல்யாணம் செய்து கொண்டு போன பின் நாளேந்து மாதம் களுக்கு வீட்டுப்பக்கம் கதிரேசன் தலையையும் காட்டவில்லை. அந்த சமயத்தில் அவர்கள் பட்ட கஷ்டம்... இதை சின்னக்கா விபரித்தபோது அவள் கண்களில் நீர் பொங்கி

யது. அவளால்...அவளின் கால்களின்... உழைப்பால் தான் குடும்பம் நடந்து கொண்டிருந்தது. மாமா கூட அவர்களை ஒதுக்கி விட்டார். அவருக்கு சரியான கோபம். அதன் பின்— அம்மா ஓரளவு தேறி வயலையும் தோட்டத்தையும் பாழ் படாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தாள். ஆண் துணையில் லாமல் பெண்களால் தனிய இப்படிப்பட்ட வேலைகளைச் செய்ய இயலுமா என்ன? அம்மா மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் போனாள். சச்சி கை கொடுத்தும் கூட அவளால் சமாளிக்க முடியவில்லை.

கதி ரேசன் அவர்களை விட்டுப் போனபின் அவனைப்பற்றி ஊரிலிருப்பவர்கள் அவனிடமே தாறுமாறாக பேசத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஒன்றுக்கு மூன்று குமர்ப்பிள்ளைகள் வீட்டில் கிடந்து ஏங்க உனக்கென்ன கலியாணம் என்று ஆட்கள் பிய்த்தெடுத்தும் திரும்பவும் விட்டுப்பக்கம் தலையை நீட்டினான். தன் கடமையை தீர்க்க ஒரு வரனை தேர்ந்தெடுத்தான். எப்படியும் கலியாணத்தை முடித்து விடவேண்டும் என்று துடித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

செந்திலுக்கு இவைகளை அறிந்ததும் மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. அண்ணன் தான் எவ்வளவு சுயநலக்காரன், கீழ்த்தரமானவன். சின்னக்கா மெதுவாகச் சொன்னாள்.

“ஊராக்கள் சொல்லி மட்டுமே அண்ணை இங்கை வரேலை. அங்கை சிவகாமி வீட்டில காசு தட்டுப்பட்டிருக்கும். எங்களோட வந்து சேர்ந்தால் தான் வயல் வருமானத்தை கொண்டு போய்க் கொடுக்கலாம் எண்ட எண்ணத் தோடதான் வந்தவர். போனமுறை தோட்டத்தில வந்த செத்தல் மிளகாயிலை எல்லாததையும் வித்திட்டு நாற்பது ரூத்தல்வரை கட்டி வைச்சிருந்தோம். அதை அவர்கொண்டு போய் வித்திட்டாரடா. காசை என்ன செய்தாரோ தெரியாது.”

சின்னக்கா கண்கலங்க சொன்னதும் சச்சி சேர்ந்து கொண்டாள். “இத்தனை அநியாயமும் நடந்தாப்பிற்கும் அம்மாவுக்கு அண்ணையைப் பற்றி விளங்கேலை. நான்சொன்

“ஆல் என்னை ஏசுரு. இந்தக் கலியாணத்தை நடக்க விடக் கூடாது.”

“சச்சி சொல்லறது சரி செந்தில்.”

சச்சி சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“இனி இந்தக் கலியாணத்தை நிறுத்த முடியாது. வேண்டுமானால் ஒன்று செய்யலாம்.”

“என்ன?” செந்திலும் சின்னக்காலும் ஒன்றாகக் கேட்டார்கள்.

“பெரியக்காவையே மறுப்புச் சொல்ல வைச்சிட்டால்—”

செந்திலுக்கு அது நல்ல யோசனையாகப் பட்டது. ஆனால், சின்னக்கா சலித்துக் கொண்டான்.

“போடி சச்சி. அது கல்லில நார் உரிக்கிற வேலை. அக்கா எதுவுமே பேசமாட்டாள். அவளுக்குப் பேசத் தெரிந்திருந்தால் தான் பிரச்சனையே வராது.”

“ஒருக்கா முயற்சி செய்து பார்ப்பமே சின்னக்கா” செந்தில் நம்பிக்கையுடன் கேட்டான்.

“சரி. வேணும்ெண்டால் நீயே கேட்டுப்பார்.”

எப்படியும் பெரியக்காவுடன் இது பற்றிக் கதைக்க வேணும் என்று முடிவு எடுத்ததும் அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான் அவன்.

27

மத்தியானம் மூன்றுமணி. சாப்பிட்டகளைப் பில் அவரவர் ஒவ்வொரு புறமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான் செந்தில்.

பெரியக்காவைக் காணவில்லை.

கிணற்றடியில் துணி துவைக்கும் ஒலிகேட்டது. பெரியக்கா கிணற்றடியில் நிற்பது தெரிந்தது. கிணற்றடிப் பக்கம் நழுவினான். தென்னையின் பரந்த ஒலைகள் குடைகவிழ்த்தாற்போல நின்று கிணற்றடி மேடைக்கு நிழல்தந்து கொண்டிருந்தது. அவன் பெரியக்காவுடன் ஓரடி எட்டியே பழகிக்கொண்டுவந்திருக்கிறான். இப்போது 'இந்த' விஷயத்தைப் பற்றி கதைக்க நேரிட்டபோது சற்றுத் தயக்கமாகவும் சங்கோஜமாகவும் இருந்தது. ஆனால், இதை விட்டால் வேறு சந்தர்ப்பம் வாய்க்கப்போவதில்லை என்பதால் சற்று தைரியத்துடன் அங்கு சென்றான்.

பெரியக்கா துணிகளைக் கல்லில்போட்டுக் கசக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கைகள்தான் வேலை செய்கிறதே தவிர மனமும் சிந்தனையும் அவள் வசத்தில் இல்லை என்பது முகத்தைப் பார்த்ததும் தெரிந்தது. செந்தில் வந்ததையே கவனிக்காமல் துணிகள் மீதே பார்வையைப் பதித்திருந்தாள். அவளை அந்தக் கோலத்தில் கண்டபோது அவன் நெஞ்சம் விம்மித்தணிந்தது. அவளது வாழ்வு ஒவ்வொரு தடவையும் தன்னால் தடைப்பட்டுப் போய்விடும் விசித்திரத்தை நினைத்துக்கொண்டான்.

இப்போது நானும் குறிக்கப்பட்டபின்னரும் கூட...

"பெரியக்கா" என்று அவன் குரல் கொடுத்தான்.

திடுமென நிமிர்ந்தவள் அவளைக் கண்டதும் பரபரப்புடன் கையின் சவர்க்கார நுரையை வழித்தபடி "என்ன செந்தில்?" என்று கேட்டு சிரிக்க முயன்றான்.

"என்ன யோசிக்கிறாய்?"

அவன் தென்னை மரத்துடன் சாய்ந்து கைகளை நெஞ்சின் குறுக்கே கட்டியபடி நின்றான்.

"ஒண்டுமில்லை" பெரியக்கா அவசரமாக மறுத்தாள்.

"அப்பிடி முகம் சொல்லேலையே"

"என்னடா சொல்கிறாய்?" அவள் திகைத்துப் போய்க் கேட்டாள்.

“அது சரி உனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில சம்மதமா?”

“ஏன் கேட்கிறே?” இருப்பிக் கேட்டாள் அவள்.

“சம்மாதான் கேட்கிறேன் சொல்லு.”

“என் சம்மதம் பற்றி யார் கேட்டார்கள். அது இருந்தென்ன இல்லாட்டி என்ன” உடைந்த குரலில் அவள் சொன்னாள்.

செந்திலுக்கு ஒரு பிடி கிடைத்துவிட்டது. பெரியக்காவுக்கு முழுமையான சம்மதம் இல்லை.

“மாப்பிள்ளை வந்திருந்தாரே. உனக்குப் பிடிச்சிருந்ததா?”

“நான் பார்க்கேலை”.

அவளது பதிலைக் கேட்டு அவன் திகைத்தான்.

“உன் விருப்பத்தைக் கேட்காமல் தானே நானும் குறித்தார்கள்.”

“யார் என்னை மதிக்கிறார்கள்?”

“உனக்குப் பிடிக்காட்டி சொல்லியிருக்கலாமே.”

சட்டென்று நிமிர்ந்த அவள், செந்திலைப் பார்த்து லேசாகச் சிரித்தாள்.

“அம்மாவின் மனசை நானும் வேதனைப்படுத்த வேணுமா? அல்லது அவளுக்கு கமையாய் இன்னும் நான் இருக்கவேணுமா?”

“அதுக்காக பிடிக்காதவனைக் கல்யாணம் செய்ய வேணுமா?”

“பிடிக்கேலை எண்டு ஆர் சொன்னது?”

“அவனைப் பற்றிய உண்மைகளை நான் சொன்ன பிறகும் கூடவா அவனைக் கல்யாணம் செய்யச் சம்மதிக்கிறாய்?”

ஒரு வினாடி மௌனத்தின் பின்—

“அன்று என்னை முதன் முதல் பொம்பிளை பார்க்க ஒருவர் வந்த அன்று உன்னை அது குழம்பிப் போச்சே... எல்லாரும் உன்னைத் திட்டிய போதும் நான் உன்னைக் கோபித்தேனா? இல்லையேடா— அன்றே என் மனசு பாறையாப் போச்சு. இப்ப நீயாகவே இதைக் குழப்ப நிற்கும்

போது கூட என்னால் உன்னோடு சேர்ந்து நிற்க முடியலை. எனக்கொரு வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தர உன்னால் முடியாதடா செந்தில். ஆகவே பேசாமலிரு. நடக்கிறது நடக்கட்டும். என்னை ஒரு சுமையாய் எப்ப அண்ணை நினைச்சு கடமைக்காக கலியாணம் பேசினாரோ அப்பவே நான் நானாக இல்லை” என்று கூறிய அவள் கண்கள் சின்னஞ்சிறிய குளங்களாக மாறிவிட்டிருந்தன. செந்திலால் தாங்க முடியவில்லை.

“இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதமில்லை என்ஊடு அடிச்சுச் சொல்லிவிடேன்”.

“அது என்றை சுபாவமில்லையேடா. வாயில்லாப் பூச்சியாகவே வளர்ந்திட்டேனே. அப்பிடி நான் சொன்ன அம்மா இன்னமும் இடிஞ்சு போயிடுவா, எப்பிடியோ நடக்கட்டும். என் தலையெழுத்தை நானே அனுபவிக்கிறேன்.”

“உன்றை பொறுமையால் உன் தலையிலேயே மண் அள்ளிக் கொட்டப் போகிறாயே” என்று குமுறிக்கொண்டு இனி இவளுடன் பேசப் பயனில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு திரும்பினான்.

“பெரியக்கா! என்னால் முடிஞ்சவரை இதை நிறுத்த முயற்சிக்கிறேன்.”

“அதுக்கப்புறம் எப்பவுமே எனக்கு கல்யாணம் பேசத் தேவையில்லாமல்போகும்.”

“ஏன்?”

திகைப்புடன் கேட்டான் அவன்.

“பொம்பினை பார்க்க வந்தவர்கள் குழப்பிக்கொண்டு போயிட்டினம் என்பதால் என்றை குணம் சரியில்லை என்று ஊரில எத்தனை கதைச்சு வந்த வரன்களையும் போகச் செய்திருக்கிறது. இப்ப நாள் குறிச்சபின் நிண்டால் தேட்கவே வேண்டாம். பிறகு ஆர் வருவினம்.”

“இவனைச் செய்யிறதிலும் விட கல்யாணமே செய்யாமல் இருக்கலாம்” என்று கூறிவிட்டு செந்தில் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

*

*

*

மாலேநேரத்திற்குரிய மென்மையான... இதமான... தென்றல் வீசிக்கொண்டிருந்தது வேப்பமரத்தின் பரந்த கிளைகள் ஆடி அசைந்து செந்திலை வரவேற்றன. வேப்பமரம் அவனை இன்னும் மறக்கவில்லையோ—

வேப்பமரத்தின் அருகே வந்தவன் தீபாவின் மாடுகள் சுற்றுப்புறத்தில் மேய்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டான் தீபாவைத்தான் காணவில்லை.

எப்படியும் தீபா வந்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையில் புதருள் இறங்கி பாறையில் அமர்ந்துகொண்டான். வாய்க்காலில் வெள்ளம் பாயவில்லை. புதர்கள் சடைத்து வளர்ந்திருந்தன.

சூரிய ஒளி மங்கி மஞ்சளாகப் படர்ந்திருந்தது. தீபா வராமல் விட்டுவிடுவாளோ... தீபாவைப் பார்த்து எத்தனை மாசங்கள்...எத்தனை நாட்கள்—

எப்போது வருவான்? தலையை அடிக் கடி வெளியே நீட்டிப் பார்த்துக்கொண்டான். எப்படியும் அவள் கட்டாயம் வருவாள்.

பாறை ஓரமாக வளர்ந்து வெளியே தலை நீட்டிய புல் ஒன்றைப் பிடுங்கி அதை துண்டு துண்டாக பிய்த்தபடியோசனையிலிருந்த செந்திலை காலடியில் கலகலக்கும் சருகுகளின் ஓசை ஈர்த்தது.

ஆவலோடு திரும்பினான்.

துள்ளலுடன் தீபா ஓடிவந்தாள்.

“செந்தில்!”

அடங்காத ஆர்வத்தோடு கூப்பிட்டுக்கொண்டே வந்தான். இதழ் மலர்ந்து சிரிக்கும் புத்தம் புது ரோஜான்வின் மென்மையான அழகை அவள் முகத்தில் கண்டான் அவன், இவ்வளவு நாளும் பார்க்காமல் இருந்த

தினாலோ என்னவோ தீபாவின் தோற்றத்திலும் மாற்றம் தெரிந்தது. சிறிது உயரமாக வளர்ந்திருக்கிறாள். பூசினால் போல சற்று தசை வைத்திருந்தது. மெது மெது வென்ற மென்மையுடன் இன்னமும் சிவந்திருந்தாள். கண்களில் ஆழமான அழகு குடியிருந்தது. செந்தில் அந்த சிரிக்கும் கண்களைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

“செந்தில்! அண்ணை சொல்லேக்கை என்னால் நம்பவே முடியேலை. எனக்கு எழுதவே இல்லையே.”

“திடீரென்று உன் முன்னால் நிற்கவேண்டும் என்று தான்”.

“இனி நீங்கள் திரும்பிப் போகமாட்டீங்களே.”

“போகமாட்டன்.”

“தோட்டமோ துரவோ அந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு ஊரோடேயே இருங்கோ. நீங்க இல்லாத இந்த வேப்பமரத்தடியை என்னால் நினைச்சும் பார்க்க ஏலாது.”

அவள் கண்கள் லேசாகக் கலங்கின. அவள் அன்பின் நெகிழ்வில் அவன் அப்படியே உருகிப்போனான்.

தொடர்ந்துகொண்டிருந்த அவர்களது பேச்சு, பெரியக்காவின் கல்யாண விஷயத்தில் வந்து நின்றது.

“இந்தக் கல்யாணத்தை எப்பிடி நிற்பாட்டிறது எண்டு தெரியேலை.”

தீபா சற்று யோசித்துவிட்டு, “எனக்கொண்டு தோன்றுகிறது” என்றாள்.

“சொல்லு”

“பாலனிடமே கதைச்சுப்பாருங்களேன்”.

“எப்படி? என் அக்காவைச் செய்யவேண்டாம் என்று? என்னோட ஏதோ கொஞ்சம் அன்பாய் பழகிறவன். நேராய்ச் சொல்லேலாது.”

“சரி. அதை விடுவம். உங்கள் வீட்டார் கலியாணத்தை நிற்பாட்ட மாட்டினம். பாலனே நிற்பாட்டும்படி செய்யலாம்.”

“எப்படி-” அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

“ஒரு மொட்டைக் கடிதம் எழுதிப்போட்டுவிடுங்கோ”

“யாரைப்பற்றி? யாருக்கு?”

“புரியவில்லையா? உங்கள் அக்காவைப்பற்றி மாப்பிள்ளைக்கு அதாவது பாலனுக்கு.”

“மொட்டைக் கடிதத்தை நம்பிவிடுவானா அவன்?”

சந்தேகத்தோடு அவன் இழுத்தபோது அவள் சிரித்தாள்.

“தான் எவ்வளவுதான் குடிகாரனாகவோ கெட்டவனாகவோ இருந்தாலும் கூட தனக்கு வரும் மனைவி நல்லவளாக பரிசுத்தமானவளாக இருக்கவேண்டுமென்றே எதிர்பார்ப்பான். தங்களுடைய ஒழுக்கத்தைப்புரிந்துகொள்ளாமல் பெண்களின் குணத்தைத்தான் அளவெடுப்பார்கள். பாலனும் இதற்கு விதிவிலக்காகமாட்டான். தைரியமாக எழுதுங்கள். பாலன் இப்ப எங்கை?”

“தோட்டத்தில்தான். அது சரி. ஆனால் களங்கமே இல்லாத பெரியக்காவைப் பற்றி தாறுமாறாக எழுத முடியாமலிருக்கிறதே. கையே கூசும்.”

“செந்தில்! நன்மையான காரியத்தைச் செய்யும்போது சில பொய்களைச் சேர்ப்பதில் தவறில்லை செந்தில். இதற்கு நீங்கள் தயங்கினீங்களெண்டால்—”

“பெரியக்காவைப் பற்றி நேரடியாகத் தாக்க மனம் வராதாம்.”

“பட்டும் படாமலும் எழுதினாலே போதும்”

“சரி. நாளைக்கே எழுதிப் போட்டுவிடுறன். ஆனால்—”

அவனது தயக்கத்தைக் கண்டு ‘ஏன்?’ என்று கேட்டாள் தீபா.

“இப்ப நான் எழுதிற கடிதம் இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்துவது சரி. ஆனால் தொடர்ந்தும் ஏதாவது விபரீதம் நேர்ந்தால்... பெரியக்காவுக்குப் பிறகு கல்யாணமே ஆகாமல் போயிடுமோ எண்டுதான் பயமாய் இருக்கு”

“அப்பிடியெல்லாம் ஏன் நீங்க இப்பவே நினைக்கிறீங்கள். பாலனுக்குப்போடும் மொட்டைக் கடிதம், மற்றவையைத் தொடர்புபடுத்தும். ஒண்டும் நடக்காது.”

தீபா சமாதானமாகக் கூறியும் செந்திலின் முனம் முழுமையான சமாதானத்தை அடையவில்லை.

28

தலைவாசலுள் லாம்பு வெளிச்சத்தை சிந்திக்கொண்டிருந்தது. தரையில் அமர்ந்தபடி எழுத முனைந்து கொண்டிருந்தான் செந்தில். எப்படி எழுதினாலும் மனதுக்குத் திருப்தியாக இல்லாமலிருந்தது. தலைவாசலில் லாம்பு வெளிச்சத்தில் மும்முரமாக அவன் அப்படிஎன்ன எழுதுகிறான் என்பதை வீட்டுத் திண்ணையில்படுத்திருந்த அம்மாகூட இரண்டுதடவை கேட்டுவிட்டாள். ‘மனதிற்குத் தோன்றிய பதில்களை அவளுக்குச் சொல்லி சமாதானப் படுத்திவிட்டு தொடர்ந்து எழுதினான். மற்றவர்கள் உறங்கி விட்டிருந்தார்கள். ஊய் என்ற சத்தத்துடன் வீசும் காற்றின் ஒலியைத் தவிர எங்கும் நிசப்தமாக இருந்தது.

ஒருவாறு எழுதிமுடித்துவிட்டு வாசித்துப் பார்த்தான். அன்புடையீர்!

தங்களுக்கு திருமணத்திற்கு நாட் குறித்திருப்பதை அறிகிறேன். மணப் பெண்ணைப் பற்றி எந்த அளவிற்குத் தாங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள். எத்தனையோபேர் வீடுவரைக்கும் வந்து பெண் பார்த்து விட்டு வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். ஏனென்று யோசித்துப்பாருங்கள். நான் சொல்வதை அலட்சியப்படுத்தி விடாதீர்கள். ஊரில் வேண்டுமானால் விசாரித்துப் பாருங்கள். உங்கள் வாழ்க்கையை வீணாக அழித்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

இப்படிக்கு,

“உண்மை விளம்பி”

வேண்டுமென்றே சாய்த்துச் சாய்த்து எழுதி அதே சாய்வான எழுத்தில் உறையில் பாலனின் பெயரைப் போட்டு தோட்ட விலாசத்தை எழுதினான். கடிதத்தை உறைக்குள் வைத்து ஒட்டிவிட்டுத்தான் படுத்தான். எங்கோ ஒரு நாய் ஊளையிடும் ஒலிபலமாகக் கேட்டது. தொடர்ந்து வேறு நாலேந்து நாய்களின் கூக்குரலும் எழுந்தன. செந்தில் அமைதியாக உறங்கத் தொடங்கினான்.

* * *

மறுநாட் காலை, நினைவு தெரிந்த காலமாக அவன் செய்து வந்த ஒரு வேலை இன்று இல்லை. வெறுமையாகக் கிடந்த மாட்டுப் பட்டியைக் காணுகையில் மனமே வெறிச் சிட்ட மாதிரி ஒருவித ஏக்கத்தில் தவித்தது.

இரவு எழுதிய கடிதத்தைத் தன் கையாலேயே தபாற் பெட்டிக்குள் போட்டான். இனம் தெரியாத பயமொன்று அவன் மனத்தை அலட்டிக் கொண்டது.

“பெரியக்கா! வேறு மார்க்கம் எதுவும் தெரியவில்லை. உன்னைப் பற்றி எழுதியதற்காக என்னை மன்னித்து விடு. என் உண்மையான அன்பைப் புரிந்து கொள்.”

கடிதம் போய்ப் பாலனைச் சேரும், அவன் என்ன செய்வான்.....? நம்புவானோ...? அல்லது கிழித்துப் போட்டு விடுவானோ...?

கடிதத்தை அனுப்பியபின்னர் பெரியக்காவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் குற்றவாளியின் மனநிலையில் செந்தில் இருந்தான். கதிரேசனும் அம்மாவும் கல்யாணம் நடத்துவதைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்கும் போதெல்லாம்—

மனதோடு சிரித்துக் கொள்வான். இது மட்டும் நடக்காமல் நின்று விட்டால் போதும். எப்படியென்றாலும் தானே முன் நின்று பெரியக்காவுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

கடிதம் அனுப்பிய மறுநாள் மத்தியானம் பரந்தன் சந்தியில் நின்று செல்வராசனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்

செந்தில். அருகே உரசினாற் போல வந்து நின்றது ஒரு லொறி. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த செந்திலை பாலனின் முகம் எதிர்நோக்கியது. அவனைக் கொஞ்சமும் எதிர் பாராத செந்தில் திகைத்துப் போனான்.

“செந்தில்! எதிர்பாராமல் உன்னைக் கண்டான். அதுவும் நல்லதாப் போச்சு. நான் இப்ப ஊருக்குப் போறன்.”

லொறியில் பாலனுடன் சாரதி ஆசனத்தில் இன்னொரு வனும் அமர்ந்திருந்தான். பாலன் லொறியிலிருந்து கீழே குதித்தான்.

“உன்னட்டை ஒண்டு கேக்க வேணும் செந்தில். கொஞ்சம் அப்பிடி வா.”

செல்வராசன் மெல்ல விலகினான்.

“என்ன பாலன்?” “அந்த” விஷயந்தானே—?

“எனக்குக் கல்யாணம் எண்டு சொன்னான் தானே. அந்தப் பொம்பிளையைப் பற்றி ஒரு மொட்டைக் கடிதம் வந்திருக்கு. உனக்கு இங்கை குமரபுரத்தில கதிரேசனைத் தெரியுமே?”

“ஓரளவு தெரியும்.”

“அவற்றை தங்கச்சிதான் பொம்பிளை, இந்தா அந்தக் கடிதம்.”

அவனாலேயே எழுதப்பட்ட அந்தக் கடிதத்தை அவனிடமே தந்தான் பாலன். படபடக்கும் கரங்களை அடக்கி விட்டுவாங்கி வாசித்தான். இல்லை... இல்லை வாசிப்பது போலப் பாவனை காட்டினான்.

“உனக்கு அவையனைத் தெரியுமென்றால் இதில இருக்கிறது உண்மையே சொல்லன்.” இந்தக் கேள்வியைப் பாலனிடமிருந்து நேரடியாக செந்தில் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனைக் கண்ட அதிர்ச்சியை இந்த அதிர்ச்சி ஒரேயடியாக விழுங்கி விட்டது.

“என்ன செந்தில். பேசாமல் இருக்கிறாய்?!”

“உண்மைதான் பாலன்...”

“உண்மையென்றால் எந்த அளவில?”

“பல பேரும் வந்து பார்த்திட்டு வேண்டாம் என்று தான் சொல்லியிட்டுப் போனவை.”

“அப்ப உண்மையாத்தான் இருக்கும். என்ன...”

“ஓம். கதிரேசனே ஒரு மாதிரியான ஆள். அவையின்றை குடும்பமே சரியில்லை.”

தெருவிலுள்ள நடமாட்டங்களையே பார்த்தபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான் பாலன். மத்தியான வெய்யில் நன்றாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. பாலன் செந்திலிடம் திரும்பினான்.

“நான் குடிக்கிறவன்தான். எத்தனையோ விஷயங்களில நான் பண்பைக் கடைப்பிடிக்கிறதில்லை எண்டதும் உண்மைதான். ஆனால், செந்தில்— எனக்கு மனைவியாய் வாறவள் பண்புள்ளவளாய் இருக்க வேணும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறது நியாயம்தானே இல்லையா—”

செந்தில் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“அவர் நல்லவர் இல்லை எண்ட எண்ணத்தை என்னை தாங்கேலாமல் இருக்கு. இந்த நிலையில் நான் என்ன செய்யவேணுமெண்டு நினைக்கிறாய்.”

செந்தில் திணறிப் போய் நின்றான்.

“நான்... நான் என்ன சொல்ல இருக்கு? பிடிக்காட்டி விடன். உனக்கு பொம்பிளையளுக்கு என்ன பஞ்சமே?”

“இந்தக் கடிதத்தை அரைவாசிதான் நம்பினான். உன்னை முழுவதும் நம்பிறன். அவையளுக்கு நான் ஆரெண்டு காட்டுறன்—”

செந்திலிடமிருந்து கடிதத்தை வாங்கினான். இரண்டடி எடுத்து வைத்தவன் திடீரென்று நின்று—

“ஏன் செந்தில்! நீ என்னைப்பற்றி இப்ப என்ன நினைக்கிறாய்” என்று கேட்டான்.

இதென்ன கேள்வி—? இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது—?

“காலமை இந்தக் கடிதம் வந்த நேரம் தொட்டு என்மனசே ஒரு போர்க்களமாயிட்டுது. எனக்கு வாற மனைவி

எப்பிடிப் புனிதமாயிருக்க வேணும் என்று நான் நினைக்கிறேனா அப்படித் தானே எனக்கு வாற மனைவியும் தன்கணவன் புனிதமாயிருக்க வேணும் எண்டு நினைப்பாள்.”

செந்தில் பிரமித்தான்; பாலனால் இப்படியும் கூட சிந்திக்க முடியுமா?

“எப்பவாவது கல்யாணம் செய்ய ஆசை வரும் போது சீதாக்காவை நினைச்சுக் கொள்ளுங்கோ எண்டு நீ சொன்னாயல்லே, நான் இப்ப சீதாவை நினைச்சுக் கொள்ளன் செந்தில். நான் வாறன்.”

பாலன் சென்று லொறியில் ஏறி அமர்ந்ததும் லொறியாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி சீறிக்கொண்டு சென்றது. செந்தில் பிரமிப்பிலிருந்து இன்னும் மீளவில்லை. பாலனின் முரட்டு உள்ளத்துள்ளும் ஒரு மனிதாபிமானம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும், தன்னை ஏமாற்றி விட்டார்கள் என்ற விஷயத்தில் அவன் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பானே—? பரவாயில்லை. பெரியக்காவின் வாழ்வை அவன் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பான். சீதாக்காவின் கண்ணீருக்கு ஒரு முடிவு வந்து விட்டதே.....

சந்தோஷமும் கவலையும் கலந்த உணர்வில் நின்றான் அவன்.

செல்வராசன் எதுவும் புரியாமல் “என்னடா இதெல்லாம்?” என்றான். அவனுக்குச் சுருக்கமாக விளக்கினான். பின் கவலையோடு சொன்னான்:—

“இந்தக் கல்யாணம் எப்பிட்யும் நிண்டிடும். பிறகு ஊருக்கை நாலுவிதமாகத்தான் கதைப்பினம்; அதுக்குள்ள பெரியக்காவுக்கு கல்யாணம் நடந்து விடவேணும். என்ன செய்யப் போறனே—” அவன் கண்கள் பளபளத்தன.

திடீரென்று மின்னல் வெட்டினாற் போல ஒரு நினைவு, அப்படிச் செய்தால் என்ன?

அவன் மனதோடு ஒரு முடிவு எடுத்துக் கொண்டான்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் தன் திட்டத்தை எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். இதில்

கிடைப்பது வெற்றியோ தோல்வியோ— எதுவானாலும் பரவாயில்லை. கடைசி முயற்சி.

மறுநாட் காலை ஏழு மணியளவில் அவன் புறப்பட ஆயத்தமான போது சின்னக்கா அவனிடம்—

“அண்ணை உன்னைக் கொண்டு ஏதோ சாமான்கள் வாங்க வேணும் என்று சொன்னவர். ஒரு இடமும் போகாதே. இப்ப வருவார். பிறகு உன்னைக் காணலையெண்டால் குதிப்பார்” என்றாள்.

அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

“அதுக்கு வேற ஆளைப் பார்க்கச் சொல்லு. இப்ப நான் ஒரு முக்கிய அலுவலாக ஓரிடத்துக்குப் போறன்.”

சின்னக்கா வியப்புடன், “என்ன அலுவல்?” என்று கேட்டாள்.

“பிறகு வந்து சொல்லுறன்—”

கிணற்றடிக்குச் சென்று கை கால்முகம் கழுவியபோது மாமா வீட்டு முற்றம் பார்வையில் பட்டது. சுதா நின்று கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. இப்போதெல்லாம் இரண்டு வீடுகளுக்கும் போக்குவரத்துக்கிடையாது. கழுவுவதற்காக சட்டிபாளைகளை எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்கு வந்த சச்சி, “சுதா ஆவணி வீவுக்கு வந்திருக்கிறாளாக்கும். படிப்பும் பணமும் எங்களை விட கூடியிட்டுதல்லே... அதால எங்களை மதிக்கினமே..... என தனக்குள் முணுமுணுப்பது மாதிரி சொன்னாள். செந்தில் எதுவுமே பேசாமல் வந்து ஷேர்ட்டை மாட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான். பரந்தன் சந்திக்கு வந்து விசுவமடுவிற்குப் போகும் வானுக்காகக் காத்திருந்தான். செல்வராசன் அவனைக் கண்டதும் அவனிடம் வந்தான்.

“விசுவமடுவுக்குப் போறன்.”

செல்வராசன் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை. பின்னர் குரலில் ஒருவித நெகிழ்வுடன் சொன்னான்.

“சுதா வீவுக்கு வந்திருக்கிறாளாக்கும். இப்பதான் எனக்கே தெரியுது என்றை மடத்தனம். நானும் படிச்சு

முன்னுக்கு வந்திருந்து ஒரு உத்தியோகம் பார்ப்பவனாயிருந்தால் இந்த சுதா இப்பிடி தூக்கியெறிவாளா? ஆனாலும் எனக்கு கவலையில்லையடா. நான் சொல்லுவன் என்னை விரும்பிற தகுதி அவளுக்கில்லையெண்டு. உத்தியோகம் பார்த்து உழைக்கிற காசிலும் பல மடங்கு காசை நான் இப்ப உழைக்கிறன். எண்டாலும் இவைக்கு அருமை தெரியேலை. பரவாயில்லை.”

செந்தில் இப்போது முகம் மலர நண்பனைப் பார்த்தான்.

“உன்னை வாழ்க்கையில் இண்டைக்கு ஒரு உருப்படியான முடிவை எடுத்திருக்கிறாய்.”

வான் வந்ததும் நண்பனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வானில் ஏறி அமர்ந்தான். விசுவமடு சந்தியில் வானில் இருந்து இறங்கினான். தெருவிலிருந்து பிரிந்த மண்சாலை வழியாக ராமனாதன் வீட்டை, நோக்கி நடந்தான் செந்தில்.

29

தனது தோட்டத்தின் வேலியோரம் படர்ந்திருந்த புடலங்காய்ப் பந்தவிலிருந்து புடலங்காய் பிடுங்கிக்கொண்டிருந்த ராமனாதன் உள்ளே நுழைந்து செந்திலைப் பார்த்து சிநேகபாவத்தோடு சிரித்து வரவேற்றான். அந்த முற்றத்தில்— அந்த இடத்தில் மிதக்கவே செந்திலின் கால்கள் கூசியது. பக்கத்துத் தோட்டத்து முற்றத்தில் முன்பு நடந்த சம்பவம் — லேசில் மறக்கக் கூடியதா?

அவனது தயக்கத்தைக் கண்ட ராமனாதன், “உள்ளே வா” என்றான்.

புடலங்காய்களை குடிசைத் திண்ணையின் ஒரு புறத்தில் வைத்துவிட்டு பாய் ஒன்றை எடுத்துவந்து குடிசைத் திண்ணையில் விரித்தான்.

“இதில இரு”

அவனது சகஜமான உபசரிப்பு செந்திலின் தயக்கத்தைச் சற்றுப் போக்கியது.

“என்ன அலுவலாய் வந்தனி? அதுவும் இந்த காலமை நேரத்தில்”

இவ்வளவு நேரமும் தைரியமாக இருந்த செந்திலின் மனம் இப்போது தயங்கியது.

எப்படி அதை ஆரம்பிப்பது?

உருப்போட்டதெல்லாம் அந்த சந்தர்ப்பத்தில் மறந்துவிட்டது போன்றிருந்தது.

“சும்மாதான் வந்தேன்” சிரித்துச் சமாளித்தான்.

“செந்தில்! நானே உன்னைச் சந்திக்கவேணும் என்று நினைச்சான். அதுக்குள்ள நீயே வந்திட்டாய்.”

இந்த வார்த்தைகள் செந்திலுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

“எதுக்காக?” என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

அவனைப் பார்த்து மெதுவாகச் சிரித்துவிட்டு பாயின் இழைகளை கைகளால் ஆராய்ந்துகொண்டே ராமனாதன் சொன்னான்.

“முக்கியமான ஒரு விஷயம் பற்றிக் கதைக்க.”

என்ன விஷயம்...? தான் எதைப் பற்றிக் கேட்க ஓடி வந்திருக்கிறானோ அதைப் பற்றித்தான் இவனும் கேட்கப் போகிறானே—?

“செந்தில்! கனக்க யோசிச்சிடாதே. உன்னைப் பற்றி இப்ப புரிஞ்சுகொண்டிருக்கிறன். முன்பு நான் செய்தது என்னை ஒரு தண்டனையாக நிண்டு வதைக்கிறது. எதைப் பற்றிச் சொல்லுறன் என்று புரியுதா?”

ராமனாதனின் கைகள் இன்னமும் பாயின் இழைகளிலேயே தத்தித் தத்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்தன.

செந்திலுக்குப் புரிந்தது. தான் எதைப் பற்றிப் பேச வந்தானோ அதையே அவனும் பேசுவதுதான் அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“ஒரு பொம்பிளையை வீடுவரைக்கும் போய் பார்த்திட்டுப் பிறகு கல்யாணத்தையே குழப்புவது எவ்வளவு பாவம் என்று எனக்குத் தெரியும். உன் மீதுள்ள கோபத்தால் அண்டைக்கு அப்பிடிச் செய்திட்டன். இப்ப நினைக்க மனதிற்கு வேதனையாயிருக்குது. அண்டைக்கு உன்ரை பேச்சில யிருந்து உன்ரை அக்காவுக்கு இன்னமும் கல்யாணமாகேலை என்று தெரிஞ்சுது. என் மனமும் அதிலிருந்து ஒரேயடியாய் குழம்பியிட்டுது. அதால்தான் ஒரு முடிவு எடுத்தன்.”

அடுத்ததாக அவன் சொல்லப்போகும் வார்த்தை—

—அதனால் உன் அக்காவை நானே திருமணம் செய்கிறேன்— என்றுதானிருக்கும் என்பது செந்திலுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

இவ்வளவுக்கு இறங்கி வந்து அவனாகவே அதைச் சொல்ல இடம் வைப்பானேன். அதை தான் கேட்டு அவன் சம்மதிப்பதாகவே இருக்கட்டுமே. அதுதான் ராமனானுக்குப் பெருமை என்று நினைத்ததால் செந்தில் அவசரமாகச் சொன்னான்.

“நான் செய்த பிழைக்காக அக்காவின்ரை வாழ்வை பாழாக்காதேங்கோ. அவளைக் கலியாணம் செய்யுங்கோ என்று கேட்கத்தான் வந்தான்.”

பாயில் பதிந்திருந்த ராமனானின் பார்வை செந்திலின் மீது நிலைத்தது.

“பெரியக்காவை ஒரு அயோக்கியனுக்கு மணமுடிக்க நானும் குறிச்சிட்டினம். அதைத்தடுக்க முயன்று முடியாமல் கடைசியில் மாப்பிள்ளைக்கு மொட்டைக் கடிதம் எழுதிப் போட்டு விட்டேன். இந்தக் கலியாணம் எப்பிடியும் குழம்பியிடும். இனிமேல் யாருமே அவளைக் கலியாணம் செய்ய வரமாட்டினம், உங்களைத்தவிர. உங்களில நம்

பிக்கை வைச்சத்தான் இங்கை வந்தான். அக்காவை நீங்கள் தான் கலியாணம் செய்ய வேணும்.”

உணர்ச்சி வேகத்தில் நா தழுதழுத்தது அவனுக்கு.

“செந்தில்! நானும் இதையேதான் சொல்ல வேணும் என்று உன்னைச் சந்திக்க விரும்பினான். உன்ரை நல்ல குணத்தை அறிஞ்ச பிறகு உன்ரை மனமும் மாறியிருந்தது. நீயும் இதையேதான் பேச வந்தாய். எவ்வளவு ஒற்றுமை பார்த்தியா? உன்ரை அக்காவை கட்டாயம் நானே செய்யிறன் கவலைப்படாதே.”

செந்திலுக்கு மகிழ்ச்சியால் இதயமே நின்று விடும் போலிருந்தது. தனது நல்ல குணம் பெரியக்காவுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கையைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கப்போகிறது.

“நான் எங்கள் வீட்டாருடன் கதைத்துவிட்டு நானையே உங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறேன். இண்டைக்கு பின்னேரம் ஊருக்குப் போறன். சரியா?”

செந்தில் சந்தோஷத்துடன் தலையாட்டினான்.

“மத்தியானம் நின்று சாப்பிட்டிட்டுப் போறியா?” ராமனாதன் அன்போடு உபசரித்தான். அவசரமாக குறுக்கிட்ட செந்தில், “இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை வீட்டுக்குச் சொல்ல வேண்டாமா. சாப்பிட இன்னொருநாள் வாறேனே. இப்ப போயிட்டு வரட்டுமா?” என்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

வீட்டுக்குப் போனதும் முதலில் பெரியக்காவுக்குத் தான் சொல்லவேண்டும். அவள் மலர்ச்சியோடு தலை குனிவதைப் பார்க்கவேண்டும்.

செந்திலின் மனம் நிறைந்து போயிருந்தது. அண்ணனின் செய்கைகளை அடக்கிவிட்ட பெருமிதம். காலேவரை நொந்திருந்த மனம் இப்போது எவ்வளவு உற்சாகமாகத் துள்ளுகிறது.

ராமனாதன் அக்காவைத் திருமணம் செய்தால் பெரிய அக்கா காப்பாற்றப்பட்டுவிடுவாள். அவள் வாழ்க்கை காப்பாற்றப்பட்டுவிடும். பரத்தன் சந்தியில் இறங்கி குமரபுரம்

பாதையில் திரும்பி வேகமாக நடந்தான். புகையிரத தண்டவாளத்தைக் கடக்கும்போது ஒருவன் அவனிடம் வந்து சொன்னான்.

“நல்ல காலம் வழியில உன்னைக் கண்டது. செல்வராசன் வீட்டில ஏதோ கலவரமாம். அவன்ரை தகப்பன் கத்தியோட நிற்கிரார்.”

செந்திலுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

என்ன கலவரம்? அவன் தீபாவைத்தான் நினைத்துக் கொண்டான்.

செல்வராசன் வீட்டுக்குப் பறந்தான்.

அங்கே—

எந்த விஷயம் யாருக்கும் தெரியக்கூடாதென்று அவனும் தீபாவும் பத்திரமாக போற்றி வைத்தார்களோ அந்த விஷயம் அம்பலத்திற்கு வந்திருந்தது.

முத்தையாவின் கையில் கூர்மையான அரிவாள் இருந்தது. முற்றத்தில் செல்வராசனுக்கு முன்னால் உறுமிக் கொண்டு அவர் நிற்க வீட்டுத் தூணோரம் தீபா மிரண்ட வளாக சிலையாய் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“டேய்! உனக்குத் தெரியாமல் இது நடந்திருக்காது. கண்ட கண்ட கழுதைகளையெல்லாம் சிநேகிதன் எண்டு சொல்லிக்கூட்டி வாரூயே. அதனாலதானடா இத்தனையும் வந்தது”

“எனக்குத் தெரியாது ஐயா. சத்தியமாய்த் தெரியாது. நீங்க இப்ப சத்தம் போடேக்கைதான் தெரிஞ்சது. அவனோ இவனோ என்னட்டை சொல்லேலை.”

அவன் பயந்து அலறினான்.

“உந்த நடிப்பை என்னட்டை விடாதே. சொல்லடா இல்லாட்டி எல்லாரையும் வெட்டிப்போட்டிடுவன்”

செல்வராசன் தீபாவை நோக்கி “உன்ரை வாய்க்கை என்னடி. கொழுக்கட்டையா? வாயைத் திறந்து சொல்லன்” என்றுகத்தினான்.

அவளோ உதட்டைக் கடித்தபடி கண்ணீர்வழிய நின்றாள்.

செந்திலின் உள்ளம் அடிபட்ட பறவையாகத் துடித்தது.

வேலிக்கருவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே ஒரு அடி எடுத்து வைத்தவன் அப்படியே நின்றான். விழிகளை உயர்த்தித் தீபாவைப் பார்த்தான். அவனைக் கண்டுவிட்ட தீபா அவனை வெளியே போகும்படி சைகை காட்டினாள். அவளது பரபரப்பு—செல்வராசனின் விழிப்பு— முத்தையாவின் துடிப்பு—அங்கே விபரீதம் நடக்கிறது என்று அவனை அச்சுறுத்தியது. இதற்குள் அவனைக் கண்டுவிட்ட முத்தையா ஆவேசமாகக் கூத்தினார்.

“அயோக்கிய நாயே; இந்த வயதில் கேடுகெட்ட எண்ணங்களெல்லாம் உனக்கு எப்படி வந்தது? நீயும் கெட்டது போதாமல் என்றை பிள்ளையையும் கெடுத்துப் போட்டாய்”

ஓரே பாய்ச்சலில் அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தார் அவர். தீபா இடையே ஓடி வந்து செந்திலின் மீது விழுந்தாள்.

“ஐயா, எல்லாத்துக்கும் நானும்தானே காரணம். அவரோடு சேர்த்து என்னையும் வெட்டிப்போடுங்கோ.”

அலறிய தீபாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்த முத்தையா, “அவனை முதல்ல சரிப்படுத்தியிட்டு பிறகு உன்னட்டை வாறன். முனாச்சு மூண்டு இலை விடேலை. அதுக்குள்ளை காதலுக்கும் கல்யாணத்துக்கும் போயிட்டினம். கட்டுக்கட்டாய் கடிதம் எழுதத் தொடங்கியிட்டினம்” என்று பற்களை நறநறவென்று அவர் கடித்த வேகத்தில் செந்தில் நடுங்கியே விட்டான்.

இவருக்கு எல்லாம் எப்படித் தெரிந்தது? தனது கடிதங்களை தீபாவிடம் பார்த்துவிட்டாரோ?

செல்வராசன் செந்திலின் சட்டையைப்பிடித்து உலுப்பினான்.

“எத்தனை நாளாய் நடக்கிறதடா இது? ஒரு வார்த்தை எனக்குச் சொன்னாயா? வவுனியாவில் இருந்து நீ அவளுக்கு எழுதிய கடிதங்களை அவளின்ரை பெட்டிக்குள்ள யிருந்து ஐயா எல்லாம் எடுத்திட்டார். நீ எனக்குத் தெரியாமல் நாடகமாடியாய். இப்ப பார் என்னைப்போட்டுஐயா கொல்லுரார்.”

செந்தில் நாக்குளற “நான் தீபாவை உண்மையாய் விரும்பிறேனடா பல நாளாய். உன்னட்டை சொல்ல தயக்கமாக இருந்தது” என்று இழுத்தான்.

“இதொண்டும் தெரியாமல் உங்களுக்கி டையில் நாடு ஒரு மடையாய் இருந்தன்.”

செல்வராசனின் கசப்பும் சலிப்பும் செந்திலின் மனதைச் சுண்டியிருத்தது. நொந்த அவனது இதயம் இப்போது சுக்குநூறுக வெடித்து நைந்து சிதைந்து கொண்டிருந்தது. எத்தனை வந்தபோதும் அவன் அவைகளை சகித்துப் பொறுத்துத் தாங்கியிருந்தது தீபாவுக்காக. அவளது பலத்தில்தான் அவன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இப்போது அந்தப் பலமே அவனிடமிருந்து பிரிக்கப்படப் போகிறதா?

“செல்வா! உன்னட்டை சொல்லேலை எண்டதுக்காக என்னை இப்ப பழி வாங்காதையடா. உன்ரை ஐயாவோட கதைச்சு...”

“என்னோட ஆரும் கதைக்க வேண்டாம். உன்ரை துணிச்சல் ஒருத்தருக்கும் வராது தம்பி.”

ஏளனமாக முந்தையா சொன்னதும் செந்திலுக்கு நிஜமாகவே கோபம் வந்து விட்டது.

“நாங்கள் ஒருதரை ஒருதர் விரும்பிறது உண்மை தான். அவளைக் கலியாணமும் செய்வன்”

“ஓகோ. தம்பி கலியாணம் வரை போனாச்சா. இந்த வயதில வேலைவெட்டி இல்லாமல் ஊரைச் சுத்திராய். உழைக்காதவனுக்கு என்னடா கலியாணம், இல்லை கேக்கிறன். உன்னோடை என்ன பேச்சு. உங்கடை குடும்பம்

ஒரு மாதிரியாய்த்தானே இருக்கு. போ நீ வெளியில். இனி இந்த வீட்டுப் படலை திறக்கக்கூடாது. இந்த முத்தம் மிதிக் கக்கூடாது. நீ வாடி உள்ளுக்கு. இண்டைக்கு உன்ரை தோலை உரிச்சு உப்பு போட்டு காயவைக்கிறன் பார்.”

அவர் வெறி பிடித்தவர் போல உறுமினார்.

செந்தில் அசையாமல் நின்றான்.

தீபா இன்னமும் அவனோடு ஓட்டிக்கொண்டு நின்றாள்.

“சொன்னால் கேட்கமாட்டங்களா?”

முத்தையா போட்ட கூச்சலில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

“நீ போடி உள்ளே.”

தீபாவை முரட்டுத் தனமாய் இழுத்தார் முத்தையா.

அவள் செந்திலின் கையை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு,

“நான் உள்ள போகமாட்டன்” என்று விம்மினாள்.

முத்தையாவின் கோபவெறி தலைக்கேறியது.

“உங்களை வெட்டிப் போட்டிட்டு நான் ஜெயிலுக்குள்ள போறன்” என்று அரிவாளை ஒங்கியபோது செல்வராசன் பாய்ந்து அவர் கரங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

கரத்தை செல்வராசன் இறுக்கிப் பிடித்த வேகத்தில் இடறிவிழுந்த முத்தையா, “இரண்டு பேரும் எங்கேனும் போய்த் தொலையுங்கோ. முன்னுக்கு நிண்டால் நான் மனிசனாக இருக்கமாட்டான். என்றை மானம், மதிப்பு எல்லாமே போன பிறகு நீ ஏனடி இங்கை இருப்பான். நீயும் போ வெளியில். நிண்டியோ” என்று கத்தினார்.

தீபா அதிர்ச்சியுடன் செந்திலைப் பார்த்தாள். விஷயம் இவ்வளவுக்கு விபரீதமாய் வரும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

செந்தில் ஒரு வினாடி திக்கித் திணறினான். மறுவினாடி அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு “வா” என்றான்.

“செல்வா, நாங்கள் போட்டுவாறம்”.

அவன் நடக்க, மௌனமாக கூட நடந்தாள் தீபா. கண்கள் பனிக்க, செல்வராசனும் கோபம் கொப்பளிக்க முத்தையாவும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவர்கள் வெளியேறினார்கள்.

30 செந்திலைத் தொடர்ந்து தீபா தலைகுனிந்த படி நடந்தாள்.

“செந்தில்! அவசரப்பட்டிட்டிங்கள்.”

“வேற என்னதான் செய்திருக்க வேணுமென்கிறாய். உன்னைக் கூட்டிவராட்டி இரண்டு துண்டாய் வெட்டிப் போட்டிருப்பார்.”

தீபா சிறிது தயங்கிவிட்டு, “உங்கடை வீட்டில உங்க அண்ணை நிற்கிறாரோ தெரியாது. ஒரு கண்டத்திலயிருந்து தப்பியாச்சு. மற்றது என்ன மாதிரி வருகுதோ. பயமா இருக்கு செந்தில்” என்றாள்.

“அதுதான் யோசிக்கிறேன். அண்ணை எதும் கதைக்கட்டும் பிறகு அவற்றை மரியாதைதான் காத்தில பறக்கும். மற்றவையும் ஏதாவது கதைச்சினமெண்டால் அந்த வீட்டையும் விட்டு வெளியேற வேண்டியதுதான். “ராமனாதனிட்டை அக்காவைக் கல்யாணம் செய்ய சம்மதம் வாங்கியிட்டன். இனி நாங்கள் எங்கை போனாலும் எங்களை ஒருத்தரும் கேக்கமாட்டினம்” மேற்கொண்டு பேசாமல் செந்தில் மௌனமாக நடந்தான். தெருவில் பலர் தங்களை ஒரு வித அர்த்தத்தோடு பார்ப்பதை இருவரும் உணர்ந்து கொண்டார்கள். ஊராக்களுக்கெல்லாம் சில நாட்களுக்கு கதைக்க ஒரு சுவாரஸ்யமர்ன விஷயம் கிடைத்தாகிவிட்டது.

வீட்டை அடைந்ததும் தீபா பின்தொடரசெந்தில் உள்ளே நுழைந்தான். அங்கே—

அவன் சற்றும் எதிர்பாராத வேறொரு சூழ்நிலை உருவாகியிருந்தது. அம்மா தலைவாசல் திண்ணையில் தலைவிரி கோலமாய் அமர்ந்து ஏதோ சொல்லிப் புலம்பி அழுது கொண்டிருந்தாள். சச்சி விரூந்தைத் திண்ணையில் அமர்ந்து தாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கருகே கலங்கிய கண்களுடன் சின்னக்கா தாவணித்தலைப்பை பிடித்து முறுக்கியபடி நின்றாள். அம்மாவுக்கு முன்னால் நின்று கத்திக்கொண்டிருந்த கதிரேசன் புயல் போல வெளியேறத் திரும்பியபோது இவர்கள் முற்றத்தில் எதிர்ப்பட்டார்கள். அம்மாவுக்கு அருகே நின்ற செல்லம்மாக்கா கதிரேசனுக்கு இவர்களைக் கண்ணால் காட்டினாள்.

இவர்களைத் திரும்பிப்பார்த்த கதிரேசன் உறுமினான்.

“என்ன—சோடி சேர்ந்து வாறீங்கள். இங்கை நடந்து முடிஞ்ச கூத்து காணாதே—”

என்ன நடந்திருக்கும்? செந்தில் ஒரு கணம் விழித்தான்.

“என்னடா அங்கை பார்க்கிறாய். இனிமே இந்த வீட்டுக்கு உன்ரை? உயிர் இருக்கிறவரை நீ வரக்கூடாது. போடா வெளியில.”

சிங்கம் மாதிரி சிலிர்த்தான் செந்தில்.

“உன்ரை மிரட்டல் இனி என்னட்டை செல்லாது. நீ இப்ப சொன்னதையே நான் திருப்பிச் சொல்லுறன். போ வெளியில. ம்—”

“ஆரைப் பார்த்தடா சொல்லுறாய். நீ என்ன முதலாளியே இந்த வீட்டில—”

“ஓம். இனி நான்தான் இங்கை முதலாளி. நீ இனிமே இங்கை வந்தால் காலே முறிப்பன்.”

“இந்த தரித்திர வீட்டுக்கு நான் ஏன் வரப்போறன் எப்படியாவது தொலைஞ்சு போங்கோ—”

கதிரேசன் வேகமாக வெளியேறினான்.

“இதென்னடா இது அநியாயம். உலகத்தில இப்பிடி நடக்குமே—” செல்லம்மா சொல்லி வாய் மூடு முன்—

“இங்கை உள்ளவைக்கு உலகத்தைக் காட்டவல்லே வாறனீங்கள். இனிமேல் வரத்தேவையில்லை. அம்மாவுக்கு உலகம் தன்னால விளங்கும்” என்று இடைமறித்துச் சொன்னானே இல்லையா தோளில் முகத்தை இடித்து விட்டு செல்லம்மாவும் வெளியேறினாள்.

இவர்களது சூடான உரையாடல் அம்மாவைத் தவிர மற்றவர்களின் கவனத்தையும் திசை திருப்பியது. தீபா அவ் வீட்டுக்கு தனியே வருபவளென்றாலும் இப்போது செந்திலுடன் வந்தது, அவர்களுக்கு புதுமையாக இருந்தது. சச்சியின் முகத்தில் முழுவியப்பு. தீபாவிடம் ஓடி வந்தாள். அம்மா இதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. கையில் கடிதத்துடன் அழுது கொண்டே செந்திலிடம் முறையிட்டாள்.

“பாரடா. கடிதாசி வந்திருக்கு. இந்த முறை பார்த்த சம்பந்தம்தான் ஒத்துவருமெண்டால் அவங்களும் வேண்டாம் என்று கடிதாசி போட்டிருக்கினம். பொம்பிளை நடத்தை சரியில்லையாம். படுபாவி எவையோ இப்பிடிப் பொய்யை அவங்களுக்குச் சொல்லி கலியாணத்தைக் குழப்பியிட்டாங்களே—இப்ப என்ன செய்வன்—இனி காலமெல்லாம் இதுகள் இப்பிடியே இருக்க வேண்டியது தான். கொண்ணனும் கோவிச்சக் கொண்டு போயிட்டான். இனிமே அவன் வரவும் மாட்டான். ரெண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளை பெத்தும் என்ன பலன். பொறுப்பில்லாமல் இருக்குதுகள்.”

அம்மா தன்பாட்டில் அரற்றினாள்.

கல்யாணம் நின்று போனதில் சந்தோஷமும் தீபாவின் விஷயத்தை எப்படி சொல்வது என்ற பிரமிப்பும் செந்திலை ஒருசேரத் தாக்கின. “அம்மா!” அம்மாவின் அருகே வந்தான். அவளது ஒடுங்கிய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. செந்திலை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“நான் பொறுப்பில்லாதவனாக இருக்கிறன் என்று தானே இதுவரை எல்லாரும் சொல்லுபவர்கள். என்னை அப்பிடி நீங்கள் தான் உருவாக்கியிட்டீங்க. நல்ல எண்ணத்தோட நான் எதைச் செய்தாலும் குத்திக் காட்டி துடிக்க வைச்சீங்க. என் உணர்வையும் பாசத்தையும் யாருமே மதிக்கேலை. இந்தக் குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரை என் கடமை எனக்கு மறக்கேலை அம்மா. என் சுமைகளின்றை கணம் எனக்கு விளங்காமலில்லை. பொறுப்பு பொறுப்பு எண்டு வாய் கிழியச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அண்ணை இந்தக் குடும்பத்துக்காக ஒண்டுமே செய்யேலை. நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கேலை. செய்யிறன். ஒம்மமா செய்வன். என்னை நம்புங்கோ போதும்.”

அத்தனை பேரும் விழியசைக்காமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அதுக்கு முதல்படியாக பெரியக்காவை முதல்லவந்து பெண் பார்த்தாரே அவரிடம் அக்காவைச் செய்ய சம்மதம் வாங்கியிட்டீன். நாளைக்கு அவரே இங்கு வருவார்.”

செந்தில் கூறி முடித்ததும் ஒரு கணம் ஆவல் நிறைந்த அமைதி.

பெரியக்காவின் பளபளக்கும் கண்கள் தம்பியின் மீது பாசத்துடனும் நம்பிக்கையுடனும் பதிந்தது.

செந்தில் தயங்கியபடி தொடர்ந்தான்.

“இன்னுமொண்டு நான் தீபாவை விரும்பினான்..... தீபாவின்ரை தகப்பன், விஷயம் தெரிஞ்சு ரெண்டு பேரையும் துரத்தியிட்டார். அதால தீபாவைக் கூட்டி வந்திட்டீன். இனிமேல் தீபா இங்கைதான் இருப்பாள்.”

ஒருகணம் பயங்கர அமைதி நிலவியது.

தீபா ஒரு குற்றவாளி மாதிரி பரிதாபமாக எல்லோரையும் பார்த்தாள். தனக்கு எம்மாதிரியான வரவேற்பு கிடைக்கப்போகிறதோ என்று நெஞ்சம் படபடவென அடித்துக்கொள்ள அவள் மௌனமாக நின்றாள்.

செந்தில் அம்மாவிடம் மெல்ல... ஆனால், ஆழமாக கூறினான். “இருக்கிற சுமைகளை சுமக்க முடியேலை. இது

என்ன புதுச்சுமை எண்டு நினைக்கிறியே அம்மா. நெஞ்சில் உரமும் உடம்பில் வலிமையும் இருந்தால் எத்தனை சுமையானாலும் கனம் தெரியாது. லேசாகவே இருக்கும். கடமையைவிட காதல்தான் பெரிசு எண்டு குடும்பத்தை பரிதவிக்கவிட்டு காதலி பின்னால் ஓடுபவன் கயவன் எண்டால் காதலைவிட கடமையே பெரிசுஎண்டு நம்பினவளுக்கு துரோகம் செய்து அவனைக் கண்ணீரில் விடுறவன் துரோகி இல்லையா? அந்தக் கயவனுக்கும் இந்தத் துரோகிக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லையம்மா. இரண்டையும் எதிர் கொண்டு வாழத் தெரிந்தவன்தான் ஆண்பிள்ளை. எனக்கு என்னில நம்பிக்கை இருக்கம்மா. அதால்தான் தீபாவைக் கூட்டிவந்தான். உனக்கு அவளும் ஒரு மகளாய் இருக்கட்டும். காலம் எவ்வளவுதான் போனாலும் என்றை கடமையளைச் செய்திட்டு இவளை என்றை மனைவியாக்கிறன். இதுக்கு நீ ஒப்புக்கொள்ள வேணும்மா.”

அம்மா கண்ணீர் விட்டமுதல்தான்.

“செந்தில்! உன்னை என்னமோ சாதாரணமாக நினைச்சிட்டேனடா. நீ இப்பிடி சொல்லுறதைக் கேக்க எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாய் இருக்கடா.”

தீபாவின் கரத்தை அன்போடு பற்றினாள் சச்சி. அந்த அன்பு தீபாவுக்கு நிம்மதியைத் தந்தது.

“நான் இதுவரை எத்தனைக்கோ ஆசைப்பட்டேன். ஆனால், என்றை ஆசையள்ள ஒண்டு கூட நிறைவேறேலை. இனிமே ஆசைப்படாமல் இருக்கப் பழகிக்கிறன்.”

செந்திலின் குரலில் இருந்த குமுறல் தீபா ஒருத்திக்கே முழுமையாகப் புரிந்தது. கண்கலங்க அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் தீபா.

படித்து பாஸ் பண்ண வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட செந்தில்—ரெளசர் போட ஆசைப்பட்ட செந்தில்—

மின் விசிறிக்குக் கீழிருந்து சொகுசாக வாழ ஆசைப்பட்ட செந்தில்— இப்படி எத்தனை செந்தில்.

அவனது ஆசைகளையும் அபிலாஷைகளையும் அவள் ஒருத்திதானே பூரணமாக அறிந்துவைத்திருப்பவள். ஆனால், இப்போது...?

ஆசைகளையும் சுயநலங்களையும் உதறிவிட்டு ஒரே ஒரு வட்சியத்தோடு நிற்கும் வெறும் செந்திலைத்தான் அவள் காண்கிறாள். இனிமேல் அவளும் அவனுக்கொரு சுமை தான்.

அன்று மாலை...

“தீபா!”

“என்ன செந்தில்”

“என்னை இங்கை எவ்வளவு கனிவோட ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர் பார்த்தியா?” தீபா மௌனமாக நின்றாள்.

“தீபா!”

“.....”

“அழுகிறீயோ தீபா”

“இருக்கும் பொறுப்புக்கள் போதாதெண்டு நானும் ஒரு சுமையாய் வந்திட்டன்”

“தீபா! இப்பிடி நீ பேசக்கூடாது. மற்றவை என் பாசச்சுமையெண்டால் நீ எனக்கு இன்பச் சுமை. நீ அழக் கூடாது தீபா.”

அவள் கண்ணீரைத் துடைக்க பரபரத்த கைகளை அடக்கிக்கொண்டாள்.

அவன் அன்போடு அவளைப் பார்த்து மென்மையாகச் சிரித்துவிட்டு, “வயற் பக்கம் போயிட்டு வாறன் தீபா” என்று கூறி நடந்தான்.

கொள்கை வீரனாய் மலர்ந்திருந்த செந்திலின் வெற்றிக்காக அவள் பிரார்த்தித்தாள். தீபாவின் மனம் அலுக்காக நெகிழ்ந்தது. புதுவெள்ளமாக உள்ளம் பொங்க தீபாவின் நயனங்களிலிருந்து அவளுடைய செந்திலுக்காக இனிய பனிமலர்கள் உருண்டன.

“சுமைகள்”

கூழாங் கல்லாக
இருந்த ஓர் இளைஞன்
சுமைதாங்கியாக
மாறிய கதை . . . !
செந்திலின் கதை மட்டு
மல்ல, இது . . . ஏக்கம்,
எதிர்பார்ப்பு, ஆசை,
பாசம், துயரம்கொண்ட
எத்தனையோ இதயங்
களின் கதை . . . !

வீரகேசரி பிரசுரம்—55

குடும்ப நாவல்

1662